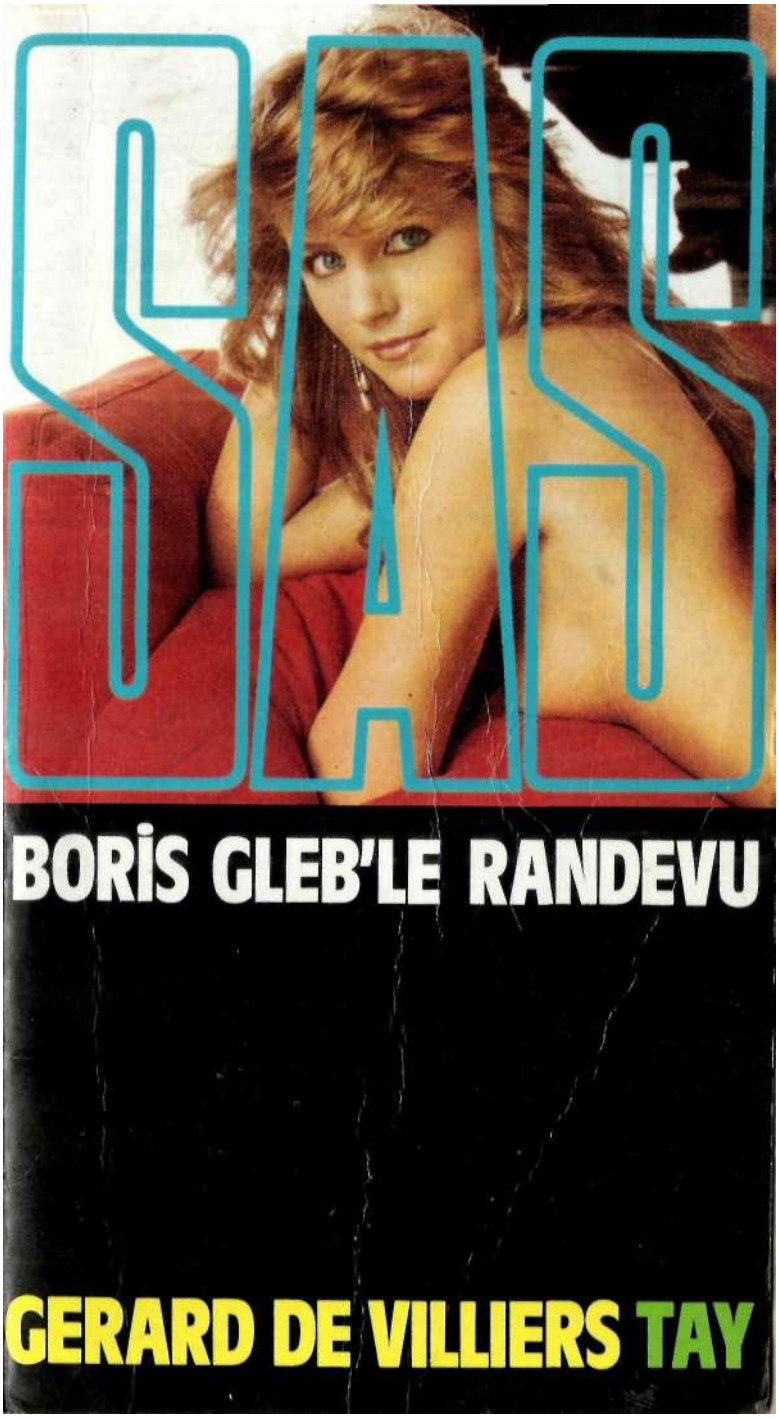

Orijinal Adı: RENDEZ-VOUS A BORİS GLEB

©Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları 1986 Klodfarer Cad. No:16/3Türbe-İstanbul
Telefon: 522 45 32

Gerardde

VILLIERS

SAS

BORIS GLEB'LE RANDEVU

TAY YAYINLARI

Türkçesi: Ali Neval Ergun

Dizgi: Gümüş Reprodüksiyon/Filmi Ruşen Grafik iç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Kaffe Kalinka'nın kapısının açılırken çıkardığı sesi duyan Valeri Leonid Oganyan midesinin kasıldığını hissetti. Kaşığını bırakmadan kafasını kaldırdığında ak saçlı bir İsveçli'yi farkedince Rus'un sinirleri yatışıver-di. Çorbasından bir kaşık alır almaz yüzünü ekşitti. Bu bir Bortch değil, şeker pancarından yapılma iğrenç bir çorbaydı.

— Rezalet bir şey bu! dedi. Düşüncelerim böyle zararsız bir konuda

yoğunlaştırmak onu rahatlatmıştı. Karşısında oturan karısı, zoraki de olsa tatlı bir gülücükle kocasına:

— Pek yakında arzu ettiğin Bortch'u içebileceksin, dedi.

Kadının, kocasını izleyen gözleri aşk doluydu. Oysa Valeri Leonid Oganyan'da hiç de Don Juan tipi yoktu. Ermeni atalarının yadigârı koyu bir teni, çukura kaçmış gözleri, çengel bir burnu vardı. Kızları Marika dalgalı saçları dikkate alınmazsa babasının minik bir kopyası sayılırdı. Şehrin bu yegâne Rus lokantasında barış hüküm sürmekteydi. Lokanta, Stokholm Kraliyet Sarayı'nın yanındaki küçük ama hareketli bir sokaktaydı. Bol bol fıçı birasının içilip Rus taklidi yemeklerin yenildiği, kırmızıya boyalı duvarları, loş ışıkları, klasik fon müziği ile samimi ve güvenilir havası olan bir lokantaydı.

Bu huzurlu ortama rağmen Valeri Leonid

Öganyan yine de tedirgindi. Çorbasını yudumlamaya devam ederken Rusya'ya varmadan yediği şu yemeği, Bromma Havaalanı'nda yiyebileceklerini kendi kendine söyleniyordu, îsveçliler'in hava kirliliğine karşı aldıkları önlemlere lanet yağdırıyordu. Yakın bir gelecekte havaalanlarından şehre geliş, uçuş süresinden daha uzun zaman alacak diye düşündü. Kendisini çorbasını bitirmeye zorladı. Üç saat sonra iskandinav Hava Yolları'nın uçağı ile Moskova yolunda olacaklardı. Oradan da şu ekim ayı başlarında havanın nefis olduğu Krime' ye gideceklerdi.

Ne Tel Aviv'in,ne de Negev'in kuru sıcağına dayanacak hali kalmamıştı. Bereket Rika ve Marika yanındaydılar. Rika kocası hakkındaki tüm gerçeği biliyordu. Kadın Marika'ya hamileyken Oganyan ona tüm gerçeği anlatmıştı. Rika bir Sabra'ydı: israil'de doğmuş bir israilli. Buna rağmen kocasının gerçek kimliğini öğrendiğinde ne onu ihbara kalkışmış, ne de terk etmişti. Gayet ciddi bir sesle şöyle demişti: "Umarım kimse bu gerçeği öğrenemez".

Daha sonra ülkeyi terketmeleri gerektiğini karısına açtığında Rika ona itiraz bile etmemişti. Tel Aviv' den ayrıldıklarından beri ölümün soluğunu ensesinde hissetmişlerdi. Moskova yegâne kurtuluştu...

Rika uzanıp kocasının elini tuttu. Gözlerini kaldıran Oganyan karısına gülümsedi. Rika'nın dört aylık hamileliği ona ayrı bir güzellik veriyordu. Mavi elbisesinin sıkı sıkıya sarmaladığı ağırlaşmış göğüsleri Valeri Leonid Oganyan'ı öylesi tahrik etti ki kafasındaki tüm sorunlar bir sis bulutu gibi dağılıverdiler. Rika gibi sarışın bir afeti kendine bağlayabildiğine

şaşmaktaydı. Bunun cevabı çok basitti. Rika kendini ona verdiği günden beri her gün onunla sevişmiş ve karısından başka hiçbir kadına bakmamıştı bile.

— Hesabı iste, Marika yemeğini bitirdi, dedi karısı.

Oganyan'ın garsonu çağrmak için kalkan eli ağır ağır indi. Yüzü şeytan görmüşe dönmüştü. Lokantanın açılan kapısından, bej trençkotlu iki adam girmişti. Adamlardan biri yüzü çiçek bozuğu, kızıl saçlıydı, öteki ise Arap tipliydi. Salonu tarayan bakışları Ogan-yan'a takılınca hızla ona doğru yürüdüler. Boş iki sandalye çekip Oganyan'ın masasına oturdular .Yüzlerinden eksilmeyengülümsemey-le çevreyi kolaçan ederken, kızıl saçlı olanı lakayt bir tonda:

— İzini kaybettirdiğini mi sandın? dedi. Adam Musevice konuşmuştu. Oganyan bu

buz gibi bakışlar karşısında kalbinin atışlarını kontrol etmeye çalıştı. Kızıl saçlının trençkotunun cebinden kısa namlulu bir Uzi makineli

tüfeğinin ucu gözükmekteydi.

*

**

— Sabralar'ın yüzkarası, adi kadın! Araba benzeyen, neredeyse dudaklarını hiç

oynatmadan konuştu. Rika Oganyan'ın gözle ri doldu.

— O benim kocam, ben onu...

— Senin kocan bir Rus ajanı ve siz İsrail için hayati değeri olan bilgilerle Rusya'ya kaçıyor-sunuz.

Rika Oganyan yutkundu. Küçük kızı bir

ekmek parçası ile oynuyordu. Kızıl saçlı

gırtlağını temizlerken yarı yarıya boşalmış

salonu gözden geçirdi. Sonra gözlerini Ogan-yan'a dikti.

— Henüz çok geç sayılmaz. Her şey yoluna girebilir. Yarın Tel Aviv'e kalkan bir El Al uçağı var. Onunla hep beraber dönebiliriz.

Adamın ses tonu öylesine yumuşaktı ki yanındaki arkadaşı ile taban tabana zıttı.

Valeri Leonid Oganyan gözlerini masa örtüsüne dikmişti. Cebindeki İskandinav Hava Yolları'nın biletlerinin ağırlığını hissediyordu... Sinirli bir havada gülümsemeye çalıştı. Hiçbir şey yoluna giremezdi. Karşısındakiler, israil'den ayrıldığından beri peşindelerdi. İsrail gizli servisinin adamları, onu ya öldürmeye ya da beraber götürmeye gelmişlerdi. Bütün yapacağı, zaman kazanıp İsveç polisini uyarmaya çalışmaktı. İsveç polisinin tarafsızlığı kesindi. İki israil ajanının onu ve ailesini sürükleyip götürmelerine asla izin vermezlerdi. Yüzüne mümkün olduğunca ikna olmuş bir ifade vermeye çalıştı.

— Anlamıyorum, Rusya'ya döndüğüm doğru. Çünkü israil'in piskolojik atmosferine artık dayanamıyorum, dedi.

O da, ağır bir aksanla olsa Musevice konuşmuştu. Yüzü çiçek bozuğu olan adamın gözlerinden buz gibi alaylı bir ifade geçti. Sesini yükseltmeden konuştu.

— Hikâye anlatma! Sana KGB'deki kod numaranı söyleyeyim mi? Bundan beş yıl önce israil'e geldiğinde Rusya'dan kaçan bir Yahudi süsü vermiştin kendine. Ta o zamandan beri gözetim altındaydın... Bir gün yeni vatanına yaptığın ihanetlerden vazgeçeceğini umuyorduk ama sen... Bizden biri ile evlendin.

Oganyan, vatanının İsrail değil de Rusya

8

olduğunu söylemek istedi. İsrail, görevli gönderildiği bir ülkeden başka bir şey değildi. Gözleri makineli tüfeğin namlusuna takıldı. Susmayı tercih etti. Canı sıkılan küçük Marika aniden sordu.

— Baba, gitmeyecek miyiz? Rika Oganyan zoraki gülümsedi.

— Hemen gidiyoruz hayatım.

Araba benzeyen diğer ajan Rika Oganyan' in kulağına eğilip onu kocasını ikna etmesi için teşvik etmeye çalıştı. Ona, eğer isterlerse her şeyin yoluna girebileceğini, şayet kocasını öldürürlerse Rika ve çocuğunun başına gelebilecek felaketleri sıralamaya girişti...

Rika Oganyan dinlememeye çalıştı. Ama titriyordu. 67'de askere alınmış, çarpışmalara katılmıştı, israil'deki daimi tehlikenin bilincindeydi. Araplar israil'e ve Israilliler'e rahat vermeyeceklerdi. Ama kocasına ihanet etmesi söz konusu olamazdı.

— Kocam nasıl isterse öyle davranacağım, diye mırıldandı.

Valeri Leonid Oganyan sabit bakışlarla barın gerisindeki patrona bakıyordu. Şayet adam bir şeylerden şüphelenebilseydi... Ama yabancı bir dilde sohbet eden müşterilerin, patronun

dikkatini çekmediği kesindi.

Çiçek bozuğu suratlı adam daha tehditkâr bir tonda:

—Karar vermelisin Oganyan! dedi.

Oganyan çaresizce bir çıkış yolu ararken patron hesabı getirdi. Oganyan canından bezmiş bir tonda sordu.

— Ne yapmamı istiyorsunuz?

israilli ajan memnuniyetini gizlemeye çalıştı.

9

— Kraliyet sarayının önünde park ettik. Sizi bu gece konsolosluğumuzda ağırlayacağız. Yarın Tel Aviv'e gideceksiniz. Eğer işbirliğine yanaşırsan tutuklanmayacaksın.

Oganyan bunun ne demek olduğunu biliyordu : İsrail'e sızmayı başarmış bütün vatandaşlarının listesini vermek...Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı!

Yanında Rika ve Marika olmasaydı bu adamlarla alay etmesi işten bile değildi.

— Karım ve kızımı serbest bırakırsanız sizinle gelirim.

Çiçek bozuğu suratlı bezgin bir tavırla gülümsedi.

— Bizi enayi zannetmekten vazgeç Oganyan.

Karısı ve kızı onların en büyük kozlarıydı. Şayet onlar yanında olmasaydı, Oganyan'ı kaçmaya çalışmaktan veya intihar etmekten kimse alıkoyamazdı.

Hesabın üstü geldiğinde Oganyan onlara itaat etmezse hemen oracıkta öldürüleceğini düşünüyordu. Onların yerinde olsaydı kendi de aynı şekilde davranmak zorunda kalırdı.

— Sizinle geleceğim, dedi.

Rika kocasına şaşkın şaşkın baktı, ama sesini çıkarmadı. İsrailliler aldırmadılar bile. Oganyan El Al uçağına bininceye kadar görevleri bitmiş sayılmayacaktı. Oganyan Israilliler'in kontrolünde ayağa kalktı. Çiçek bozuğu yüzlü arkadaşına:

— Önce sen çık Yarik, dedi.

*

**

Bozuk parkeli yolda hep birlikte yürüdüler. Düşüncelere dalmış olan Oganyan

çevresindeki resim galerilerinin, antikacı dükkânlarının, Stokholm'ün güzelliğinin farkında bile değildi.

Slottsbaken Caddesi'ne çıktılar, iki tarafı ağaçlıklı caddenin kenarında park etmiş birçok turist arabası göze çarpıyordu.

Oganyan elini paltosunun cebine daldırır daldırmaz, çiçek bozuğu suratlı hemen gruptan açıldı ve otomatik tabancanın namlusu göründü. Oganyan elini cebinde tuttu. 32'lik tabancasını bir an bile olsa kavramak onu rahatlatmıştı. Doğal bir tavırla elini cebinden çıkarırken, bir dahaki sefere adamın bu denli uyanık davranamayacağını biliyordu. Uzi'nin namlusu da kaybolmuştu.

— Araba sağ tarafta, dedi Yarik.

Valeri Leonid Oganyan kötü park edilmiş bir Mercedes gördü. Artık yolun sonuna gelmişlerdi. Umutsuzca bir çare ararken, arkalarında gök gürültüsünü andıran bando sesleri duyuldu. Küçük Marika bir çığlık koparak annesinin kolunu çekti.

Oganyan'in aklına aniden bir fikir geldi.

— Kızıma nöbet değişimini göstereceğime söz vermiştim. Gösterebilir miyim?

Yarik bir an tereddüt ettiyse de oyuna katılmaya karar verdi.

— Kabul ama uzun sürmesin, dedi. Gerisin geriye dönüp sarayın girişine

geldiler. Oganyan'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Karısının elini tutup var gücüyle sıkarak onu uyarmaya çalıştı. Sarayın içi mutlaka polis ve asker dolu olmalıydı. Karısı da onun elini sıktı. Oganyan elini tekrar cebine daldırdığında Çiçek bozuğu suratlı hemen açıldı ama tepkisi bu kez daha yumuşak olmuştu.

I!

Askeri bandonun sesi sağır edici bir düzeye gelmişti. Saygı duruşundaki bir isveç birliği kalabalık tarafından çembere alınmıştı. Marika bir sevinç çığlığı atarak annesini çekiştirdi. Kalabalığın arasında kendilerine yol açıp ilerlediler. Az ötede isveç polisinin varlığını farkeden Oganyan neredeyse bir sevinç çığlığı koparacaktı. Askeri bando cehennemi bir gürültü yapmaktaydı. Turistler fotoğraf çekerlerken Rika sessizce dua etmekteydi. Eli hâlâ cebinde olan Oganyan 32'lik tabancasının emniyetini açtığında ensesinde Yarik'in soluğunu duydu.

— Bu kadar yeter, dönelim.

Polisi o da görmüştü. Ateşle oynuyordu. Öne doğru eğilen Oganyan karısının kulağına fısıldadı:

— Marika'yla beraber askerlere doğru koş! Rika öne doğru hamle yaptığında silahını

yarı - çıkarmış olarak arkasına döndü. Çiçek bozuğu suratlı, aniden geri sıçrarken

dudaklarının arasından Ibranice bir kelime döküldü:

— Metumtam! (Aptal)

Uzi'nin kara namlusu, Oganyan daha ateş etmeden trençkottan çıkmıştı bile. Aynı anda babasının gelmediğini farkeden Marika annesinin elinden kurtulup babasına doğru koşmuştu. Uzi'nin kuru patlamaları bando gürültüsünde boğuldu. Küçük Marika sanki görünmeyen bir el tarafından babasının bacaklarına doğru fırlatıldı. Küçük bir çığlık attı ve yüzü dondu. Bir Uzi mermisi kızın alnına çakılmıştı.

isveç polisi arkasına baktığında yerde yatan küçük bir kızın alnındaki kanı, trençkottan çıkan bir silah namlusunu ve Valeri Leonid Oganyan'ın elindeki küçük siyah tabancayı

12

gördü. Olanları kavramak birkaç saniyesini aldı.

Uzun saçlı, sakallı İsveç polisi küfrederek Luger'ine davrandı. Çiçek bozuğu suratlı, şaşkın bir halde cansız çocuğu izlemekteydi. Valeri Leonid Oganyan silahını cebine koyup dizleri üzerine düştü. Dudaklarından yükselen çığlığı Rika'nın feryatlarına karıştı.

Rus elini yavaşça kızının ensesinin altına kaydırdı. Kızının başını kaldırdığında yüreği burkuldu. Kızının kafasının arka tarafı bir kemik yığınına dönmüştü. Elini geri çekip kanlı parmaklarına bakakaldı.

Marika anında ölmüştü. Trajik yüzünü İsrailli'ye doğru kaldırdı.

— Adi herifler! Onu ö|dürdünüz! diye bağırdı.

îki eliyle cansız vücudu sıkmaktaydı.

İsrailli ajanın, önce Oganyan'ı, sonra İsveç polisini on kere öldürecek kadar zamanı olmuştu. Ama olay onu da şoke etmişti. Sarışın polis Luger'ini ona doğrulttuğunda Uzi'nin namlusu trençkotun cebinden dışarı sarkmıştı.

Öteki ajan kalabalığa karışmıştı bile, Oganyan ne pahasına olursa olsun Rusya'ya varmamalıydı. israil için hayati önemi olan bilgilere sahipti. îlk öğrenilmesi gereken, beş yıldır uykuda olan bir ajanın niye aniden göreve çağrıldığıydı.

Çevredekiler, kızıl saçlının etrafını alıp ona bağrıp çağırdılar, anlamadığı bir dilde küfürler yağdırdılar. Gözlerini indirip mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı. Bir latin ülkesinde veya bir Ortadoğu kentinde olsalardı, halk onu çoktan linç etmişti bile...

Kızın cansız yüzüne baktığında içini bir

13

ağlama arzusu doldurdu. Onun da iki yaşında bir kızı vardı.

Polis tabancasını karnına dayadığında bu bir savaş diye düşündü, ister iskandinavya'da olsun

ister israil'de, savaş her yerde aynıydı. Ama artık onun için savaş bitmişti...

Tüm bu olanlar yöresel gösteriyi engellememişti. Askerler yürüyüşe geçtiler.

Valeri Leonid kızının cansız bedenine sarılırken Rika yırtıcı bir hayvan gibi israilli'ye saldırdı. Tırnaklarıyla adamın yüzünü yırtıp gözlerini çıkarmaya çalışırken israilli bezgin bir tavırla kendini savundu. Adamı kadının elinden zor aldılar. Öteki polisler çevrelerini sararken İsrailli'yi uzaklaştırdılar. Adam giderken son bir tehdit daha savurdu.

— Kurtulamayacaksın Oganyan!

*

**

Oganyan titremesini kontrol altına almaya çalışırken karısının bakışları ile karşılaştı.

— Affet Marika... Her şey benim yüzümden... diye kekeledi.

Şaşkınlıkla ona kızının adıyla hitap etmişti. Perişan bir halde kocasına sarılan Rika sesini çıkarmadı.

israilli'nin tehdidi Oganyan'ın beyninde yankılanınca aklına karısı ve karnındaki çocuğu geldi, insan üstü bir güçle doğruldu. Marika için artık yapılabilecek bir şey yoktu .Ve KGB'nin görevi her şeyden önemliydi. Öyle şartlandırılmıştı bir kere...

Karısının kulağına fısıldadı.

— Buradan gitmeliyiz.

Kadının bütün vücudu bir ürperti ile sarsıldı. Gitmek! Çocuğu taşların üzerinde

yatarken kaçmak! Bu mümkün değildi. Başını olumsuzca salladı. Valeri Leonid Oganyan hızlı hızlı konuşarak ısrar etti. isveç polisinde mutlaka İsrail. ajanlarının bulunduğunu ve onlarla giderlerse artık kurtulmalarının imkansızlaşacağını söyledi.

Rika Oganyan kocasının haklı olduğunu biliyordu. Son bir kez uyuyormuş gibi yatmakta olan kızına baktı. Artık onu asla göremeyecekti. Kendini kocasının ellerine bıraktı. Kalabalık dağılmaktaydı. Polisler Oganyan'ların yolunu kestiler. Adamlar hiçbir şey anlamamışlardı. Biri İngilizce sordu.

— Bu sizin kızınız mı? Neler oldu? Oganyan başını salladı.

— Bilmiyorum. Adam mutlaka çıldırmış olmalı.

Polis şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu.

— Ama sizin de bir silahınız varmış.

Rika Oganyan tiz bir çığlık atarak kocasına daha sıkı sarıldı. Kadının bütün bedeni düzensiz hıçkırıklarla sarsılmaktaydı. Oganyan yalvaran bir ses tonuyla polise döndü:

— îzin verin karımı arabaya bırakıp hemen döneceğim.

Oganyan cevap bile beklemeden şaşkına dönmüş polisleri yararak ilerledi. Adamlar hayatlarında, alnından vurulup ölen dört yaşında bir kız çocuğu görmemişlerdi.

Valeri Leonid adımlarını sıklaştırdı. Kiraladığı araba saraya elli metre mesafedeydi. Son metreleri koşarak aştı. Karısını bindirir bindirmez direksiyona geçip hızla hareket etti. Polisler harekete geçmekte gecikmezlerdi. Havaalanına gitmenin hiçbir anlamı yoktu. Karşıdan gelen siyah bir polis Volvo'su hızla

yanlarından geçti.

Acıdan bağırmak istiyordu. Karısı yanındaki koltuğa yığılıp kalmıştı. Sarayın avlusunda ölü yatan kızını düşünüyordu. Şayet karnındaki bebeği olmasaydı, hiçbir kuvvet onu, avluda yatıp israil kurşunlarına kucak açmaktan menedemezdi.

— Ne yapacağız? diye sordu.

Valeri Leonid Oganyan sesini kontrol etmeye çalışarak!

— Başka bir yoldan kaçacağız dedi. Sveavagen Bulvarı'na varmışlardı. Rika

arabanın penceresinden bir gün önce kızıyla uğradıkları canlı hayvan mağazasını gördü. Küçük kızıbüyüleyen sincap, vitrindeki oyununu sürdürmekteydi.

II. BÖLÜM

Malko, Gamla Stan sokaklarını süpüren dondurucu soğuktan ürperdi. Daha sıcak tutacak bir şeyler giymediğine pişmandı. Saat sekiz civarı olmasına rağmen caddeler bomboştu, isveçliler erken uyuyorlardı.

Lilla Nygattan'ın köşesine vardı. Randevu yeri burasıydı. Dışarıdan bakıldığında Stom-pen, kahverengi duvarları ve kirli vitriniyle İrlanda barlarına benziyordu. Giriş sokaktaydı. Malko içeriye adımını atamadan yirmi kron uçlanmak zorunda kaldı. Giriş 1900'lere ait afişlerle doluydu. İçerisinin sıcaklığı bir kertenkeleyi eritebilecek kadar yüksekti. Küçük bir sahnede caz klasikleri güçlü saksafonlar eşliğinde bir dinsel tören anlayışıyla icra ediliyordu. Ancak elli kişi alabilecek salonda 200 kişi alkışları ile orkestrayı destekliyordu. Kalabalığın büyük bir kısmı, ellerinde birala-rıyla ayaktaydılar. Bazıları balık istifi gibi bara dizilmiş şanslı olan bazıları ise ender masalardan birinde yer bulabilmişti. Burası Stokholm' ün birazcık muhafazakâr olmayan tek kulübüydü, içeride isveççe kadar ingilizce de rağbet görmekteydi.

Kalabalığın sıkıştırmasıyla, piyanisti gözleri ile yiyen bir sarışına yapıştı. Yeni bir dalga ile

kendini kalabalığın ortasında buldu.Burası ona gençliğinde gittiği kulübü anımsatıyordu. İstemeden yanındaki komşusuna biraz daha sokulurken Liezen'deki şatosu aklına geldi.

17

Ayrılmak zorunda kaldığından, kuzey kanadının çatı onarım işini nişanlısı Aleksandra' ya bırakmıştı.

Genç kadın son gece her zamankinden daha güzeldi. Sırf o gece için Paris'ten Dior'un bir tuvaletini getirtmişti. Tuvalet mükemmel bir ahlâksızlık örneğiydi. Siyah ipekten yapılmıştı ve kadının vücudunu eldiven gibi sarıyordu. Tuvaletin yırtmacı Aleksandra'nın harika bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Yemek olarak bir kutu havyarla yetinmişlerdi. Bir şişe Dom Perignon şampanyası ve Laika votkası ile susuzluklarını gidermişlerdi.

Aleksandra bardağını almak için her eğildiğinde incecik tuvaleti açılıp nefis kalçalarını açıkta bırakıyordu.

Malko havyarın ancak yarısını yiyebildi. Aleksandra plağı değiştirmek için kalktığında, Malko'nun dayanacak hali kalmamıştı. Genç kadının peşinden gitmiş ve onu kütüphaneye yaslatmış ti.

Malko, Aleksandra'nın iç çamaşırı giymediğini hemen farketmişti. Eski moda siyah jartiyerle tutturulmuş incecik ipek çoraplarının dışında çıplak sayılırdı.

Aleksandra kendini Malko'ya teslim ederken gözlerini kapamıştı. Daha sonra kürklü kanepeye oturduğunda, tuvaleti eski halini almıştı. Masanın üzerinde bir tepsi içinde bir şişe Gaston De Lagrange ve kahve bulmak onlar için güzel bir sürpriz olmuştu. Elko Krizantem oraya uğramıştı.

Genç kadın hiç umursamamıştı. Onun kitabında hizmetkârlar, mobilyalardan fazla farklı değillerdi.

Aleksandra havyardan son bir kaşık aldık-

18

tan sonra:

— Şu İran havyan harika, demişti. Babam her zaman Rus havyarının ancak çizme parlatıcısı olabileceğini söylerdi. Sonra konuyu değiştirerek gözlerini Malko'ya dikmişti.

— Yarın mı gidiyorsun? Malko başını olumlu salladı.

CIA'nın Viyana bürosu durumun acil olduğunu belirtmişti. Zaten CIA olmadan şatosunu onartabilmek birkaç yüzyılını alırdı.

Aleksandra içini çekerek devam etmişti.

— Umarım döndüğünde beni bulabilirsin. Malko'nun içini bir sıkıntı kaplamıştı.

— Ne demek istiyorsun? Aleksandra'nın yüzünde şeytani bir gülümseme belirmişti.

— Günün birinde kendime az seyahat eden bir erkek bulacağım. Canım sevişmek istediğinde yanımda olabilecek biri.

— Demek artık beni sevmiyorsun?

— Seni sevdiğim için söylüyorum bunları. İriyarı bir İsveçli Malko'nun hayallerini

böldü. Malko kafasını toparlamaya çalıştı. Ne şatosundan, ne de maceralı hayatından vazgeçebilirdi. Aleksandra beklemeliydi. Buna rağmen kendisiyle gelmesini teklif etmiş, neyseki Aleksandra kabul etmemişti. Malko onu işlerine bulaştırmaktan hoşlanmazdı. Geçmişte bir kere denemişlerdi, bu da yetmişti...

Bara doğru eğilerek sesini mümkün olduğunca yükseltip barmenlerden birinin dikkatini çekmeye çalıştı.

— Olaf'ı tanıyor musunuz? Şu ressam olan? Barmen kolunu uzatarak orkestranın bulunduğu tarafı gösterdi.

— Şurada yerde oturan adam.

19

Malko adamın işaret ettiği yöne baktığında at suratlı, uzun dalgalı saçlı bir hippiyi farketti. Görevini yerine getirmesi için kendisine gerekli bilgiyi yerecek olan bu adamdı.

Malko bir dikişte birasını bitirdikten sonra kelimenin tam anlamıyla kalabalığın üstüne tırmanarak Olaf a ulaştı. Adam müziğe öylesine dalmıştı ki şu anda CIA'dan binlerce kilometre uzaktaydı... Malko sırtına dokunduğunda adam irkilerek şaşkın gözlerle Malko'ya döndü.

Malko Olaf in kulağına eğilip müziği bastırabilmek için bağırdı.

— Ben John'un bir dostuyum.

Hippi anlamamış gibi, tekrar orkestrayı izlemeye başladı.

— Ne istiyorsunuz? dedi sonunda. Stompen'in duvarları bir bateri solosuyla

sarsılıyordu. Malko açıkladı.

— Sizinle konuşmak. Dışarıda. Ben beklediğiniz adamım.

Adam bu kez anlamışa benziyordu. Toparlandı ve çıkışa doğru yürüyen Malko'yu izlemeye koyuldu. Sokakta birkaç adım ilerlediler. Genç İsveçli huzursuz görünüyordu.

— Valeri Leonid Oganyan ve eşinin izini buldunuz mu?

Olaf hemen cevap vermedi. Birkaç adım daha atıp sırtını duvara yasladı. Adam gerçekten tereddüt içindeydi.

— Başlarına tatsız bir şey gelmeyeceğine eminsiniz, değil mi?

Hainlerin bazen kendilerini böyle naza çekmeleri olağandı.

— Kesinlikle eminim.

— Onlardan ne istiyorsunuz?

20

Malko sabırla açıklamaya girişti.

— Onlara bir öneri sunmakla görevlendirildim.

Öyle bir öneri ki Oganyanlar reddetmekte bayağı zorlanacaklardı.

CIA bu Sovyet ajanına büyük önem veriyor olmalıydı. Aksi halde Malko'yıı böyle apar topar İsveç'e göndermezlerdi. Ne de olsa Stokholm "Şirket" için önemsiz bir şubeydi. CIA'nın îskandinavya'daki asıl merkezi Norveç'in Bodo kasabasındaydı. NATO'nun casus uçaklarının genel karargâhı. Artık U2 casus uçaklarının yerini uydular almıştı, ama Bodo' daki yer casusları görevlerine devam etmekteydiler.

Olaf bir sigara yaktı. Malko'nun altın sarısı gözlerindeki samimi ifadeyi görünce konuşmaya karar verdi.

— Bana verilen bilgiye göre Andy adlı genç bir Amerikalı'nın evinde kalıyorlarmış.

Başka bir deyişle bir Vietnam kaçağı. Vietnam Savaşı' na katılmak istemeyenler için İsveç iyi bir sığınak olmuştu. Bazısı savaştan sonra Amerika'ya dönmektense isveç'te kalmayı tercih etmişlerdi. Sırf bu yüzden CIA İsveç'i bir gizli servis kurmaya ikna etmişti. Bu çok gizli servis CIA ile sıkı bir işbirliği içindeydi.

Bütün bunlar İsveç'in tarafsız bir ülke olmasına rağmen gerçekleşmişti.

Olaf gizli servis hesabına çalışıyordu. Sonraları ise CIA tarafından bazı ufak tefek işlerde kullanılmıştı. Olaf bütün bu işleri gündelik esrar ihtiyacı ve birkaç avuç kron için yapıyordu. Tabii biraz da can sıkıntısından. İnsan sosyalizmin cenneti İsveç'te bayağı

21

sıkılıyordu.

Malko uyuşuk hippiyi sarsma ihtiyacı duyuyordu.

— Şu Andy'yi nerede bulabilirim?

— Nerede oturduğunu bilmiyorum. Ama Black Cat'te çalışıyor. Saat 24.00'e doğru hep oradadır.

— Black Cat' te neyin nesi? Olaf pis pis sırıttı.

— Bilmiyor musunuz? Bu "Live-show"... yapılan bir kulüptür. Stokholm'ün en iyisi...

— Peki Andy orada ne iş yapıyor? Kapıcı mı?

Olaf'in sırıtışı daha da belirginleşti.

— Hayır, gösteriye katılıyor...

Ne de olsa dünyada her şeyin bir yeri vardı. Hem böyle bir ortam, Vietkong mitralyözleri ile karşılaşmaktan daha az tehlikeliydi.

— Programa saat 24:10'da çıkar ve programı biter bitmez gider. Benimle görüştüğünüzü ona söylemeyin.

Malko teşekkür ettiyse de el sıkışmaktan kaçındı. Görevi gereği karşılaştığa bu insanlardan iğrenirdi.Kendisi Lilla Nygattan yönünde uzaklaşırken Olaf in acele ile Stompen'e daldığını gördü.

Yürüyerek Vasabron Köprüsü'nü geçen Malko, deniz kokulu soğuk altında ürperdi. Altıncı hissi ona bu işin Viyana'da belirtildiği kadar kolay olmayacağını söylüyordu. Valeri Leonid Oganyan uzun yıllardan beri Rusya'nın dışında görev yapmaktaydı. Bir Sovyet ajanının dışarıda bu denli uzun görev yapabilmesi için son derece güvenilir bir komünist olması gerekirdi...

Kızının üç gün önce kaza ile öldürülmesi

22

İsveç polisini şoke ederken aynı zamanda İsrailliler'i de zor durumda bırakmıştı. İsveçliler kızın katilini gizlice İsrail'e göndermeyi reddetmişlerdi ve adam hapisteydi.

Her zaman temkinli olmakla tanınan İsrailliler'in böyle bir riske atılmaları için Oganyan'ın onlar için hayati derecede önemli biri olması gerekiyordu. Aynı önem CIA için de geçerli olmalıydı.

Cinayet olayından bu yana karısı ile adeta buharlaşıp yok olan Oganyan'm İsveç gizli servisinin araştırmaları sayesinde hâlâ Stok-holm'de bulundukları ve İsrailliler tarafından öldürülmekten korktukları için resmi yoldan Rusya'ya geçmeye yanaşmadıkları, dolayısıyla Norveç kanalıyla sınırı geçecekleri saptanmıştı.

Malko'nun birinci görevi onların doğuya geçmesini engellemek, ikinci olarak da CIA'nın himayesini sunmaktı. CIA, Tel Aviv'den birçok keskin nişancının Oganyan'ların peşinde olduğunu biliyordu. Oganyan'lar ancak CIA'nın Virginia'daki bir "çiftliğinde" emniyette olabileceklerdi. Bütün iş onları İsrailliler'den önce bulmaya, bulup ikna etmeye bakıyordu.

CIA Ruslar'in İsrail'deki casuslarını öğrenebilmek için hiçbir masraftan kaçınmayacaktı... Hatta Tel Aviv'deki yandaşlarını incitmek pahasına olsa dahi...

Malko buz kestiğini hissederek adımlarını sıklaştırdı. Sanki kış gelmişti. Arapsaçına benzeyen çevre yolunda birkaç araba vardı. Bunun dışında şehir sakin ve soğuk bir şehirdi. Ama yalnızca görünüşte...

Otelin sıcaklığına yeniden kavuşmasının mutluluğu içinde hemen odasına çıktı. Biraz ısındıktan sonra gece yarısına kadar nasıl

2?

zaman öldüreceğini düşünmeye koyuldu. Saçlarını tararken telefon çaldı.

— Prens Malko Linge mi?

Bu İngilizce'yi hafif bir aksanla konuşan bir kadın sesiydi.

Malko tatlı bir uyuşukluğun bütün vücuduna yayıldığını hissetti. Böyle bir ses kesinlikle çirkin bir kadına ait olamazdı.

— Evet. Benim.

— Adım Mathilda Larsen. Bay John Gate beni size yardımcı olmakla görevlendirdi. Az önce geldim.

Malko soluğunu tuttu. John Gate, CIA'nın İskandinavya sorumlusuydu ve Bodo'da bulunuyordu. Malko ile bir gün önce yaptıkları görüşmede böyle bir durumdan bahsetmemişti. Kadın sanki Malko'yu anlamış gibi açıklamaya girişti:

— Ben Norveçli'yim.Bodo'dan geliyorum.

— Şu anda neredesiniz? diye sordu Malko.

— Birinci katın harındayım. Beni kolaylıkla tanıyacaksınız: Esmerim ve beyaz bir vizon etolüm var.

— Harika. Bana giyinmem için on dakika zaman tanıyın.

Kadın telefonu kapadıktan sonra birkaç saniye bekleyen Malko, ahizeyi kaldırıp John Gate'i aradı. Bu saatte evinde olmalıydı. Ondan başka kimse Malko'ya şu esrarengiz

Mathilda Larsen'in kimliğini açıklayamazdı.

*

**

— Ben onlardan böyle bir şeyi kesinlikle istemedim, diye ısrar etti John Gate.

— Ama p yine de burada. Kendisini tanıyor musunuz?

24

— Hayır ve onu tanımak da istemiyorum. CIA'nın İskandinavya temsilcisi çuvallıyor-

du. Malko'ya Norveç'liler'in Oganyan operasyonundan endişe duyduklarını açıklamıştı. Bir kısım Norveçli ülkelerinin NATO'ya katılmasını hoş karşılamıyor, dolayısıyla kendi sınırları içinde bir Rus ajanının CIA tarafından kovalanmasını istemiyorlardı. Norveç Gizli Servisi Amerikalı'ya yardım bahanesi ile olayı kontrol altında tutmak istiyordu. Bu da Mathilda Larsen'in Stokholm'deki varlığını açıklıyordu.

— Kadına kesinlikle güvenmeyin, ilk fırsatta size zorluk çıkaracaktır.

Her şeye rağmen Norveçliler zaman kaybetmiyorlardı. Malko traş olmak için banyoya giderken bir Norveç ajanını tavlamaya en elverişli lokantanın hangisi olacağını düşünüyordu.

*

**

Kadının güçlü bir bedeni vardı ama dişilik doluydu, tri göğüsleri vizon etolün gizlediği geniş omuzları, beyaz yünlü kumaştan elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarıyla nefis bir dişiydi.

Malko'nun bakışları kadının yüzünde dolaştı. Mathilda Larsen hâlâ çok güzeldi. İnce kırışıklıklar etli dudaklarını daha belirginleşti-riyordu. Mavi ve soğuk ifadeli gözleri dudakları ile tezat teşkil ediyordu. Ensesinde toplandığı gür siyah saçları kadının sert kişiliğini simgeler gibiydi.

Boş barda ilerleyen Malko kadının önünde eğildi.

— Mathilda Larsen?

25

Mavi bakışlar belirgin olmasa da ısınıverdi-ler.

— Benim.

— Ben Prens Malko Linge'im.

Malko kadının uzattığı elini tuttu. Parfümü Fransızdı. Malko bu ağırbaşlı ve kendinden emin kadından hoşlanmıştı. Gizemli bir çekiciliği olan kadının parmaklarındaki birkaç halkanın dışında küpesi bile yoktu. Norveçliler' in ajan seçimlerine hayran kalmıştı.

Mathilda Larsen ayağakalktı.Malko ile aynı boydalardı. Ama bedeni daha kalın ve dolgundu. Kadın sağlık, sağlamlık, zekâ ve mükemmel bir şekilde kontrol edilen bir duyarlılık timsaliydi.

— Birlikte yemek yemeye ne dersiniz? Birbirimizi daha iyi tanımış olurduk, diye önerdi

Malko.

Mavi gözlerde neşeli bir ışık yandı.

— Gerçekten çok naziksiniz. Ama size kendimi zorla kabul ettirmek istemem. Ne de olsa burada görevli olarak bulunuyorum.

Kadının sesi mesafeliydi. Malko en çekici gülümsemesini takınarak:

— En önemli işler daima büroların dışında görüşülür, dedi.

Mathilda ile yemeğe çıkmak Stokholm'de yalnız bir gece geçirmekten çok daha ilginçti. Kadın biraz fazla resmi de olsa... Bardan çıkarken önden ilerleyen kadının sol elindeki halkayı farkeden Malko kendi kendine, Bay Larsen neye benziyor acaba, diye sordu.

Lobiye indiklerinde Malko sağ taraftaki küçük oyun salonlarını farketti. Bir an hayal gördüğünü sandı. Salonlarda Black-Jack ve rulet masaları vardı.

26

Neredeyse küçük bir Las Vegas diye düşündü.

Mathilda Larsen çocuksu bir gülümsemeyle Malko'ya döndü:

— Burada bir süre oyalanırsak canınızı sıkmam değil mi? Norveç'te böyle oyunlar bulunmaz.

Black-Jack masalarından birine yanaştılar. Krupiye kadının yüzünde, dindar bir oturumu yöneten bir azizenin ifadesi vardı. Bütün oyuncular Amerika'lıydı. Malko oyunu izlemeye koyuldu. Krupiyenin ilk kartı bir onluydu. Kadın bir de papaz çekince yirmiyi bulmuştu. Sadece kır saçlı bir Amerikalı'da yirmi vardı.

Kadın görevini doğru yapmanın bilinciyle paraları çekti. Amerikalı hemen itiraz etti.

— Hey! Paramı alamazsınız. Bende de yirmi vardı.

Kadının yüzünde üzgün bir tebessüm belirdi.

— Hayır, bayım yanılıyorsunuz. İsveç'te eşitlik durumunda da kasa kazanır.

Amerikalı dut yemiş bülbüle dönüverdi. Las Vegas Mafyası bile gazinoları kazandırabilmek için Black-Jack'in kurallarını değiştirememişti.

Mathilda Larsen masadan kalkarken Malko bir teklifte bulundu.

— Bana Brenda Tonten adlı bir lokantayı methettiler. Ne dersiniz?

Mathilda Larsen itiraz etmedi. Birlikte bir

taksiye bindiler.

*

**

Sarı renkli son model Volvo Sheraton'un önündeki park yerini terkedip taksinin peşine

:r7

takıldı. Şoförü, İsveç Polisi tarafından aranan öteki İsrail ajanı Yarik'ti. Yanında İsrail Gizli Servisi'nin celladı keskin nişancı Moşe Porat vardı. Malko'nun gelişi, daha o Viyana'dan uçağa binmeden İsrailliler tarafından biliniyordu.

Malko, Oganyan'a ulaşılacak emin bir yoldu.

İsrail ajanlarının aldıkları emir bu kez basitti: Oganyan'ların ikisine de vur emri çıkartılmıştı. Görüldükleri yerde temizleneceklerdi. Artık İsrailliler'in riske girecek durumları kalmamıştı. Volvo'nun bagajında diplomatik

bandrollu, son derece gelişmiş bir silah vardı.

*

**

— "Live-show" mu? Ne demek bu? Mathilda Larsen'in şaşkınlığı samimiydi.

Mum ışığı kadının yüz hatlarını yumuşatırken, Château-Margaux 1967 gözlerini parlatıyordu. Brenda Tonten'in eski dekoru son derece romantikti. Biftek ağızda krem gibi dağılıyordu... Yalnızca tatlı Malko'nun hoşuna gitmemişti. Malko son olarak bir şişe Moet et Chandon 1966 ısmarladı.

Malko mümkün olduğunca üstü kapalı olarak Mathilda Larsen'e bir "Live-show"un ne demek olduğunu açıkladıysa da, kadının çekici hatları anında sert bir ifadeye büründü.

— İğrenç bir şey bu! Norveç'te kesinlikle böyle şeyler yoktur. Bu İsveçliler gerçekten sapık insanlar.

Malko kadına güven telkin etmek için hemen atıldı:

— Randevuma gitmeden önce sizi otele bırakırım.

28

Norveçli başını olumsuzca salladı.

— Hayır, işim gereği sizinle gelmek zorundayım. Adamla beraber görüşmeliyiz. Size yardımcı olabilirim.

Malko kadının kendisine nasıl yardımcı olabileceğini anlamadıysa da sesini çıkarmamayı

tercih etti. Kadına, Malko'yıı kesinlikle gözünün önünden ayırmaması emredilmişti herhalde.

Malko bardağına Château-Margaux doldurdu. Mathilda Larsen az önceki ani tepkisinden pişmanlık duyar gibiydi. Açıklamaya girişti.

— Biliyor musunuz, ben Norveç'ten dışarıya pek çıkmadım. Kocam bir papazdı.

— Papaz mı?

Malko kulaklarına inanamıyordu. Mathilda gibi bir yaratığın kocasında, dini yayabilmek için fazla bir enerji kalması ona mümkün görünmüyordu.

Norveçli Malko'nun hayreti karşısında gülümsedi.

— Tahmin ettiğiniz gibi değil! Anton harika bir adamdı. Afrika'daki görevi sırasında ateşli bir hastalıktan dört yıl önce öldü. Çalışmak zorunda kalınca kuzenlerimden bir albay bana bizim gizli serviste iş buldu.

Kadın güldü.

— Ajan olarak değil. İngilizce bildiğim için NATO'daki subaylara rehberlik ve tercümanlık yaptım. Size yardıma gelecek kimse olmadığından beni gönderdiler... Bu benim çok hoşuma gidiyor.Bana bir tabanca bile verdiler. Staj yaparken nasıl kullanılacağını öğretmişlerdi.

Malko'nun aklına, kemerindeki yassı tabancası geldi. Mesleğe yeni atılmış biri için kendinden fazlasıyla emin bir hali vardı. Malko

kadının anlattıklarının kaçta kaçı doğru diye düşünmeden edemedi. Bardağını kaldırdı.

— Bu görevin, en eğlenceli göreviniz olması dileğiyle!

Masanın altında dizi, Mathilda Larsen'in yırtmacının açıkta bıraktığı baldırına sürtünün-ce, kadın hemen toparlandı. Anlaşılan sosyalizmde Mata Hari'lere yer yoktu. Hem papazın karısı üzerindeki etkisini de unutmamak gerekirdi. Ama her şeye rağmen Mathilda da dul kurusu bir hava kesinlikle yoktu. Malko saatine baktığında 11:30 olduğunu gördü. Artık "Live-show"a gitmenin zamanı gelmişti.

Sarı Volvo, Black Cat'in az ilerisinde park etmiş araçların yanında çift sıra yaparak durdu. Moşe Porat, Malko'nun Mathilda Larsen'in ardından Black Cat'e girdiğini görünce kaşlarını çattı.

— Ne halt yemeğe giriyorlar içeriye? diye homurdandı.

— Biz de girelim mi? diye önerdi Yarik.

— Biz dışarıda bekleyeceğiz, diye kestirip attı Moşe Porat.

İsrail, ajanlarına böyle lüks zevkler için para ödeyebilecek güçte değildi. Ve Moşe Porat

sabah olmadan eline Oganyan'ları temizleme fırsatı geçebileceğini umuyordu. Ayık olmalıydı.

İsrailliler Rika'nın kocasının sırlarını paylaşıp paylaşmadığını bilmiyorlardı, ama emir yüksek yerden geliyordu. Öldürülecekti.

Moşe Porat sinirli hareketlerle bir sigara yaktı. Şimdiye kadar hiç hamile bir kadını öldürmemişti. Kafasına nişan almaya karar verdi. İşi daha çabuk biterdi.

M)

III. BÖLÜM

— Bu rezil bir şey, diye mırıldandı Mathilda Larsen.

Tiksintiyle gözlerini kapadı. Hareketli rengârenk projektörlerin aydınlattığı erotik gösteriyi seyredecek hali kalmamıştı.

Malko sahnedeki şişman, beyaz tenli çıplak adamdan gözünü ayırmıyordu. Adam esmer ve oldukça zayıf bir kadınla birbiri ardına değişik pozisyonlarda sevişiyordu. Olay bir erotizmden çok bir dişçi seansına benziyordu. Adamın muzaffer bir bıyığı ve çizgili çorapları vardı. Görevini yerine getirmenin mutluluğu ile kadından ayrılırken müziğin gürültüsünden, partnerinin en küçük bir haz çığlığı atıp atmadığını duyabilmek imkânsızdı.

Bu oydu, Andy: Oganyan'ın saklandığı yeri bilen asker kaçağı.

Aslında hayatını kazanmak için pek de tatsız bir meslek seçmemişti. Bütün yapılacak şey, elliye yakın izleyiciyi unutup konsantre olmaktı. Andy iğrenç bir canavardan çok mesleğini icra eden zanaatkarı andırıyordu.

Dip taraftaki sıralar, bir "avant-garde" tiyatrosunu çağrıştırıyordu. Salon tamamen doluydu. Araplar, zenciler, birkaç kadın ve etkilendiklerini gizlemeye çalışan birkaç iş adamı.

Malko ile Mathilda'nın önünde oturan seyirci kesik kesik nefes alıp verirken, ikide bir dönüp Norveçli'nin yırtmacının açıkta bıraktığı

baldırlarını dikizliyordu. Kadın sinirli bir hareketle elbisesini düzeltti. Malko ona acıdı. Mathilda'nın papaz olan zavallı kocası herhalde mezarında sincap gibi sıçrıyordu. Kadının kulağına eğildi.

— Çok üzgünüm, ama sonuna kadar beklemek zorundayız.

Mathilda, Malko'ya döndüğünde bakışları ateş saçıyordu.

— Bütün bu insanlar... Buraya gelmelerinin nedeni...

Bir papaz karısına olanları anlatmak imkânsızdı. Malko kadını anladığını ima eden bir gülümsemeyle yetindi.

Kırmızı kadifeyle kaplı duvarlar sahnedeki ışıkları yansıtırken file çoraplı kızlar koltukların arasında müşterilere içecek dağıtıyorlardı. Sahnedeki gelişmelere üçüncü bir şahıs daha

eklenmişti. Gösteri stroboskop ışığının da devreye girmesiyle, zevkle izlenir bir hale gelmişti. Birden ışıklar söndü, tekrar yandığında sahne boşalmıştı.

Andy sanatını icra etmişti.

Seyirciler kendilerine gelmeye çalışıyordu.

Malko ayağa kalktı.

— Gelin gidelim. Yarın tekrar gelmenin hiçbir anlamı yok.

'**

Andy akıl almaz derecede sapık porno kitaplarla dolu bir kitaplığayaslanmış sigara içiyordu. Yağlı bedeni ve yumuşak yüzünde kesinlikle şehvetli bir ifade yoktu. Bir çiftle, bir şeyler konuşuyordu. Adam kırmızı yüzlüydü, kadın ise kırk yaşlarındaydı. Malko ne konuştuklarını duyamıyordu ama Andy'nin

başını olumsuz olarak salladığını gördü. Malko'nun önünden geçen çift, çıkıp gitti. Malko yaklaştı:

— Andy?

Genç Amerikalı şaşırmış göründü.

— Adımı nereden biliyorsunuz?

— Bana sizden bahsettiler.

— Öyle mi?

Yine de pek şaşırmış sayılmazdı. Ama Mathilda'yı görünce kocaman bıyıklarını yayan bir gülümsemeyle sırıttı.

— Onunla uyar... Ama hemen değil. Biraz dinlenmek zorundayım.

Orta batının yayvan aksanı ile konuşuyordu. Gözleriyle hiç çekinmeden Mathilda'yı inceliyordu.

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Malko.

— Önce evime gidip birer kadeh içki içebiliriz, diye önerdi Andy.

Malko yanlış bir anlaşılmayı düzeltmek için hemen müdahale etti:

— Sizinle Valeri Leonid Oganyan konusunda görüşmek istiyorum.

Andy bir anda toparlanıverdi.

— Ben de sanmıştım ki... Az önceki adam karısıyla yatmam için bana 200 kron teklif etti. Kendisi de filme alacakmış. Kadını gördünüz mü, bin krona bile kabul edemezdim.

— Buradan çıkalım mı? dedi Malko.

— Neden?

Genç Amerikalı'nın ses tonu düşmancaydı.

— Acil olarak Valeri Leonid Oganyan'la görüşmeliyim. Bana onun nerede bulunduğunu bildiğinizi söylediler.

— Kim söyledi?

— Bunu size açıklayamam.

Andy Malko'yu ters ters süzüyordu.

— Oganyan kimseyi görmek istemiyor. Hem zaten nerede olduğunu da bilmiyorum.

— Ben İsrail hesabına çalışmıyorum.

— Kimin için çalışıyorsunuz o halde?

— Size bunu söylemem çok güç. Ama onunla mutlaka konuşmalıyım.

Amerikalı başını salladı.

— İmkansız.

— Fazla vaktim yok. Ya beni görüştürürsünüz ya da yarın kendinizi sınır dışı edilmiş olarak bir ABD uçağında bulursunuz.

Andy'nin yüzünde tehditkâr bir ifade belirdi.

— Bunu bana yapamazlar. Bana bir kez sığınma hakkı verildi.

Malko soğuk bir tebessümle Andy'yi süzdü.

— İsveç'te resmi olmayan bir gizli servis var. Her ne kadar resmen tanınmıyorsa da fikirlerine büyük saygı duyulur. Eğer servis bazı yabancılar ile ilgilenir ve bunların sınır dışı edilmelerinde fayda görürse başbakan 24 saat içinde gereken kararı çıkartır.

— Demek benim sevgili vatandaşlarım için çalışıyorsunuz. İnanın o ülkeye dönmeye hiç niyetim yok.

— O halde beni Oganyan'a götürün, dedi Malko.

— Anlaştık, diye kararını verdi Andy, sizi Oganyan'la görüştürmeye çalışacağım.

Başını Mathilda Larsen'e doğru çevirdi.

— O da geliyor mu?

— O da geliyor.

* **

Moşe Porat toparlandı. Bekledikleri kişiler Black Cat'ten çıkmışlardı. Yanında kestiren arkadaşını sarstı.

—îşte, çıktılar.

Yarik dikiz aynasına göz atınca, her üçünü de gördü. Üçü birlikte eski model bir Saab'a doluştular. Moşe Porat onların hareket etmesini bekledikten sonra peşlerine takıldı. Sokaklar bomboştu. Saab'dakilerin izlendiklerini fark-edebilmeleri çok güçtü.

Moşe Porat hiç konuşmadan makinelisinin namlusuna bir susturucu takmaya girişti, israil tekniğinin bir harikasıydı bu. Şayet geçen pazar Aron'un elinde böyle bir susturucu bulunsaydı, şimdi burada gereksiz risklere girmelerine hiç gerek kalmayacaktı.

**

Valeri Leonid ve Rika Oganyan yeraltındaki metro istasyonlarından Centralen'de bir telefon kabinine yaslanmış bekliyorlardı.

KGB ajanı hırsından kuduruyordu. Sovyetler kendilerine rahatlıkla elçilik korunması sağlayabileceği halde bunu yapmamışlardı. Çünkü Rika, yani karısı bir İsrail uyruğuymuş ve kendisi de onu kaçırmışmış... Ruslar, İsveçliler'le bir sorun çıksın istemiyorlardı. KGB,Oganyan'ı, karısını Rusya'ya getirmekten vazgeçirebilmek için çok uğraşmıştı. Şimdi de ona inatçılığının cezasını çektiriyorlardı. Bu bir felakete sebep olsa dahi.

Metro istasyonu, can sıkıntısına çözüm arayan başıboş gençlerle doluydu. Valeri Leonid karısına cesaret vermek için daha sıkı sarıldı.

35

— Fazla gecikmeyecektir.

Andy programından sonra her gece onlarla burada buluşurdu. Sonra onları kalabilecekleri bir yere götürürdü. Her zaman farklı bir yer seçerdi. Tanrıya şükür bu iş daha fazla uzamayacaktı. Oganyan'a kesin ve emin bir ulaşım imkânı ayarlanmıştı. KGB o kadar da pasif değildi. Çocuklarının cenaze törenine gidememelerine rağmen karısı az da olsa toparlanmıştı.

Oganyan îsrailliler'in her yerde onları aradıklarını adı gibi biliyordu. Rika'yı yanına almakla büyük bir hata işlemişti. Kendisi daha sonra gelebilirdi. Ama karısını bir daha görememekten korkmuştu.

—İşte orada, dedi Rika.

Bunu huzursuz bir çığlık izledi.

— Ama yalnız değil!

Andy her zamanki gibi Klaraberg Gattan merdivenlerinde belirmişti. Yanında bir erkek, bir de kadın vardı. Oganyan'lan görünce neşe içinde sanki onları rahatlatmak istermiş gibi el salladı.

KGB ajanı buz kesmişti. Andy'nin yanındaki çifti tanımıyordu. Midesine ani bir sancı girdi. Elini cebine daldırıp 32'liğinin kabzasını kavradı.

Aralarında birkaç metre kalmıştı. Rika korkuyla kocasına sarıldı.

—Kim bunlar?

Andy daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Malko atıldı.

—Dostuz.

İngilizce konuşmuştu. Oganyan irkildi ve ağzının iki yanındaki çizgiler derinleşti. Malko güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştı.'

36

—İsrailliler adına çalışmıyorum.

Oganyan'ı bir kenara çekerek altın sarısı gözlerini onunkilere dikti. Sakin bir ses tonuyla açıklamaya koyuldu.

— Ben CIA hesabına çalışıyorum. Size iletilecek bir öneri var. Sizi ve karınızı korumamız altına alıp ülkeden çıkaracağız. Gideceğiniz yerde sizi İsrailliler bile bulamazlar... Yeni işiniz ve yeni bir hayatınız olacak.

Oganyan şüpheci bir tavırla onu süzüyordu.

—Karşılığında benden ne istiyorsunuz?

Malko gayet diplomatik bir tavırla:

—Bu konu daha sonra görüşülecektir, dedi.

Valeri Leonid Oganyan düşüncelere daldı. Aron onu ikna etmeğe kalktığında dinlememişti bile. O bir komünistti. İsrail'deki beş yıllık yaşamından sonra bile asla ihaneti aklına getirmemişti.

Kızının ölümünden bu yana dilini anlamadığı bu yabancı ülkede kendisini savunmasız ve zayıf hissediyordu. Birkaç günden beri çok düşünmüştü. Tek istediği sakin bir hayat ve

güvenceydi. Özellikle Rika ve doğacak çocuğu için bir çözüm arayışındaydı.

— Cevabınız nedir? diye sordu Malko. Valeri Leonid cevap vermek için gözlerini

kaldırdığında bütün kanının beynine çıktığını zannetti.

Kenardan yürüyerek kendilerine doğru yaklaşan iki adam görmüştü. Vitrinlerden birinin ışığı adamlardan birinin yüzünü aydınlatmıştı. Bu Yarik'ti. Esmer olan İsrailli.

Yüzü bir trajedi maskesine dönmüştü. Dudakları nefretle gerildi.

—Kalleş!

37

Bir sıçrayışta Rika'yı kolundan yakalayıp yürüyen merdivenlere doğru koştu. İki İsrailli de koşmaya başlamışlardı.

Malko tek kelime edemeden Andy'nin yumruğu ile geriye doğru sendelerken, Mathil-da'nın çığlığını duydu.

38

IV. BOLUM

Moşe Porat koşmaya devam ederken Uzi'sini çıkarttı. Paltosunun altından çıkarttığı silahın namlusundaki susturucu süngü görünümündeydi. Silahını kalçasına dayayarak yürüyen merdivenlere koşan Oganyan'lara nişan aldı. Ateş etmek için durdu. Mermi kusan susturuculu makinalı, duvarlardan mozayik parçaları koparırken yürüyen merdiven Ogan-yan'ları yutmuştu bile.

İsrailli silahını paltosunun altına gizleyip

tekrar koşmaya başladı.

*

**

Malko gözlerini tekrar açtığında kendisine doğru koşan iki İsrailli'yi gördü. Eli farkında olmadan belindeki yassı tabancasına gitti. Moşe Porat ve Yarik, Malko'ya tam bir metre kala durdular.Malko, paltonun altında kendisine doğrultulmuş silahın namlusunu gördü. Eğer İsrailli bir "refleks atıcısı" olarak eğitilmişse, o zaman ateş açardı. Ve ikisi de aynı anda ölürlerdi.

Ama Moşe Porat yalnızca basit bir katil değildi. Üzerine yöneltilmiş tabancayı görmüştü, ilk olarak ateş edenin rakibi olmayacağını "hissetti". Az ötelerinde birkaç genç, olanları görmüş hayretle onlara bakıyorlardı.

Bereket versin kalabalık yoktu.

— Kenara çekilin, dedi İsrailli.

Adam sinirden kuduruyordu.

39

— Hayır, Oganyan'ları öldürmenize izin vermeyeceğim, dedi Malko.

Telefon kabinine dayanmış olan Mathilda Larsen bayılmaya hazırdı.

Andy'nin kafası karışmıştı. Ne olup bittiğini anlamıyordu.

Merdivenlerin alt tarafında, yaklaşan bir metronun gürültüsü duyuldu. Moşe öne doğru bir adım attı.

— Dikkat! diye uyardı Malko.

Tabancasının namlusu Moşe Porat'ın yüzünden artık sadece on santim tızaktaydı. Adam, Malko'nun ateş etmeğe hazır olduğunu hissetti. İkinci bir cinayetin İsrail için bir felaket olacağının bilincindeydi.

Acı bir tebessümle Uzi'sini paltosunun altına gizledi.

— Şimdilik gitti ama onu yine bulacağız, dedi.

Arkasını döndü ve arkadaşı ile beraber metro istasyonunu terkettiler. Susturucudan dolayı kimse olan bitenin farkına varmamıştı. Andy Malko'ya yaklaştı.

— Beni affedin. Bir tuzak olduğunu sanmıştım, diye geveledi.

Malko omuz silkip tabancasını kemerine yerleştirdi. Hayat saçmalıklarla doluydu. Oganyan'ın yumuşadığını hissetmişti. İsrailliler on dakika geç gelselerdi belki de kazanmış olacaktı. Aniden Mathilda'nın felç geçirmiş gibi hâlâ telefon kabinine yaslanmış olduğunu gördü. Yanına gitti.

— İyi misiniz?

Mathilda gülümsemeye çalıştı. Bu denli etkilenmesi kadının fiziksel yapısına hiç de uygun değildi.

40

— Beni bağışlayın, çok korktum. Sizi öldüreceklerini sandım.

Önce "Live-show", ardından İsrailliler. Bir gece için bu kadar heyecan fazlaydı. Malko kadının kolunu tuttu.

— Gelin.

Sağ gözü ve kaşı bayağı canını yakıyordu. Andy kuvvetli bir adamdı. Genç Amerikalı'ya döndü.

— Nereye gittiklerini biliyor musunuz? Andy olumsuzca başını salladı.

— En küçük bir fikrim bile yok. Gündüz nerede olduklarını asla bilmem. Her gece burada buluşuruz. Korkarım onlardan bir daha hiç haber alamayacağım.

Malko da aynı fikirdeydi. Artık her şeye yeniden başlamak gerekiyordu. Üstelik Ogan-yan şimdi, CIA'nın İsrail ile işbirliği içinde çalıştıklarını sanıyordu. Bütün kapılar kapanacaktı. Malko Andy'ye:

— Eğer bir şey öğrenirseniz, ben yeni bir emre kadar Sheraton'da olacağım, dedi.

**

Mathilda Larsen, televizyona yaslanmış, votka bardağı elinde bomboş gözlerle pencereden dışarıya bakıyordu. Vizon etolü yere düşmüştü. Bir robot gibi Malko'nun odasına kadar onu izlemşti.

Malko hayranlıkla kadının nefis hatlarını süzüyordu. Son bir dikişle bardağını bitiren kadın toparlanır gibi oldu. Sanki buzları çözülmüştü. Bakışları Malko'nunkilere takıldı.

— Beni affedin, gülünç bir duruma düştüm. Malko gülümsedi.

— Hiçde değil. Böyle vahşi bir yaşama alışık

scanned by darkmalt1

olmadığınız belli.

Kadın başıyla onayladı.

— Hayatımda hiçbir zaman değişiklik olmaz. Bodo sakin bir şehirdir. Bildiğiniz gibi ben basit bir memurum. Bir cinayet girişimine hayatımda tanık olmadım.

Gözleri Malko'nun morarmış gözüne takılınca dudaklarını ısırdı.

— Ah! Ne kadar bencilim! Canınız çok yanıyor olmalı. Durun, bakayım.

Malko hoşnutlukla kadına yanaştı. Votka etkisini gösteriyordu. Aralarında sadece birkaç santim kalmıştı. Mathilda parmağını morlukta gezdirdi. Ayağındaki topuklu ayakkabıyla aynı boydaydılar. Bakışları karşılaştı. Kadının mavi gözleri bulanır gibi oldu. O mu Mathilda Larsen'e yaklaşmıştı yoksa Mathilda Larsen mi hareket etmişti, Malko hiçbir zaman bilemedi.' Bir anda ayak bileklerinden omuzlarına kadar birbirlerine yapıştılar. Kadının güçlü ve güzel bedeni sanki kemiksizdi. Tek kelime etmeden Mathilda'nın ağzı Malko'nunkinin üzerine kapandı. Kadın gözlerini kapatıp Malko'yu vahşice öpmeye koyuldu. Andy'nin sahnede vahşice kadına sahip oluşunu hatırlayan Malko bir anda kanının tutuştuğunu hissetti.

Beraberce yere yuvarlandılar. İkisi de kendilerinden geçmişlerdi.

Kendini ilk toparlayan Mathilda oldu. Malko'yu sertçe iterek kalktı. Elbisesini düzeltip odayı terketti. Eğer harika bir fiziksel rahatlama duymasaydı yaşadıklarının bir rüya olduğuna inanmak Malko için işten bile değildi.

Yatışmak için bir duş almaya karar veren Malko, liseli bir genç gibi Norveçli ajanın

42

harika vücudunu hayal ediyordu.

Yarın başka bir gün olacaktı. Valeri Leonid Oganyan ortadan yok olmadan onu bulmalıydı. Olaf artık hiçbir işine yaramazdı.

*

**

Mathilda Larsen kendini tamamen toparlamışa benziyordu. Malko otelin lobisinde kadının karşısına oturmadan önce vizon etolü uzattı.

— Bunu unutmuşsunuz. Kadının aklı yine karışmıştı.

— Eminim benim... korkunç gösterinin etkisinde...

— Ben sadece benimle sevişmek istediğinizi düşünüyorum. Bunda utanılacak hiçbir şey yok. Kocanızın ölümünden beri kimseyle birlikte olmadınız mı?

— Böylesi... asla, diye geveledi. Mathilda Larsen tekrar o ciddi, bilinçli,

gururlu kişiliğine bürünmüştü. Malko havayı yumuşatmak için konuyu değiştirdi.

— John Gate on beş dakikaya kadar burada olacak.

Malko sabahın köründe beklemediği bir telefonla uyandırılmıştı. Telefondaki John Gate'nin sekreteriydi. Malko'ya CIA'nın İskandinavya sorumlusunun askeri bir uçakla Stokholm'e doğru yola çıktığını bildirmişti. Amerikalı belki de Oganyan konusunun halledildiğini sanıyordu ve onu almaya geliyordu.

Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Mathilda Larsen'in sesi duyuldu.

— İşte John Gate.

Malko kendilerine doğru gelen yusyuvarlak

4.3

bir adam gördü. Adamın kıyafetinin yanı sıra yüzünde de doğal olmayan bir şey vardı. Malko

bunun ne olduğunu anlamadıysa da aldırmadı. Ama hemen sonra ne olduğunu farketti. Adam peruk takıyordu. Züppe bir ajan.

Amerikalı Malko'nun elini hararetle sıktı. Telefonda birçok kez görüşmelerine rağmen ilk kez karşılaşıyorlardı. Norveçli'nin elini sıkışı gayet soğukça oldu.Onun orada bulunmamasını tercih ettiği her halinden belli idi,

— Size haberlerim var, diye söze girişti.

— Benim de, dedi Malko.

Altın sarısı gözleri alayla parlıyordu.

— Düşünüyorum da Avusturya'ya dönmekten başka yapacak işim kalmadı.

John Gate'in patlak gözleri kırpılmadı bile.

— Hiçde değil. Oganyan'ı nerede bulacağınızı biliyorum.

— Nerede?

— Bodo'da. Dün dinleme servisimiz Sibirya'dan yapılan bir yayını yakaladı. KGB kodu ile gönderilen haberde, bir "balıkçı" teknesinin Bodo'dan çok önemli bir şahsı alması emrediliyordu. Bu çok önemli şahıs Oganyan'dan başkası olamaz.

Malko bu sürpriz karşısında şaşırıp kaldı.

— Bu teknenin bölgede ne işi var?

— Bunlar NATO tatbikatlarını izliyorlar. Her yıl olduğu gibi, tatbikat bölgesinin civarı Rus gözcü tekneleri ile kaynıyor. Ama kodlarının deşifre edildiğini henüz bilmiyorlar..

Ulusal Güvenlik Örgütü iyi iş görmüş diye düşündü Malko.

— Bodo rıhtımında beklemekten başka yapacak bir şey kalmamış anlaşılan. Peki, ya İsrailli dostlarımız?

www.cizgiliforum.com

— Onların altıncı hissi bizimki kadar güçlü değil. Ama hepsi bu kadar değil. Yine verilen emre göre bölgedeki tüm Rus ajanlarının Oganyan'lara var güçleri ile yardım etmeleri bildirildi. Yalnız başlarına tekneyi bulabilmeleri olanaksız. Bu konu da Bayan Larsen'in uzmanlık dalına giriyor.

Görüşmeyi ilgi ile izleyen Mathilda başıyla onayladı.

— Mutlaka. Hükümetim, o bölgede kimlerin Ruslar için çalıştıklarını öğrenmekten büyük mutluluk duyacaktır.

John Gate'nin yuvarlak yüzü aydınlandı.

— Ruslar adamı bu kadar çok istediklerine göre çok önemli bilgilere sahip olmalı. Zaten Washington ile irtibat kurup takviye istedim. Yarın sabah iki uzman Bodo'da olacaklar.

Mathilda Larsen, sanki John Gate kendisiyle "Live-show"a katılmasını öneriyormuş gibi surat astı.

Amerikalı hemen diplomatik bir tavırla gülümsedi.

— Endişelenmenize gerek yok. Ülkenizde kanun dışı hiçbir şey yapmayacağız. Bu yalnızca bir korunma önlemi. Şayet İsrailliler yeniden saldırırsa ihtiyacımız olacak.

— Bu Oganyan kimin nesi? diye sordu Malko.

— Hakkında pek az bilgimiz var. Aslında Yahudi ama Ermeni asıllı. Bakü'de siyasi poliste komiser yardımcısıymış. Ardından izini kaybettirmiş. Altı ay sonra Avusturya'da Rusya'dan kaçan bir Yahudi olarak ortaya çıkmış, israil'e geçtikten sonra teknik konulardaki geniş bilgisi sayesinde çok kısa bir zamanda önemli bir mevkiye geliyor. Ona

güvenilmemesi konusunda Israilliler'i biz uyarmıştık. Hepsi bu kadar.

— Göz hapsine alındığı için mi kaçmış? John Gate olumsuz anlamda başını salladı.

— Gerçekten garip olan da bu. Kendisinden şüphe edilmediğine emindi. Ama Ruslar ani bir emirle onu geri çağırdılar. Bunun da bir tek anlamı olabilir: Oganyan'ın bilgilerine acil ihtiyaç duymaları.

— Neden?

— Bunu size söyleyemem. Amerikalı ayağa kalktı.

— Gitmem gerek. Öğle yemeği için Bodo'da bir randevum var.

Mathilda Larsenlin elini sıktı. Malko ona lobiden çıkana kadar eşlik etti. Norveçli'nin yanından ayrılır ayrılmaz John Gate Malko'yu uyardı.

— Kadına dikkat edin! Norveçliler bu olaydan dolayı son derece gerginler. Kamuoyunun bir bölümü ABD'yi istemiyor. Çok tedbirli olmalısınız. Kadının buradaki tek görevi sizi yakından gözleyip rapor etmek.

— Dikkatli olacağım, dedi Malko. Mathilda Larsen'in görevini ne denli ciddiye

aldığından John Gate'in hiç şüphelenmediği belliydi.

V. BÖLÜM

Malko yolun iki tarafında yer alan fiyordu ve ormanlıkları izliyordu. Kendi kendine dünyanın ucundan sadece yüz kilometre uzakta olduğunu düşündü. Bodo'nun boyalı ahşap evleri artık gerilerde kalmıştı. İlk bakışta sadece bir ana caddesi olan küçük bir limandan başka bir özelliği olmayan bir yerdi. Temiz dükkânlar ve gri bir gökyüzü. Hepsi bu kadardı.

Bir kızıllık oldu. Volvo'nun üzerinden tırmanıp gökyüzüne yükseldi. Tepelerinden geçen bu gölge, ipek kağıda paketlenmiş bir portakalı andırıyordu. Bu gölge, ABD Hava Kuvvetleri'ne ait bir Fantom uçağıydı. Oslo' nun 1200 km kuzeyinde yer alan Bodo, Norveç'in en uzun iniş pistine sahipti... NATO'nun en iyisiydi. Avcı uçakları aralıksız inip kalkarlardı. Bu, B-52 bonbardıman uçakları için de geçerliydi. Havaalanındaki bir pankart her türlü fotoğraf çekimini yasaklıyordu.

Arabanın arkasındaki koltukta Malko'ya yaslanmış olan Mathilda Larsen kestiriyordu. Stokholm'den çok geç gelmişlerdi. Bir taksi şoförü onları Bodo'nun tek oteli Royal'a götürmüştü.

Mathilda Larsen kesin bir sesle iki ayrı oda istemişti. Malko hiç dinmeyen hava trafiği yüzünden pek uyuyamamıştı. Sanki uçaklar otelin çatısından kalkıyorlardı..

47

Odası tıpkı sevimli bir nezarethaneyi andırıyordu. Daracık bir yatak, minicik bir odaya sabitleştirilmişti. Projektörler gece ve gündüz otelin cephesini aydınlatıyordu. Herhalde para vermeden kaçanları yakalamak içindi...

John Gate, sabahın yedisinde ortaya çıkmış ve sekizinde Malko'yıı bir birifinge çağırmıştı. Mathilda Larsen yolu biliyormuş.

Kuzeye doğru yol alıyorlardı. NATO'nun bölgedeki en büyük radarına gidiyorlardı. Reitan radarının haberi olmadan Mourmansk' tan bir Rus sineği bile havalanamazdı. Yol ağaçlıklar, göller ve fiyordlar arasından yılan gibi kıvrılmaktaydı. Mathilda Larsen uyanır gibi oldu.

— Sola döneceksiniz, dedi şoföre.

Volvo, dar ve taşlık bir yoldan ağaçlarla kaplı bir tepeye doğru tırmanmaya başladı. Bir demiryolu köprüsünü ve "Askeri bölge, girmek yasaktır" yazılı tabelayı geçtiler. Yüz metre sonra virajdan çıkan bir cip yollarını kesti. Araçtan dört tane asker fırladı. Mathilda Larsen arabadan çıkıp onlarla konuştu. Bir iki telsiz görüşmesinden sonra askerler rahatladı. Mathilda tekrar arabaya dönüp Malko'nun yanına oturdu.

— Çok ciddiler. Kimsenin buraya girme yetkisi yoktur, diye açıkladı.

Karşılarına bir bina çıkana kadar yola devam

ettiler. Tepenin yamacı binayı kamufle ediyordu. Her tarafta üniformalı adam kaynıyordu. Tekrar tekrar yapılan kimlik kontrollerinden sonra kapısına vidalanmış deri bir levhada "Dokümantasyon Bölümü" yazan odanın Önüne geldiler.

48

Peruğu her zamanki kadar sırıtan John Gate onları karşıladı. Mathilda Larsen'e bile içten bir tavırla gülümsedi.

— Novosibirsk balıkçı teknesi iki saate kadar Bodo rıhtımına yanaşacak. Teknenin kaptanı, Norveçli yetkilileri uyaran mesajında teknede ağır bir hasta olduğunu ve bu arada yapılacak bazı onarımlar dolayısıyla bir süre limanda kalacaklarını bildirdi.

Mucizevi rastlantı! Malko'nun neşesi karşısında John Gate açıklama yapma gereğini duydu.

— Bu bize ilk kelekleri değil... Geçen sene "hasta" tam ameliyat masasındayken aniden kendini iyi hissettiğini söylemişti. Bunun tek bir anlamı var, o da Oganyan'lan bu tekneyle götürmeye çalışacaklar.

— Oganyan'lann şu anda nerede olabilecekleri hakkında bir fikriniz var mı?

— Hayır ama önemli değil... Nereden gideceklerini biliyoruz ya... Ama bu kez onları kaçırmamalısınız.

Malko kendini savunma ihtiyacı duydu.

— Sahip olduğunuz bir sürü gemiyle bir balıkçı teknesini denetlemeniz zor olmasa gerek.

Mathilda Larsen Malko'ya dehşet içinde bakakaldı. Kadıncağız daha şimdiden Norveç'i bir atom bombası mantarına dönüşmüş görüyordu.

John Gate kuru bir sesle:

— Daha önce ele geçirmekten çok daha kolay olacaktır, dedi.

CIA, Malko'nun soğuk espirilerini hiç anlamamıştı zaten. Malko gayet saf bir tavırla sordu:

49

— iyi ama nasıl?

John Gate'in bakışları Mathilda Larsen'e doğru yöneldi.

— Onu ikna etmek gerekir. Gırtlağına dayanan bir tabancayla. Amerikalı hararetle ekledi.

— Washington'dan bu konuda iki uzman istemiştim. Siz onları zaten tanıyorsunuz: Chris Jones ve Milton Brabeck. Çok yeteneklidirler.

Malko ciddiyetini korumak için çok zorlandı. Chris Jones ve Milton Brabeck'in bir tek yetenekleri vardı: Keskin nişancılık.

Gorillerin bir ilişkiye yanaşmaları bir gül buketinden ziyade bir buldozer aracılığıyla mümkün olabilirdi... Norveçliler soğuk terler dökeceğe benzerlerdi ve Bodo Pearl Harbor'a dönüşebilirdi.

— Eminim yardımları bize çok yararlı olacaktır.

CIA işi sıkı tutuyordu. Gorillerini Norveç gibi bir ülkeye gönderdiğine göre Valeri Leonid Oganyan gerçekten çok değerli olmalıydı.

John Gate saatine baktı.

— Çok az zamanınız kaldı. Bayan Larsen'i otele bıraksanız iyi olur.

Amerikalı'nın bakışları Malko'ya, kadını otelde zincirle yatağa bağlasanız daha iyi olur, der gibiydi... Daha sonra işi sağlama almak için Chris Jones kadının üstüne oturabilirdi.

— Valeri Leonid Oganyan'in bizimle gelmeye karar verdiğini varsayalım. Onu ne yapacağız?

— Derhal buraya getireceksiniz. Mathilda Larsen koridorda biraz uzaklaşır

uzaklaşmaz John Gate Malko'nun kulağına eğildi:

— Burada bir helikopterimiz var. Oganyan buraya gelir gelmez onu hemen şu anda OTAN'ın tatbikatındaki NATO manevralarına katılan "Bonnehomme Richard"a götürürüz. Ne İsrailliler ne de Ruslar onu orada arayamazlar.

— İsrailliler dediniz de...

John Gate bir el hareketi ile Malko'nun sözünü kesti.

— Mutlaka izini kaybetmiş olmalılar.

— Ya Mathilda Larsen?

— Tesirsiz hale getirin.

Söylemesi kolaydı... Volvo'ya bindiler. Norveçli huzursuz görünüyordu. Mantosunun açık düğmelerinden kahverengi kazağının sarmaladığı dolgun göğüsleri görünüyordu. Malko bir anda tahrik oldu... Elini kadının bacağının üstüne koydu. Kumaşın altında kadının sert kasları belirgindi.

— Sıkıntılı bir haliniz var. Kadının bebek yüzü gölgeleniverdi.

— Çekin elinizi, diye tısladı.

Her şeye rağmen kadının sesinde yalvaran bir ifade vardı sanki. Malko kendi kendine kadının, belki de bir gece önce olanları kafasından silip atamadığını düşündü. Elini bulunduğu yerden çekmeden,konuştu:

— Bu gece Oganyan'ı sığınağa bıraktıktan sonra biraz rahatlayabiliriz. Herhalde Bodo'da yemek yiyebileceğimiz bir lokanta vardır.

Mathilda Larsen dimdik önüne bakıyordu.

— Gelebileceğimi hiç sanmıyorum. Yorgunum.

Malko onu kollarına almak için müthiş bir arzu duydu. Şaka olsun diye elini kadının bacağının yukarılarına doğru gezdirdi. Mathil-

da Larsen zıpladı.

— Delisiniz siz!

Şoför dikiz aynasına göz attı. Malko ısrar etmemeyi tercih etti. Ona hâlâ ihtiyacı vardı. Mathilda Larsen bir müddet sustuktan sonra değişik bir tonda konuşmaya başladı.

— O adama veya karısına istekleri dışında herhangi bir baskı kullanmak söz konusu değil öyle değil mi? Bay Gate'nin bahsettiği uzmanlar kim?

Malko gülümsemeden edemedi.

— Psikologdurlar.

**

Chris Jones gri gökyüzünü tedirgin bir ruh haliyle süzdü. Metrelerce karla karşılaşmayı bekliyordu. Hele yazın ısının 35 derece olduğunu ve Norveçliler'in fiyortta yüzdüklerini düşünmek...

Henüz kış gelmemişti ama soğuk hissediliyordu. Milton Brabeck dalgın bir tavırla, yatağın üzerine yığılı, kalın yün kazakları süzüyordu. îki goril Kuzey Kutbu'nu fethetmek için hazırlanmışlardı. Royal Oteli'nin büyük bir "igloo" olmayışı onları şaşkına çevirmişti. îkisi de eski denizciydiler. Önce gizli serviste görev yapmışlar, sonra da ClA'ya girmişlerdi. Zor durumlarda üstlerine yoktu. Kelimenin tam anlamıyla etkileyici adamlardı. Aynı mavi ve soğuk gözler, aynı kısa saç kesimi, aynı gri fötr şapkaları ve aynı gri renkli takım elbiseleri vardı.

Uzaktan bakıldığında Chris Jones dengesiz gelişmiş bir öğrenciyi andırıyordu. Birlikte çalışa çalışa kaynaşmışlardı. Aralarındaki tek fark Milton, Old Grand Dad içerken Chris'in

JB'yi tercih etmesiydi. Onlar için Dom Perignon veya Moet et Chandon içmek gereksiz masraf ve aristokrat özentiliğinden başka bir şey değildi...

— Ne halt etmeye geldik buraya? diye soludu Milton.

Adam Empire State'i göremediği zaman sivilce döküyordu.

— Tipin birinin Sovyet cennetine ulaşmasını engellemeye.

Milton, kılıfını açtı ve 38'lik Magnum'unu içine kaydırdı. Bu tabancayla bir fili bile bir kilometreden vurabilirdi. Kemerine de küçük bir Colt Python yerleştirdikten sonra Gyrojet'i-ni -küçük cep bazukası- almamaya karar verdi. Ne de olsa burası gelişmiş bir ülkeydi.

Chris, kemerinin iki yanındaki 45'likler ve kötü süprizlere karşı sol çizmesinin içindeki küçük Cobra ile yetinmeğe karar vermişti.

— Haydi gidelim, Prens bizi bekliyor. Bizi

gördüğüne çok sevinecek, dedi Milton.

*

**

Novosibirsk her yanı dökülen eski bir tekneydi. Kıç tarafında bekleyen bir denizci tekneye girişi kontrol ediyordu. Limanın bir köşesindeki polis arabası tekneyi göz hapsinde tutuyordu. Ruslar'ın karaya çıkmaları yasaktı.

Bir ambulans hızla tekneye yanaştı. Yan taraflarında büyük harflerle "Bodo Sykehus" yazıyordu, iki hastabakıcı sedye ile tekneye çıktılar.

— Hastayı almaya geldiler, dedi Mathilda. Malko acele ile bir Volvo kiralamıştı.

Araba, Novosibirsk'ten yirmi metre uzaklıkta bir kütük yığınına paralel olarak park edilmişti.

53

Chris ve Milton limanın az berisinde bir başka Volvo'nun içinde telsizle Malko'ya bağlı idiler.

Liman, Lofoten Adası için koyun ve inek yüklenmekte olan küçük bir yük gemisinin dışında bomboştu.

Hastabakıcılar dikkatle taşıdıkları sedyeyle güvertede göründüler. Teknenin kaptanı onlara nezaret ediyordu. İki denizci hastanın tekneden indirilmesine yardımcı oldular. Oganyan'ları götürme operasyonu başlamıştı. Malko kendi kendine adamın şu anda nerede olduğunu, Israilliler'in gerçekten izini kaybedip kaybetmediklerini soruyordu. Chris ve Milton'un kendisinden sadece yüz metre uzakta olduğunu bilmek Malko'yu rahatlatmaya yetiyordu.

Mathilda Larsen sinirli görünüyordu. Genç kadın mantosunu çıkarmıştı. Malko çok az istifade edebildiği harika vücudunu seyrediyordu.

Yaktığı sigaranın dumanını ön cama üfleyen Mathilda Malko'ya döndü:

— Ne yapacağız?

— Bekleyeceğiz. Bu tekne en geç yarın sabah hareket edecek. O zamana kadar mutlaka bir

şeyler olacaktır.

Alandan havalanan bir Fantom, ortalığı kızıla boyayarak geçti. John Gate şu anda telsizin başında olmalıydı. Novosibirsk bir balıkçı teknesi için gereğinden fazla antene sahipti.

Malko kendine, dünyanın bir ucundaki bu küçük limanda paslı bir Rus teknesini ne diye gözlediğini sordu. Ambulans gözden kaybolmuştu. Teknenin kıç tarafındaki denizci bir heykel kadar hareketsiz bekliyordu.

Kaloriferin homurtusunda ipnotize edici bir

güç vardı. Mathilda Larsen uyku ile savaşmakla meşguldü. Gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı. Yüz hatları sertliğini kaybedip yumuşadı. Etli dudakları aralandı. Malko uykuya yenilmemeğe kararlıydı. Harekete geçmek için fazla vakti olmayacağının farkındaydı. KGB' nin yöntemlerini biliyordu. Yassı tabancasının namlusuna bir mermi sürdükten sonra koltuğun altına kaydırdı. Her şeyin bir trafik kazası kadar kaba ve ani olacağı kesindi. Saniyenin onda birinde müdahale etmesi gerekecekti. Oganyan bir kez tekneye çıktı mı menzil

dışında sayılırdı.

*

**

Malko siren sesiyle yerinden sıçradı. Başını limanın girişine çevirdiğinde rıhtıma yanaşan büyük bir gemi gördü. Mathilda ağzı açık uyuyordu. Saat henüz akşamın beşiydi. Karanlık şimdiden bastırmıştı. Limandaki lambalar cılız bir ışık saçıyorlardı. Novosibirsk bir hayalet gemi kadar sessizdi. Kimse tekneden ne inmiş ne de çıkmıştı.

Mathilda Larsen irkilerek uyandı.

— Nedir bu? diye sordu Malko.

— Kuzey Ekspresi. Bu gemi Bodo'dan Rus sınırındaki Kirkenes'e kadar yer alan tüm yerleşim bölgeleri arasında sefer yapar. Yazın harika bir gezinti olur.

Malko'nun altın sarısı gözleri yorgunluktan kanlanmıştı. Hangardan bir çekici ve ona bağlı vagonlar gemiye doğru hareket ettiler, iskelede yüksek seste verilen emirler duyuldu. Yolcular inmeye başlamıştı. Lofoten Adaları'nın köylüleri, genç Norveçliler ve birkaç kadın. Bu mevsimde turist yoktu.

Bu kargaşa içinde Valeri Leonid Oganyan tekneye girmeyi deneyebilirdi. Malko oturduğu yerde doğruldu. Uyduruk Norveç kahvaltısından dolayı midesi isyan etmeğe başlamıştı.

— Ben acıktım, dedi Malko. Esnemesini gizlemeğe çalışan Mathilda:

— Ben de, dedi. Çantasını açtı, uzun ve siyah bir şey çıkardı.

Şaşıran Malko bunun koca bir füme balık olduğunu gördü.

Mathilda Larsen zevkle bir ısırık aldıktan sonra Malko'ya ikram etti.

— ister miydiniz?

Malko o kadar açtı ki onu çiğ çiğ yiyebilirdi. Balık yumuşacık ve nefisti.

— Çantanızda hep füme balık mı taşırsınız? Kadın bir kahkaha attı.

— Uzun zaman bekleyebileceğimiz belliydi. Ben de buna bayılırım.

— Ama susatıyor, dedi Malko. Mathilda tekrar çantasına uzanıp parlak

metalden bir termos çıkardı.

— işte Linje likörü... iki kez dünya turu yaptırılıp iyice eskimesi sağlanır.

Bu kadın bir hazine, diye düşündü Malko. Mathilda Larsen'in yanakları kızarmıştı. Genç kadının açılmış düğmelerinden beyaz sutyeninin kenarı görünüyordu.

— Çok sıcak, diyen Mathilda Larsen kaloriferi kapatmak için eğilince yumuşacık göğsü Malko'nun koluna sürtündü. Ama en ufak bir yakınlaşmadan korkar gibi hemen geri çekildi. Kuzey -Ekspresi'nin etrafındaki canlılık yavaş yavaş kayboldu. Gemi kalkarken çekiciler kargoları ile hangara dönüyorlardı. Malko'nun gözleri tekneyi gözlemekten ağrımaya başla-

mıştı.

Karanlıkta polis arabası zor farkediliyordu. Malko genç kadına döndü: ;

— Burada olduğumuzu biliyorlar mı?

— Elbette yoksa şimdiye çoktan gelmiş olurlardı.

— Polis Sovyet ajanlarını göz hapsine almıyor mu?

Mathilda güldü.

— Mümkün değil. Haddinden fazla var. NATO'nun bir üssü için hiç de cesaret verici

değildi.

— Gidip biraz dinlenmek istemez misiniz? Size söz veriyorum Bodo'yu ateş ve kana bulamayacağım, diye önerdi Malko.

— Hayır. Emir aldım. Her şeyin yolunda gitmesini sağlamakla görevliyim. Oganyan'a

kesinlikle baskı uygulanmaması gerekiyor.

Araba tekrar sessizliğe büründü. Malko uyumamak için deli gibi mücadele ediyordu. Başı arkaya yaslanmış olan Mathilda gözlerini boşluğa dikmiş sanki hayal kuruyordu.

Malko'nun beyninde erotik görüntüler dans ediyordu. Gözlerini Novosibirsk'ten ayırmadan elini Mathilda'nın dizine koydu. Kadın hafifçe irkildi. Malko kendini hareketsiz kalmağa zorladıysa da parmakları iradesi dışında hareket etmeye başladılar.

Mathilda Larsen'e hiç bakmadan parmaklarını daha yukarılara kaydırmaya devam etti. Kadın hiç kıpırdamıyordu. Malko bir an kendi kendine ya Oganyan şimdi ortaya çıkarsa ne yaparım? diye sordu. Ama kendine hakim olması olanaksızdı. AklıMathilda'dagözleri ise Novosibirsk'deydi. Eğer Mathilda ile bakışları karşılaşırsa kadının yine o erişilmez soğuk

kişiliğine bürünüp büyüyü bozacağına emindi.

Malko birden Mathilda'nın kasıldığını hissetti. Genç kadın acı çığlığını andıran boğuk bir ses çıkardı. Sonra eteğini düzeltti. Bitmek tükenmek bilmeyen saniyelerden sonra mavi gözlerini Mako'ya çevirdi:

— Siz bir şeytansınız, diye mırıldandı.

Malko'nun kalbi deli gibi çarpıyordu. Fakat kadın çoktan toparlanmış ve eski ciddiyetini takınmıştı.

Birden Malko bir gürültüyle yerinden sıçradı. Gürültünün ne olduğunu anlayabilmek için dikkat kesildi. Novosibirsk motorlarını çalıştırmıştı!

VI. BÖLÜM

Malko'nun içini önüne geçilmez bir sıkıntı kapladı. Ya Oganyan bu arada tekneye çıktıysa? Bu ihtimali hemen kafasından uzaklaştırdı. Gözlerini bir an bile tekneden ayırma-mıştı.

— Gitmeye hazırlanıyorlar, dedi Mathilda. Bay Gate yanıldı. Demek teknede gerçekten bir hasta vardı.

Malko cevap vermedi. Teknenin tesadüfen Bodo'ya gelmediğini bilecek kadar KGB'yi tanıyordu. Rıhtımı gözden geçirdi, hiçbir anormallik göremedi. Polis arabası hâlâ beklemedeydi. Telsizle Chris ve Milton'u aradı. Onlar da bir şey görmemişlerdi.

Novosibirsk'in şimdi bütün gövdesi titriyordu. Kısa bacasından koyu bir duman bırakarak demir almaya başladı. Polis Volvo'sunun farları yandı ve hareket eden araba limandan çıkıp sağa döndü. Onların görevleri bitmişti.

Malko koltuğun altındaki yassı tabancasını çıkarıp dizlerinin üstüne koydu..

— Bir şeyler olacak, dedi.

Mathilda Larsen'in yüz hatları bir anda kasıldı.

— Korkuyorum.

*

**

Hakon Rasmussen titredi. Limanın bir köşesinde gizlenmiş Novosibirsk'den otuz metre uzakta ne yapacağını şaşırmış, kendi

59

kendini yiyordu. Saat dokuzu on geçiyordu. Harekete geçmesi için sadece yirmi dakikası kalmıştı.Valeri Leonid Oganyan ve karısı Royal Oteli'nin parkında arabanın içinde ondan yolun serbest olduğu haberini bekliyorlardı.

Oganyan'lar sinir krizinin eşiğindeydiler. Stokholm'den Bodo'ya tam üç günde gelebilmişlerdi. Otobüs ile yaptıkları bu yolculuk sırasında adım başı İsrailliler'le burun buruna gelmişler ve bu cehennemden kıl payı yakalarını sıyırabilmişlerdi. Hakon Rasmussen hep yanlarındaydı. Kimse onun sivri sakalı ve cam gözünden şüphe etmemişti.

Oysa Hakon Rasmussen, KGB'nin Norveç' teki en iyi ajanıydı. Yıllardan beri komünist Partisi'nin aktif bir üyesiydi. Fikirlerini asla saklamazdı. Bodo radyosunda çalışan bu komik tipli adamı kimse ciddiye almazdı. Güvenlik Orgütü'nde kaydı vardı ama ondan daha ciddi bir sürü Komünist Parti üyesi mevcuttu. Norveç bunların hepsini göz hapsinde tutamazdı, bu imkânsızdı. Zaten Norveç Komünist Partisi yasaldı.

Hakon rıhtımda park etmiş Volvo'yu gözledi. Arabadaki çiftin düşman olduğuna emindi. Bu konu Norveçliler'i ilgilendirmezdi ama KGB onları CIA konusunda uyarmıştı. Bu baş belalarından kurtulmak zorundaydı. Bir tabancası bile yoktu. Karete, Judo onun için sadece birer kelimeden ibaretti. Onun becerisi laf ebeliğinden öteye gitmezdi. Ama bir çözüm bulmak zorundaydı. Oganyan'larla veya onlar -sız tekne saat altıda limanı terketmek zorundaydı. KGB ajanının beyninde bir şimşek çaktı, çözüm bulmuştu.

Rıhtıma indi. Sanki Volvo hiç yokmuş gibi

60

yanından geçti ve hangarlardan birine daldı. Aradığını hemen bulmuştu. Bu yük yüklemeğe yarayan elektrikli bir taşıyıcıydı. Kaldıracağı yükün altına sokulan iki çelik kolu vardı.

Hakon Rasmussen rahatça direksiyona oturdu çalıştırma düğmesini buldu. Elektrikli taşıyıcı hemen ileri fırladı. Bir iki denemeden sonra nasıl kullanacağını kavradı. Artık

yeterince öğrenmişti.

*

**

Novosibirsk'in demir sararken çıkardığı gürültü, sarı renkli küçük elektrikli taşıyıcının alçakgönüllü motorunun sesini boğuyordu. Malko birden Mathilda'nın kapısına çarpan bir yükleyici gördü. Önce bunun bir taktik olduğunu sandıysa da, kumanda yerindeki adamı görünce telaşa kapılmaktan vazgeçti.

Mathilda camını indirmeğe başladığında Malko:

—Adam zil zurna sarhoş olmalı dedi.

Mathilda Larsen'in cevap vermeye fırsatı olmadı. Volvo'nun kaportasını bir titreme sardı ve araba bir anda yerden elli santim yük seli ver di.

Malko ne olduğunu geç kavramıştı.

—Bu adam deli! diye bağırdı.

Acayip yükü ile taşıyıcı rıhtıma doğru harekete geçti. Şimdi Volvo çelik kolların üzerinde rıhtımın sonuna gelmişti. Bundan sonrası çok daha çabuk gelişti. Kollar bir anda indiler ve araba Novosibirsk'in tam önünde karanlık sulara yuvarlandı.

Taşıyıcıdan yere atlayan Hakon Rasmussen

61

güverte nöbetçisine seslendi:

— Amerikalılar! Arabadalar! Ben dostlarımızı getirmeye gidiyorum.

Rusça'yı gayet güzel konuşuyordu. Teknede bir projektör yandı ve şaşıran Hakon hareketsiz kaldı. Ama bu sadece kim olduğunu görmek için yakılmıştı. Teknenin kaptanı yanıt verdi.

—Çabuk olun beş dakikaya kadar hareket etmeliyiz.

Hakon Rasmussen bacaklarının bütün gücü ile park yerine doğru koşmaya başladı. Sevinçten bağırmak istiyordu.

Novos,ibirsk aynı anda rıhtıma yanaşmaya başladı. Sudaki Volvo'nun batmamış tavanına doğru hareket eden tekne, arabayı rıhtıma sıkıştırınca tavanı çatırdadı. Araba ezilirse daha kolay batardı.

Buz gibi su aralık camdan içeriye hücum ederek Mathilda Larsen'iaştı ve bir kırbaç gibi Malko'nun yüzünde sakladı. Genç kadın dehşetle bağırdı. Malko umutsuz bir refleksle genç kadının üzerinden uzanıp yarı aralık camı kapadı. Volvo yarı yarıya batmıştı. Ama içerideki hava tam olarak batmasını engelliyordu. Ama bu çok sürmezdi.

Malko soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Tek şansları araba batmadan çıkabilmekti. Araba bir kez battıktan sonra kapılara yüklenen basınç çıkmalarına imkan bırakmayacaktı.

—Hazır olun Mathilda, ilk ben çıkacağım. Beni izleyin.

Kapıyı açar açmaz araba batacaktı. Bir eliyle kapının kolunu, diğeriyle de Mathilda Larsen'in sol bileğini yakaladı.

—Soluğunuzu tutun. Yüzme biliyorsunuz,

değil mi?

Kadın başıyla onayladı. Malko kapıya yüklendiyse de açamadı. Direksiyondan destek alarak bir daha denediğinde karanlık bir gölge onlara çarptı ve rıhtıma sıkıştırdı. Novosibirsk tek çıkış yollarını tıkamıştı.

Mathilda Larsen dehşet içindeydi.

—Allahım, boğulacağız!

*

**

Chris Jones koşarak gelen bir adam görünce Milton'a bir dirsek indirdi.

—Bir şeyler dönüyor!

Hareketsizlikten baygınlık geçiren iki goril, kendileri için fazla küçük olan Volvo'dan dışarı fırladılar. Sakalı rüzgârdan uçuşan zayıf bir adamın son anda park yerine girdiğini görebildiler. Rıhtıma doğru hareketlenen Chris birden durdu.

Malko'nun Volvo'su yok olmuştu.

—Aman tanrım! diye haykırdı.

Dikkatini Rus teknesine yönelten Chris'in yanma Milton da gelmişti. Tekne manevra yapmakla meşguldü. Aynı anda yanlarından koşarak üç kişi geçti. Chris sakallı olanı hemen tanıdı. Ardından kareli paltolu bir adam ve bir kadın gördü. Milton patladı.

—Hey, bunlar onlar!

Onun bağırtısını duyan kadın döndü, bir çığlık da o attı.

—Tanrım! diye tekrarlayan Chris 45'liğini çekti namluya bir kurşun sürdükten sonra havaya bir el ateş etti. Malko'nun emri vardı; Kimse öldürülmeyecekti. Silahın sesi limanda yankılandı. Chris ciğerlerinin var gücüyle İngilizce bağırdı:

—Durun yoksa vururum!

Blöf yapmadığını göstermek için bir el daha ateş etti. Kurşun bu kez sakallı adamın bir metre ötesindeki parke taşından sekmişti. Milton ateş etmeden bütün gücüyle koşuyordu. Kaçaklara yetişti ve kadını kolundan yakalayıp çekti. Sakallı adam beceriksizce Milton'un üzerine atılırken, kareli paltolu adam küçük bir otomatik tabanca çıkardı. Kadın çığlık çığlığa bağırıyordu:

—Alçaklar! bırakın bizi!

Neyseki kadın Milton'a çok yakındı. Adam ateş etmeğe cesaret edemedi. Milton aniden Novosibirsk ile rıhtım arasında sarı bir leke gördü... Kadını hemen serbest bıraktı.

—Tanrı aşkına, sudalar!

Rıhtımın kenarına giden Chris bir an tereddüt etti. Bir gözü kaçaklarda bir gözü de sudaki arabadaydı. Volvo yarı yarıya batmıştı. Elinde45'ligi haykırdı:

—Sakın kıpırdamayın.

Novosibirsk'in motorları yeniden canlandı. Uzaktan siren sesleri geliyordu. Oganyan kendisiyle tekne arasındaki adamlara baktı. Birden beyninde bir şimşek çaktı. Alnındaki kan lekesi ile kızı gözünün önüne geldi. Artık tekneye binmek hayal olmuştu. Bir elinde silahı, öbürüyle Rika'nın kolunu yakaladı. Sakallıya bağırdı.

—Gelin!

Yollarını kesen iki adamdan biri hamle yapınca ateş etti ama ıskaladı. Diğeri ısrar etmeyip kenara çekildi. Oganyan karısıyla koşarken şaşkına dönmüş Rasmussen de onlara katıldı. Ona ihtiyaçları olacaktı.

Milton Brabeck rıhtımda eğilmiş, arabayı

seyrediyordu. Yanında beliren Chris Jones birden durumu kavradı. Arabayı tost gibi ezeceklerdi.

—O... çocukları, diye homurdandı.

O sırada Milton Brabeck hız almakla meşguldü. Teknenin kıç tarafı rıhtımdan ancak iki metre uzaktaydı. Bir sıçrayışta küpeşte demirlerini yakaladı. Amerikalı'yı engellemek için karanlıktan bir denizci fırladı. 38'liğin kabzası suratında patlayınca denizci haykıra-rak geriye yığıldı. Hemen arkasından Chris de tekneye atladı. Karanlıkta birkaç gölge daha belirmişti. 45'liklerini çekip karanlığa doğru kurşun yağdırmaya başladı.

Acı çığlıklar, küfürler ve Rusça verilen emirler birbirine karıştı. Gorillerin ikisi birden kaptan köşküne daldılar. Dümenin başında bir denizci ile bir subay vardı. Chris Jones tabancasının namlusunu adamın kulağının dibine yapıştırdı.

—Geri çek! diye İngilizce emretti.

Dümendeki denizci Rusça bir şeyler söyledi. Milton'un karnına indirdiği tekmeyle havalanan denizci yumuşak iniş yaptı. Chris sert bir sesle emri tekrarladı.

Subay öne eğildi ve iki mekanik kolu geriye çekti. Novosibirskgeri çekilmeye başladı.

Chris kaptan köşkünden dışarı fırladığında, Milton güverteyi 38'liğinin kontrolüne almıştı bile.

Hemen ardından iki goril tekneyi terkettiler. Volvo biraz daha batmıştı ama artık sıkışık durumdan kurtulmuştu. Arabanın sağ kapısı açıldı, bir gölge dışarıya süzüldü. Onu ikinci bir gölge izlerken Milton kurtulanlara ip atmakla meşguldü.

65

*** ****

Malko kendilerini sıkıştıran teknenin geri çekildiğini gördü. Kaportadaki eziklerden içeriye su dolmaya başladı.

—Gidiyoruz,diye bağırdı Mathilda Larsen' e.

Bu kez kapı bir omuz darbesiyle açıldı. Araba birkaç saniyede su doldu. Su o denli soğuktu ki Malko kalbinin duracağını sandı. Su yüzüne yükselmişti. O sırada ani bir sarsıntı oldu ve araba batmaya başladı.

Malko kendini dışarı atarken Mathilda'yı da bileğinden çekerek sürüklüyordu. Bir an yüreği ağzına geldi. Mathilda Larsen'in kemeri vites koluna takılmıştı. Şayet onu bırakırsa, araba ile birlikte batar ve onu bir daha göremezdi. Ciğerinin zorlamasına aldırmayarak onu kurtarmak için son bir gayret daha gösterdi. Başarmıştı. îkisi birden kendilerini, kafaları suyun dışında nefes almaya çalışırken buldular. Malko İngilizce çığlıklar duydu, yanında bir şey suya çarptı. Kolunu uzatan Malko bunun bir ip olduğunu farketti.

Sonra Chris Jones'un sesini tanıdı.

—Sıkı tutun!

Sonra bir motor gürültüsü, bir fren sesi, Norveççe bağırışlar. Bir araba farı suyu aydınlattı. Mathilda yanı başında su yutmamaya çalışıyordu.

Karanlık bir gölge limandan çıkmak üzereydi. Novosibirsk Bodo'yu terk ediyordu.

66

VII. BÖLÜM

Royal'in mumlarla aydınlatılan yemek salonu Mathilda Larsen'in güzel hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Dantelli ipek gömleği uzun bordo eteğiyle eski bir gravürü andırıyordu. Üç saat önce rıhtımdaki insanlıktan çıkmış kadınla hiçbir alakası olamazdı.

Malko kadehini kaldırdı.

— Skol!

Mathilda kadehini Malko'nunkiyle tokuşturdu.

— Skol!

Bir anlık sessizlikten sonra duygulu bir sesle:

— Hayatımı kurtardınız, dedi.

Malko gülümsedi ve elini genç kadının elinin üstüne koydu.

— Sonunda her şey yoluna girdi ya, önemli olan bu.

Valeri Leonid Oganyan yine kayıplara karışmıştı. Ellerindeki tek ipucu sakallı adamdı. Onun için de yarını beklemek zorundaydılar.

Yanlarında oturan Chris Jones ve Milton Brabeck kuşkuyla önlerindeki Ren geyiği bifteklerine bakıyorlardı.

— Bu hayvanlar neye benzerler? diye sordu Milton.

— Bir ton mikrop taşıyorlardır, dedi Chris Jones.

Malko onların moralini düzeltmeğe çalıştı.

— Mikroplar soğuktan nefret ederler.

67

Yine de iki goril yemeğe zor başladılar. Bereket versin içecek süt vardı. Hiç olmazsa bu güvenilir bir proteindi.

Pistin kenarındaki bir "pop" orkestrası müzik çalıyordu. Malko Mathilda'yı dansa kaldırdı.

Birkaç dakika sessizce dans ettiler. Bu arada goriller Ren geyiği bifteklerini isteksizce çiğnerlerken bir New York bifteğini hayal ediyorlardı. Malko Mathilda'yı kendine doğru çektiğinde kadın itiraz etmemişti.

Malko aniden geri çekildi:

— Novosibirsk'deki hasta denizci ne oldu? O da gitti mi?

Mathilda'nın kaşları çatıldı.

— Ama o hasta ameliyat edilecekti.

— Yine de gidip bir göz atmağa değer, dedi

Malko.

*

**

— Anlamıyorum! Gerçekten anlamıyorum! Bodo Hastanesi'nin başhekimi, içinde Piotr

Sevchenko'nun bulunması gereken boş yatağa hayretle bakmaktaydı.

, — Onu yarın ameliyat edebilmek için diyete almıştım.

Adamın bıçak altına yatması zaten uzak bir ihtimaldi. Aslında buraya Oganyan'lara yardım etmek için gelmişti. Şu anda da beraber olmalıydılar.

Malko huzursuzdu.

— Ya gemi bu gece gelip onları alırsa? Mathilda başını salladı.

— İmkânsız. İzin almadan kara sularına giremez.

— Ne yapacaklar o halde?

6X

— İki yol var: Ya ülkenin kuzeydoğusuna, Kirkenes tarafına çıkıp Sovyet sınırından kaçmayı deneyecekler ya da tekrar İsveç'e dönecekler.

— İsveç'e döneceklerini sanmam! İsrailli-ler'den çok korkuyorlar. Tek çare kuzey yolu. Oraya nasıl gidebilirler?

— Karayoluyla olabilir. Ama yol bu mevsimde çok tehlikelidir. Kirkenes'e kadar tam 1300 kilometre mesafe var. O bölgede çok sık çığ düşer. Ya da Kuzey Ekspresi olabilir. O da üç günde gider, ama emin bir ulaşım aracıdır.

Otele döndüklerinde goriller pastalarının son kırıntılarını yutmakla meşguldüler. Malko onlara hasta hikâyesini anlatınca gorillerin sindirimi güçleşti. Bu kadar küçük bir yerde adamları bulamamak onlara çok anlamsız geliyordu.

— Ev ev arayalım, diye önerdi Milton.

Malko ona Gestapo'nun yıllar önce dağıtıldığını, üstelik modern bir ülkede bulunduklarını açıklamak zorunda kaldı. Hem de dost bir ülke...

Mathilda Larsen söze karıştı: ' — Yarın sizi Gizli Servis'e götüreceğim. Sakallı adamın kim olduğunu mutlaka bulacağız.

Chris ve Milton biraz sakinleştiler ve odalarına gitmek için kalktılar. Kısa bir süre sonra

Malko ile Mathilda da onları izledi.

Çıplak beton duvarlı koridorda ilerlediler. Mathilda Malko'nun kapısının önünde durunca, Malko onu kollarına aldı. Genç kadın kendini çekti:

— Dikkat, bizi görebilirler. Kapıyı açan Malko onu içeri itti.

69

*** ****

— Bu o işte!

Chris, parmağıyla Hakon Rasmussen'in fişini gösteriyordu. Norveç Gizli Servisi'nin teğmeni, tercüme etmesi için fişi Mathilda Larsen'e uzattı.

— Radyoda spiker olarak çalışıyor. Komünist Partisi'ne üye, ama zararsız olarak sınıflandırılmış. Önemli bir trafik kazası geçirmiş ve bu kazada bir gözünü kaybetmiş Bodo'da ikâmet ediyor. Adresi: 16, Elias Blix's Vei.

Malko yerinde duramıyordu.

— Hemen gidelim.

Mathilda gözle görülür şekilde kararsızdı.

— Önce polisi aramak zorundayız. Yetkimiz yok.

Chris Jones'un tepesi attı.

— Belki yetkimiz yok ama başka her şeyimiz var...

Milton Brabeck, Oganyan'lar İskandinav Hava Yollarının uçağıyla gidebilirler ihtimaliyle sabahtan beri havaalanında kamp kurmuştu.

— Önce gidip iş yerine bakalım. Polisi daha sonra ararız. Unutmayın ki bizi öldürmeye kalkıştı.

Bu kadarı Mathilda Larsen'i ikna etmeğe yetmişti. Teğmene teşekkür edip John Gate'nin kendilerine verdiği Ford'a bindiler. Hava buz gibiydi. Radyoevi Stor Gatta'nın öbür uçundaydı. Alt katında bir parfümeri mağazası vardı. Asansörü yoktu. Birkaç sessiz, sakin bürodan oluşmaktaydı. Mathilda teleksin başındaki memurla konuştu. Adam başını salladı.

— Hakon bugün işe gelmedi. Hasta olmalı.

70

Oradan ayrıldılar. Neyseki Bodo küçük bir yerdi. 16 no'lu ev mavi boyalı, ahşap bir binaydı. Kapıda araba yoktu. Chris kapının zilini boşuna uzun uzun çaldı. Malko onun kapıyı kırmasına engel olmak zorunda kaldı. Adam, büyük bir ihtimalle Oganyan'larla kaçmıştı.

Malko'nun morali bozulmuştu. Norveç'in 40 bin kilometrelik bir sahil şeridi vardı. Kontrol etmek olanaksızdı. Herhangi bir yerden kaçabilirlerdi.

— Artık buraya dönmezler, dedi Malko.

— Şehiri terketmiş olmalılar. Arabası burada yok, dedi Mathilda Larsen.

— Yarın Kirkenes uçağına bineceğiz. Çok ufak da olsa tek şansımız bu, dedi Malko.

Hep beraber Ford'a bindiler. *

** Mathilda Larsen batı istikametinde gecenin karanlığında güçlükle farkedilen ışıkları gösterdi.

— Lofoten Adaları...

Malko gösterilen tarafa dalgın dalgın bakıyordu. Royal'ın tepesine sonradan yapılan bir tadilatla kazandırılan Polarama Barı'nda manzara harikaydı. Ama Malko manzaranın tadına varacak durumda değildi. Bütün gün hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi. Mathilda Larsen yine rahibe havalarına bürünmüştü. Kirkenes gerçekten son umuttu.

Chris Jones kendisine JB vermeye yanaşmayan barmenin gırtlağına sarılmıştı ki, Mathilda Larsen araya girdi.

— Bu gece pazar gecesi, alkol servisi yasaktır. Ama bir İrlanda kahvesi içebilirsiniz.

71

Goriller neredeyse boğuluyorlardı.

— Ne yanı İrlanda kahvesi alkollü değil mi?

— Burası soğuk bir ülke olduğundan İrlanda kahvesi ısıtıcı olarak kabul edilir.

Chris ve Milton iki ısıtıcı istediler.

Malko dalgın dalgın hâlâ adalara bakmaktaydı. Birden bir ayrıntı dikkatini çekti.Norveç-li'ye döndü:

—Şuraya bakın.

Kadın kaşlarını çatarak dediğini yaptı.

— Şu yanıp sönen ışıklar sanki bir tekneye benziyor.

Malko çılgınca bir fikire kapıldı.

—Ya bu tekne Piotr Sevchenko ile kontak kurmaya çalışan Novosibirsk ise?

Mathilda yanıp sönen ışığı şaşkın şaşkın izlemeye koyuldu.

İki goril her ihtimale karşı kahvelerini bitirmekte acele edince ağızlarını yaktılar.

— Bu mümkün olabilir, dedi Mathilda Larsen.

—Burası sizin şehriniz. Sizce mesajı almaya çalışan kişi nerede olabilir?

Malko düşüncelere dalmıştı. Mathilda Larsen aniden bir çığlık attı.

— Bodo'nun biraz dışında, bütün kente

hakim tepede bir lokanta vardır. Yazın turistler

orada gece yarısı güneşini izlerler. Ama bu

mevsimde kimse bulunmaz.

*

**

Ford çamurlu yollarda patinaj yapa yapa tepeye tırmanıyordu. Bodo gerilerde ışıklı bir halı gibi uzanıyordu. Harika bir gözlem kulesi. Tırmanırken bir tek araçla bile karşılaşmamışlardı. Aynı zamanda gözlerini denizden

ayırmayan Malko sinyallerin devam ettiğini farketti. Demek adam hâlâ oradaydı.

— İşte lokanta burası, dedi Mathilda Larsen.

Karanlık bir yapının yanından geçtiler. Az ilerde arabadan indiler. Malko denize baktı, sinyaller devam ediyordu. Etrafta çıt yoktu. Park yeri olması gereken dar bir alanın dışında her yer ormanlıktı.

Çevrede park edilmiş hiçbir araç yoktu. Goriller kapalı ve karanlık lokantanın çevresini dolaşmaya başladılar. Malko bir an bütün keyfinin kaçtığını hissetti. Boş yere heyecanlanmıştı.

Aniden karanlıktan Chris Jones fırladı. Nefes nef eşeydi.

— Arka tarafta açık bir kapı var, sanki içeri biri girmiş. Dalalım mı?

—Ben de sizinle geleceğim. Milton aşağıda kalsın, belki başka bir çıkış daha vardır. (Mathilda Larsen'e döndü) Siz arabada kalın, tehlikeli olabilir.

Malko Chris'in peşine takılırken, eğer içeride biri varsa arabayı duymuş bizi bekliyordur, diye düşünüyordu.

içerisi zifiri karanlıktı. El yordamıyla bir merdiven buldular. Bina ahşap olduğundan basamakların çatırtısı her taraftan duyuluyordu. Geniş bir salona çıktılar. Denize bakan pencereler yıldızların pırıltısını içeriye taşıyordu. Sinyaller hâlâ devam ediyordu. Gözlerinin karanlığa alışması için bir an beklediler. Ama salon bomboştu.

Merdiven devam ediyordu. Ellerinde tabancalar tırmanmaya başladılar.

Daracık bir eşiğe vardılar.Demir bir kapı vardı

ama kilitliydi.

—İnelim, diye önerdi Chris Jones.

Malko tereddüt ediyordu. Bir kibrit çakınca kapının dışarıdan kilitlenmiş olduğunu gördü. Bu da içeride biri var demekti. Chris de durumu anlamıştı.

— Geriye çekilin, dedi Malko'ya.

İlk kurşun kilidi parçalarken ikincisi kapıyı araladı. Chris bir tekmeyle kapıyı sonuna kadar açtı. Burası lokantanın terasıydı, ikisi de aynı anda içeri dalıp bir bacanın ardına sindiler. Malko aniden korkulukların dibinde bir gölge farketti. Bunu Chris'de görmüştü. İkisi beraber doğruldular.

Sonra her şey çok ani gelişti.

Kör edici bir ışık onları yerlerine çiviledi. Malko koruma içgüdüsüyle kendini bacanın gerisine atarken otomatik bir tabancadan boşalan kurşunlar çimento parçaları koparmaya başladı. Adam bütün şarjörünü boşaltmıştı. Chris Jones acı bir çığlık attı ve 45'likten üç kurşun fırladı. Işık sönmüştü.

Malko'nun karanlığa alışması için birkaç saniye gerekti. Ona sanki bir gölge kapıya doğru fırlamış gibi geldi.

Ancak ondan sonra Chris Jones'un dizleri üzerinde çömeldiğini görebildi. Tabancasını bırakmış iki eliyle yere abanmıştı. Acıyla homurdanıyordu.

— Nerenizden vuruldunuz? diye sordu. Malko.

Chris cevap veremeden başını sallamakla yetindi. Malko onu yatırmaya çalıştığında bir çığlık attı. O sırada aşağıdan silah sesleri geldi. Milton da avı kaçırmış olmalıydı.

Malko, Chris'i kaldırıp merdivenlere yönel-

di.

*

** Arka koltuğa uzatılmış Chris bağırmamak için dudaklarını ısınyordu. Kurşun dalağını parçalamış olsa gerekti.

— Hastaneye gidelim. Hemen dedi Malko. Hastaneye doğru yol alırlarken Milton

açıklamaya girişti.

— Herifi avucumun içinden kaçırdım. Silah seslerini duyunca arka kapıya koştum. Kapıda karşılaştık. Ateş etti ve ormana daldı. Arkasından ateş ettiysem de tutturamadım. Kuzey yönüne kaçtı.

Malko teknenin gönderdiği mesajı öğrenebilmek için neler vermezdi...Ajanın rahatını kaçırmışlardı ama Valeri Leonid Oganyan'ın yeni kurtarma operasyonunu öğrenememişlerdi.

*

**

Chris baygın bir halde yatıyordu. Koluna bağlanmış serum damla damla kanına karışırken, ameliyat edecek doktor yoldaydı. Bölge polisi istim üstündeydi.Böyle olaylara Bodo'da her gün rastlanmıyordu.

Malko KGB ajanının neden kuzeye kaçtığını anlamıyordu. Bu Bodo'nun ters istikametiydi.

— Nereye gitmiş olabilir? diye sordu Mathilda Larsen'e.

Kadın kendini hâlâ toparlayamamıştı. Cevap vermesi zaman aldı.

— Kuzey yolundan Soloyvannet Gölü'ne gidilir. Bodo'da yaşayanların büyük bir kısmının orada yazlığı vardır ama bu mevsimde kimseyi bulamazsınız.

Malko paltosunu giymişti bile. Bundan daha iyi bir gizlenme yeri mumla aransa bulunamazdı. Oganyan'ları orada aramak kimin aklına gelirdi?

— Hakon Rasmussen'in.de evi var mı orada?

—Bunu ancak polisten öğrenebiliriz ama bu saatte...

— Başka kim bilebilir!

Malko'nun altın sarısı gözleri karşısındakini adeta ipnotize etmek ister gibiydi.

—Gölün kıyısında oturan yaşlı bir köylü vardır. Otuz yıldır orada oturur. Onun bilmesi gerekir.

— Gidelim, dedi Malko.

*

**

Adam çok yaşlıydı ve beresini gözlerine kadar indirmişti.Yüzü porsumuş bir elmadan daha kırışıktı. Kapıyı on dakika çalmak gerekmişti.Aklını toparlaması yine bir on dakika aldı.

Mathilda'nın neden bahsettiğini anlamıştı. Evet,Hakon Rasmussen'in bir evi vardı. Ama bu mevsimde burada olamazdı...Mathil-da,' Malko'ya açıklamaya girişti.

—Yolun bir kilometre ötesindeki sarı bir evmiş,

Üçü birlikte tekrar arabaya atladılar. Mathilda zayıf bir sesle:

— Polise haber vermemiz gerekir, dedi.

— Bu adamlar çok tehlikeli. Norveç polisini riske atmanın bir anlamı yok.

Çamurlu yolda ağır ağır ilerlemeye başladılar. Beş dakika sonra Malko arabanın farlarında sarı evi gördü. Hiç yavaşlamadan evin

önünden geçti. Beş yüz metre sonra evin görüş alanının dışında durdu.

—Gidip bir bakayım, dedi Milton Bra-beck.

Malko arabayı çevirdi, yavaşça geri döndüler. Eve elli metre kala Milton araba durmadan kapıyı açıp karlara yuvarlandı. Malko evi yüz metre geçtikten sonra durdu. Rahatlamıştı. Yeterince donmamış olan göl bir kaçış yolu olamazdı. Malko yassı tabancası elinde, arabadan indi. Tam dönüp Mathilda'ya arabada oturmasını söyleyecekti ki, kadın arabadan indi. Malko az kalsın küçük dilini yutacaktı. Mathilda Larsen'in elinde beceriksizce tuttuğu bir 38'lik Walther vardı.

— Bu da nereden çıktı?

Kadın mahcup bir tavırla gülümsedi.

—Bu benim resmi silahım. Bütün Gizli Servis'tekiler gibi.

Bu papaz dullarından korkulurdu. Kadın büyük bir ciddiyetle ekledi:

— Sizin bu insanları tutuklama yetkiniz

yok, ama benim var.

*

**

Kar, Milton'un ayaklarının altında çatırdı-yordu. Evle arasında sadece yirmi metrelik bir mesafe kalmıştı. Karşı yönden gelen Malko ile Mathilda'nın siluetlerini görüyordı. Birden bir motor gürültüsü sessizliği bozdu. Evin alt katından bir Saab fırladı. Arabanın ardından sakallı adam koşarak çıktı. Sağ elinde otomatik bir tabanca vardı. Milton'u görür görmez kolunu kaldırdı.Sanki atış talimindeymiş gibi ateş etmeye başladı. Malko o yöne doğru harekete geçerken Mathilda Larsen'i kenara

itti. Milton yerden kalkmış, arabanın geçişine engel olmak için yola çıkmıştı bile. Sakallı adam hâlâ arabanın arkasından koşuyordu. Bir yandan kendi dilinde bir şeyler bağırıyor bir yandan da ateş ediyordu.

Adam kendisini kesinlikle saklamıyordu. Milton onu korkutmak için tetiğe bastı. Bu kez çok yakından bir kurşun vınlayınca, korunma içgüdüsü ağır bastı. 38'lik iki defa gürledi. Sakallı bir çığlık atarak karların içine yuvarlandı. Milton'un ezilmemek için ancak son bir hamle yapacak kadar zamanı olmuştu.

Arabanın camından bir kadın yüzü farkedin-ce ateş etmeye cesaret edemedi. Saab garip gürültüler çıkararak uzaklaştı. Milton çaresizce kalktı, yaraladığı adamın yanına koştu.

Adamın yüzü bembeyazdı. Kurşunlardan biri sağ gözüne, diğeri karın hizasına saplanmıştı. Gerçi adam kımıldıyordu, ama daha şimdiden ölü sayılırdı.

Malko kendisine seslendi:

— Çabuk, onları yakalamalıyız.

Milton eğildi, adamın elindeki 9 mm'lik Tokarev'i aldı. Silahı cebine koyduktan sonra arabaya koştu. Saab gözden kaybolmuştu bile.

— Bodo'ya gidiyorlar. Ben kestirme yol biliyorum.

Malko arabayı hızla sürüyordu. Milton boğuk bir sesle:

— Herif resmen intihar etti dedi.

— Sola, dedi Mathilda.

Ford dar bir yola girmişti. Malko Mathil-da'ya dönerek:

— Siz olmasaydınız biz ne yapardık?., dedi. Mathilda cevap vermek için ağzını açtıysa

da bir çığlık attı.

— Dikkat!

Malko'nun ancak büyük bir karaltı görecek kadar zamanı olmuştu. Kazayı engelleyemedi. Araba çarpmanın etkisiyle buzlu zeminde şarampole kaydı. Direksiyona sarılan Malko, ağaçların altına doğru topallayarak uzaklaşan harika boynuzlu büyük bir hayvan gördü.

— Bir geyik!Avlanmaları yasaklandığından beri insanlara alıştılar. Bu yörede çok var.

Ford'un arkası yolla 30 derecelik bir açı yapıyordu. Yola devam etmeleri mümkün değildi. Milton arabadan çıktı.

— Gidip yardım getireyim.

Bodo istikametine doğru uzaklaştı.

* ¦
¦

**

Bir saat bile geçmeden Saab limanda terkedilmiş olarak Norveç polisi tarafından bulundu.

Bu sırada Malko, Milton ve Mathilda kahvelerini yudumluyorlardı. Milton yolda bir odun kamyonuna rastlamış ve geri dönüp Malko ile Mathilda'yı almışlardı.

Hakon Rasmüssen'in hayatına mal olan olayı Mathilda rapor etmişti. Bodo polisinin aklı, bu denli şiddeti almıyordu. Milton kendini temize çıkarabilmek için Tökarev'i teslim etmek zorunda kalmıştı.

— Kuzey Ekspresi'ne bilet almışlar. Kirke-nes'e gitmek için, diye açıkladı Mathilda. Gemi bir saat önce hareket etmişti.

— Gemi nerelere uğruyor? diye sordu Malko.

Mathilda Larsen parmaklan ile saymaya girişti.

— Lofoten Adaları'na, sonra Tromsoe ile

Kirkenes arasında on kadar yerleşim bölgesine. Kirkenes'e iki buçuk günde varıyor.

— Çok güzel, onları yakalayacağız, dedi Malko.

Çember giderek damlıyordu. Bir hamle ve sonra Oganyan'lar kapağı Rusya'ya atmış olacaklardı...Kirkenes'ten önce vapuru terket-meleri çok zayıf bir ihtimaldi: Rus sınırına ne kadar yakın olurlarsa, onlar için o kadar iyiydi...

VIII. BÖLÜM

Tepenin yamacına gömülü sığınak aşırı sıcaktı. Malko kendisini sanki fırındaymış gibi

hissediyordu. Üzerinde çeşitli işaretler olan dev bir Norveç haritası duvarı boydan boya kaplıyordu.

John Gate kanserli bir hastaya benziyordu.

—Herkes bana fırça çekiyor. İsrailliler Oganyan'ın ellerinden kurtulmasından bizi sorumlu tutuyorlar. "Şirket" nasıl olup da size sağlanan büyük desteğe rağmen Oganyan'ı hâlâ ele geçiremediğinize bir anlam veremiyor.

Malko kanının beynine çıktığını hissetti.

—Ya KGB? Novosibirsk bir sinek değildi.

John Gate parmağı ile Norveç haritasında Oslo'dan iki bin kilometre kadar uzakta bir noktayı gösterdi. Bu nokta Norveç'in en kuzeydoğu noktasıydı.

—îşte Kirkenes! Her şey burada olup bitecek.

—Kuzey Ekspresi' nin birçok durağı var. Bu bölgede:Rus tekneleri cirit atıyorlar. Ya Kirkenes'ten önce gemiden inerse ne yaparız? Benim hemen gitmeme engel olmakla hata ettiniz.

John Gate başını salladı.

—Hayır..Norveçliler'le bir anlaşma yaptım. Biz onu Kirkenes'e kadar serbest bırakacağız. Şayet daha önce gemiden inmeye kalkarsa o zaman Norveçliler onu sorgulamak için alıkoyacak ve siz oraya varana kadar bırakmayacaklar... Ama böyle bir şey yapmayacağına

eminim. Kirkenes Ruslar'ın en güçlü oldukları bölgedir. Oganyan'ın sınırı en rahat geçebileceği yer orası. Tanrıya şükür orada bile bütünüyle silahsız sayılmayız.

Malko'ya bir kağıt uzattı:

—İşte Donald Hamilton'un adresi. "Şirket" onu, başka bir iş için birkaç ay önce oraya yollamıştı. Modern dünyadan haber almak onu

sevindirecektir.

*

**

Bodo Havaalanı bir tren garını andırıyordu. Kuzey Norveç'in her kesiminde uçak, otobüsten daha çok kullanılıyor ve daha da ucuza mal oluyordu. Malko Oslo yolcularının arasından, uzun boyu sayesinde Elko Krizantem'i hemen tanıdı.

Göldeki olaydan sonra destek kuvvet gerektiğine karar vermişti.

Türk daha şimdiden donmuş gibiydi.: Soğuktan çok korkardı. Bu kutup ülkesine gelmesi,

sadakatinin en büyük deliliydi.

Milton Brabeck ile el sıkışması soğukçaydı.: Birbirlerinin gücüne saygı duymalarına rağmen birbirlerini sevmezlerdi.

— Çabuk olun Elko, gidiyoruz! dedi Malko.

— Nereye? diye sordu Krizantem.

— Kuzeye, diye belirtti Malko.

Elko şaşkına döndü. Uçağa çağrı yapılmaktaydı bile...

— Kirkenes'ten önce dört durak Var. Ancak öğleden sonra varabiliriz, diye açıkladı Mathilda Larsen.

Milton, Jones'u hastanede bırakıp ayrıldığı için üzgündü. Neyseki Krizantem yardıma

gelmişti... İskandinav Hava Yolları'nın DC 9 uçağı göller, ormanlıklar ve dantel gibi işlenmiş bir sahil şeridinin üzerinden uçuşa geçmişti.

— Hava harika dedi Malko.

— Pek güvenmeye gelmez. Bir saat içinde tipi bastırabilir, diye açıkladı Mathilda. Hava çok çabuk değişir, insan farkına bile varamaz.

DC 9, saatte 900 km hızla kuzeye yönelirken KGB'nin koruması altındaki Oganyanlar da yolculuklarının son etabı için aynı yönde

ilerliyorlardı.

*

**

Donald Hamilton'un orantısız burnu onda hep kompleks yaratmıştı. Kirkenes'teki amansız soğuğun etkisiyle kızaran burnu ona üzgün bir papağan havası veriyordu. Üstelik kış henüz gelmemiş sayılmazdı. En yoğun aylarda sıcaklık -50 derecenin altına iniyordu.

Gaston de Lagrange konyağını yudumlarken geçen yazı düşünüyordu: Yakıcı güneş altında fiyortlarda yüzebiliyordu. Kuzey Kutbu'ndan sadece 1500 kilometre uzakta yüzebilmek çok güzel bir duyguydu. Burada garip bir iklim vardı. Bir taraftan çıplak dağlar, diğer yanda Sibirya tundraları... öbür taraftan ise bir orman cennetiydi. Burası Norveç'in Sibir-yası'ydı. Bölgeyi Güneyden, son Lapon'ların yaşadığı Finmark ayırıyordu. Pensilvanya'dan gelen Hamilton, önceleri çıldıracağını sanmıştı. .. Sonra büyük Kuzey'in cazibesi onu büyülemişti. Artık kendisini dünyanın bir ucuna yollayan CIA'ya küfretmekten vazgeçmişti.

CIA, onu Kolombiya Üniversitesi'nin kam-püsünden almıştı. Ona bir mühendis olarak

kazanacağının iki katını teklif etmesi, Hamil-

ton'u ikna etmeye yetmişti.

CIA'nın patronları onu, danışman mühendis olarak Sor-Varanger Jernnerk çelik fabrikasına atamışlardı. Kirkenes'in can damarı olan bu fabrika, gece gündüz gri gökyüzünde kaybolan ağır dumanlar çıkarıyordu. Avrupa' daki en modern çelik fabrikalarından biriydi.

CIA'nın haritasında Kirkenes kırmızı ile işaretlenmişti: Dört kilometre sonra Sovyet topraklarına geçilebilen Batı Avrupa'daki ender sınır bölgelerinden biriydi. Kuzey Buz Denizi'nden Finlandiya'ya kadar Rusya ile yaptığı sınır tam 194 kilometreydi. Hepsi bu kadar da değildi. Kirkenes'in 160 km. doğusunda Mourmansk'ta Rusya'nın en büyük deniz-hava üssü bulunmaktaydı.

Donald Hamilton Turist Hotel'in akşamki ilk müşterisiydi. Anahtarla kilitlenmiş televizyonun karşısında otururken, gözde garsonu Sonia'nın, ısmarladığı ikinci konyağı getirmekte olduğunu gördü. Fransız alkolü Hamilton' un ender lükslerinden biriydi. Soğuk kış mevsimine rağmen Sonia, uzun bacaklarını açıkta bırakan bir mini etek giymişti. Kadının çok- narin yüz hatları da cabasıydı. Harika bir dişiydi, ama dokunulması imkânsızdı. Donald elinden geleni yapmış, fakat Sonia ona haddini bildirmişti. Kirkenes'te kadın çok azdı. Gençler Üniversite'ye gitmek için güneye inerlerdi. Kalanlar ise ya evliydiler ya da hemşireydiler. Hemşire olanlar da güzellikleri için değil, soğuğa dayanıklı oldukları için bu bölgeye gönderilmişlerdi.

Hamilton birinci konyağını bitirmişti ki açılan kapıdan İngrid girdi. Amerikalı neredeyse sıçrayarak ayağa kalktı. İngrid Lantz ikinci

gözdesiydi. Kadında Lapon kanı vardı. Bu da ona, çekik gözleri ve bütün inceliğine rağmen kaslı bir vücut bahsetmişti.

Kadın onun bir numaralı muhbiriydi. Kocası sınır polisinde teğmen rütbesiyle görev yapmaktaydı. Bir mağazada tesadüfen tanışmışlar, sonra da görüşmeye devam etmişlerdi. Kadın ona sınırda olup biten ne varsa anlatırdı. O da bunu Washington'a iletirdi: Ne kadar önemsiz olursa olsun, bilgi bilgiydi.

Kadın Hamilton'un karşısına oturup, baldırlarını gösterecek şekilde bacak bacak üstüne attı. Hamilton bir anda, kendi bacaklarının arasında sinsi bir hareketlenme hissetti. Kadının bunu bilhassa yaptığına emindi. îngrid onun heyecanına aldırmadan bir sigara yakıp söze girdi:

— Boris Gleb'e yeni bir barmen gelmiş.

— Ya! dedi Hamilton sanki uykudan uyanıyormuşcasına.

— Adamın adı Mişa Kosarev. Bu sabah gelmiş.

Hamilton adamın adını kafasına yazdı. Boris Gleb, Kirkenes'ten araba ile on beş dakika uzaklıktaki Rus kasabasıydı. Bir hidroelektrik santralı bir kilise ve birkaç evden

ibaretti.Norveç'te alkol satışı devletin tekelindeydi. Kirkenes'te ise tekelin bir satış merkezi olmadığından bir bira içmek için bile on beş saat uzaklıktaki Tromsoe'ya gitmek gerekirdi.

Ruslar bu açığı iyi yakalamışlardı: Boris Gleb'de komik denecek fiyatlara votka içilecek bir baraka kurmuşlardı. Sınırı geçmek için Norveç kimliğinden başka hiçbir formaliteye gerek yoktu. Tabii cumartesi geceleri sınırda kuyruk olmak zorunda kalıyorlardı..

85

Ne yazık ki Norveçli olmayanların sınırı geçmeleri yasaktı. KGB, Boris Gleb'i bir bilgi toplama merkezi haline getirmişti. Bir CIA ajanını ele geçirmek onlar için büyük bir zevk olurdu...

Her şeye rağmen Boris Gleb Ruslar'ın bu denli rahat geçiş izni verdikleri yegâne sınırdı.

Donald Hamilton "Şirket'in bölgeye bir ekip gönderdiğini açıklayan telgrafı düşündü. Bu yeni barmenin bu işle bir ilgisi olmalıydı. Konyağını ince parmaklan arasında ısıtmaya çalışan İngrid'e baktı:

— Şu Mişa hakkında bir şey bilmiyor musunuz?

— Moskova'daki Metropol Oteli'nden geliyormuş.

O sırada içeriye giren birkaç otel müşterisi İngrid'in bacaklarına bakmadan edemediler.

Kadın ona verdiği bu bilgilerin ne işe yaradığını asla sormamıştı. Hiçbir ücret bile talep etmemişti. Kocasıyla, havaalanı yolunda Kirkenes'ten on dakika uzaklıktaki subaylara ait modern bir binada oturuyordu.

Yeni müşterilere hizmet eden Sonia, İngrid'e ters ters bakınca kadın başını eğerek gözlerini kaçırdı.

İngrid konyağını bir dikişte bitirdi.

— Saunaya gitmem gerekiyor. Donald hararetle ayağa kalktı.

— Sizi bırakayım.

Kadın Audi'ye bindi, Donald da direksiyona geçti. Bir an kadını kollarına almak için önüne geçilmez bir arzu duyduysa da cesaret edemedi. Kadın dizlerini bitiştirmiş, sabit bakışlarını boşluğa dikmişti.

Motor ısınınca buzla kaplı yolda hareket

86

ettiler. Üç gün önce yağan kar, bütün çatıları kaplamıştı. Donald Hamilton arabayı yavaş yavaş sürüyordu. Zaten sauna, Turist Hotel' den üç yüz metre uzaktaydı.

Ingrid ona zoraki bir tebessüm ederek arabadan indi. İkisi de hiç konuşmamışlardı. Kadının

uzaklaşmasını seyreden Hamilton limana inmeğe karar verdi. Bir yandan da, acaba "Şirket" destek göndermeğe neden

gerek duydu diye düşünüyordu...

*

**

Yoğun sis aniden bastırmıştı. Sanki etraflarına kalın bir örtü çekilmiş gibiydi. 10 bin metrede mi yoksa yüz metrede mi, uçtuklarını ayırt etmek olanaksızdı. Elko Krizantem yemyeşil olmuştu. Bu işten hiç hoşlanmamıştı. Milton da ondan iyi sayılmazdı. Ama diğer yolcularda en küçük bir huzursuzluk belirtisi bile yoktu. Hostes bir anons yaptı. Mathilda hemen tercüme etti.

— Tipi yüzünden Tromsoe'ya inemiyoruz. Havaalanı kapalı.

— Peki nereye gidiyoruz? diye sordu Malko Norveçli cesaret verici bir tebessümle:

— Bilemiyorum dedi. Hava o kadar ani değişiyor ki... Galiba Kirkenes'e de inmek mümkün değil. Herhalde kuzeydeki Lakselv'e ineceğiz.

Uçak alçalmaya başlamıştı.

— Norveç pilotları çok ustadırlar. Kışın iklim hep kötü olduğundan en iyiler seçilir, diye cesaret vermeye çalıştı Mathilda.

Bir çatırtı duyuldu. Uçak iniş takımlarını açmıştı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Yere çok yakın olmalıydılar. Milton Brabeck içinden dua

«

etmeğe başlamıştı.

Az sonra yer göründü. Uçak beyaz tundranın birkaç metre üstünden geçiyordu. Hafif bir sarsıntı oldu. Hostes bir anons daha yaptı.

— Lakselv'e indik.

Dışarıda tipi ortalığı kasıp kavuruyordu. Havaalanı terminalini bile görebilmek mümkün değildi. Malko kendi kendine avcı giysilerinin Mathilda'ya çok yakıştığını söyledi. Kürk şapka, dizlerine kadar çizmeler ve dolgun kalçalarını saran deri pantolonu ile nefisti...

Beyaz sisin gerisinde nihayet ahşap bir bina belirdi. DC 9 binanın önüne yanaştı. Mathilda ayağa kalkmıştı bile.

— inmemiz gerekiyor. Tekrar ne zaman kalkacağımız belli değil.

Tipi o denli şiddetliydi ki az kalsın uçuyorlardı. Yolcular minicik terminal binasına tıkıştılar: Uyuyanlar, yemek yiyenler, tartışanlar...

Arkadaşları sandviçlere yumulurken Mathilda Larsen bilgi edinmek için uzaklaştı. Elko Krizantem gözle görülür şekilde titriyordu.

— Bana Kore kışını anımsatıyor, kulaklarımdan biri donmuştu.

Mathilda döndüğünde keyifsizdi.

— Şehire inmek gerekiyor. Bütün bölgede tipi fırtınası şiddetini artınyormuş. Yarından önce hareket etmemiz imkansız.

Malko havaya sıçradı.

— Karayolu ile gitmeliyiz.

— Mümkün değil. Bu havada hiçbir taksi .oförü bizi Kirkenes'e götürmez. İyi havada bile yol sekiz saat sürüyor. Kışın ise, tipiye yakalanmazsanız iki gün sürer. Şayet bir arıza olursa, o zaman donarak ölürsünüz.

88

Elko Krizantem adeta iki kat olmuştu. Adamcağız kendini şimdiden donmuş görüyordu. Malko onu teselli etmek için:

— İstanbul ile aynı boylamdayız, dedi.

Bu bilgi doğruydu. Gerçekten aynı meridyen üzerindeydiler ama bu Krizantem'i rahatlatmaktan çok uzaktı.

Malko tasalanmaya başlamıştı. Kirkenes'e mutlaka Oganyan'lardan önce varmalıydılar. Mathilda'ya döndü:

— Peki ya Kuzey Ekspres'i?

— Şayet çok sis varsa birkaç saat rötar. yapar, ama hepsi o kadar.

Eğer vapur onlardan önce Kirkenes'e varırsa Oganyan'larm sınırı geçmek için yürüyebilmeleri yeterliydi.

89

IX. BOLUM

Yanoş Gyarmathy, Turist Hotel'in patronunu saygıyla selamlayıp kürkünü çıkardı. Uzun kış mevsiminde elektronik orguyla pazarları öğleden sonra ve her akşam otel müşterilerine müzik ziyafeti çekecekti. Yandan ayrılmış simsiyah saçları ve yüzünün sertliğini maskeliyen tombul yanakları ile potrunun çok hoşuna gitmişti. Ama patronu asıl sevindiren mukavelesinden iki hafta önce gelip ücretsiz çalmayı talep etmesi olmuştu.

Ona, gürültülü olduğu için müşterilerin beğenmedikleri üçüncü katta bir oda verilmiş, Macar da hiç sesini çıkarmamıştı.

Müşterilerin arasından sıyrılıp asansöre bindi. Programına daha iki saat vardı. Odasına girdiğinde dolaptan bir valiz çıkarıp kilidini açtı. Valizin içinde markasız ve numarasız iki otomatik silah vardı. Bu silahlar özel olarak KGB ajanları için üretilmişti. Tıpkı yedek namlusu ve on iki öldürücü ampulü ile beraber çantada duran siyanür tabancası gibi... Bir de siyah kauçuktan, uzun bir cop vardı.

Otomatiklerden birini alıp sökmeye başladı. Kendisi bir "Mükemmelci"ydi. İltica etmiş bir Macar kimliğiyle 1956'dan beri KGB için dünyâyı dolaşıyordu. Bazen bilgi toplamak, bazen de öldürmek için en ücra yerlere kadar gittiği oluyordu. Bu belkj eğlenceli bir hayat tarzı değildi ama o başka türlüsünü bilmiyordu. Moskova'da bir kez bulunmuş ve orayı

sevmemişti. Çok ender olarak kadınlarla yatardı. Bir zamanlar müziği gerçekten sevmişti...

Onu aceleyle Amsterdam'da çalıştığı bir bardan alıp buraya göndermişlerdi. Neden olduğunu bilmiyordu ama tehlikeli bir durum olduğu aşikardı. Bölge KGB sorumlusunun kendisiyle kontak kurmasını bekliyordu.

Bu da gecikmedi. Kapı çalınınca hızla valizi kapattı. İki darbeyi bir üçüncü izleyince

rahatladı: Bu parolaydı.

*

**

— îşte Kirkenes!

Uçağın penceresinden dışarıya bakan Malko dar bir fiyordun üstündeki köprüyü, ardından düzgün bir daire oluşturan evleri gördü. DC 9'un tekerlekleri piste değince rahatlamanın verdiği bir sevinçle bağırmak istedi. Lakselv'de altı saat mahsur kalmışlardı. Kuzey Ekspres'i ertesi gün saat sekizde gelecekti.

Mathilda uçaktan ilk inenler arasındaydı. Ender olan taksilerden birini kapabilmişti. Taksiye doluştular. Otel seçme şansları yoktu. Turist Hotel Kirkenes'in yegâne oteliydi.

Fiyordlarla kesilmiş karlı tepeler göz alabildiğine uzanıyordu. Yeşilimtrak bir güneş soluk mavi gökyüzünde zayıf ışıklar saçıyordu. Mathilda parmağıyla yaklaşık beş kilometre uzaktaki tepeleri işaret etti.

— Orası Sovyetler Birliği. Milton Brabeck dehşetle titredi.

Turist Hotel, tadilat halinde üç katlı, bir binaydı. Mathilda aynı katta dört oda ayarlamayı başardı. Malko gelişmelerinden haberi olan bölge sorumlusundan bir mesaj

almadığına şaşırdı. Burası otelden çok konforsuz bir aile pansiyonuna benziyordu.

**

Malko yavaşça çalınan kapıyı açmaya gitmeden önce yassı tabancasını Finmark Post gazetesinin altına gizlemeyi gerekli gördü.

Kızıl saçları, ördek gözlükleri, sarhoş bir papağanı andıran burnu ile Donald Hamilton o kadar komikti ki Malko katıla katıla gülmemek için zor tuttu. Amerikalı hararetle Malko'nun elini sıktı.

— Sizi Kirkenes'te görmek ne güzel! Buraya pek ziyaretçi gelmez de...

— Korkarım bu kez gereğinden fazla var, diye yorumladı Malko. .

Donald Hamilton yatağa oturdu. Malko ona Oganyan hikâyesini anlatmaya koyuldu. Amerikalı ürkmüştü. Gözlüklerini çıkardı, camlarını temizlemeye başladı.

— Bu çok ciddi değil mi?

— Öyle. Buradaki KGB'lileri tanıyor musunuz?

— Hayır. Buradaki ajanlar "uykudalar", çevreye çok güzel adapte olmuş durumdalar. Sınırdan sadece bir tüfek atımı uzaklıkta olmamız onları çok daha güçlü ve rahat kılıyor. Ama Norveçliler belki biliyorlardır. Siz bir Norveçli ile geldiniz, o size yardımcı olabilir.

— Umarım, dedi Malko.

Bereket versin yalnız değildi. Yanında Milton Brabeck ve Elko Krizantem vardı. Onlar Oganyan'a yardımcı olabilecek KGB'lileri saf dışı bırakabilirlerdi.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Norveçliler çok şüphecidirler. Eğer şiddete başvurursa-

nız tatsız çalkantılar olacaktır.

— Oganyan'ları ikna edebileceğimi sanıyorum. Ama KGB'nin bize karşı şiddet kullanması da muhtemeldir.

Malko durumun hiç de parlak olmadığını görüyordu. Bir taraftan kanunlara aşırı bağlı Mathilda, diğer taraftan bu ajan müsveddesi Hamilton, işleri kolaylaştıracağa benzemiyorlardı. Küçük bir hata Oganyan'ın sınırı geçmesine neden olabilirdi.

— Kirkenes, Rus sempatizanları ile doludur. Norveç bir NATO ülkesi ama vatandaşları aynı fikirde değiller, dedi Hamilton.

— Sizce KGB Oganyan'ları sınırdan nasıl geçirtecek.

Hamilton yatağa daha da gömülüyormuş gibi geldi Malko'ya.

— Boris Gleb'e geçmeleri için sahte pasaport verebilirler. Ama Norveç sınır polisi onları geri çevirir. Sınırı geçen herkesi şahsen tanırlar. Zaten Kirkenes'de ikâmet etmeyen, Boris Gleb kapısından geçemez, emir böyle. Bence sınır kapılarından uzak duracaklar. Daha kuzeyde, yol sınıra paralel olarak devam eder. Herhalde Granze-Jakobselv tarafından geçerler. Orada Jakobselv Nehri'ni geçip, yüz metre koşmak kâfidir.

Ne kadar da cesaret verici, diye düşündü. Malko.

— Güzel. Ben yemeğe iniyorum. Yarın saat 8:45'te Kuzey Ekspres'i rıhtıma yanaşacak. Orada buluşalım.

— Orada olacağım, dedi Hamilton.

** Mathilda Larsen'in lasteks pantolonuyla

93

yemek salonuna girişi bir anda bifteklerini çiğneyenleri hareketsiz kılmaya yetmişti. Yüzünün ağırbaşlı görünümüne rağmen, vücudundan dişilik fışkırıyordu. Salonda hareket eden yanlızca Macar piyanistin klavyeler üzerindeki parmaklarıydı.

Müşterilerin hepsi ürkekti. Mühendisler ve işadamları. Kışın Kirkenes'te hayat çok sönüktü. Tek eğlence sınırın ötesinde Boris Gleb'dey-di.

Brabeck ve Krizantem sabit gözlerle, masalar arasında sağa sola sürtünerek servis yapan garson kadını izliyorlardı. Kadın, müşterileri tahrik etmekten sadist bir zevk alıyor gibiydi.

Mathilda sipariş listesini incelerken, garson da ellerini masaya dayamış sıkı sutyeninden taşmış iri göğüslerinin üzerinden Malko'nun altın sarısı gözlerini hapsetmeğe çalışıyordu. Durumun farkına varan Mathilda Larsen bozulunca, Malko'nun gururu okşandı. Papaz'ın dul karısı şimdi de kıskançlığı tadıyordu. Garson kız Malko'ya son bir kez göz attıktan sonra sallanarak uzaklaştı.

Mathilda da Malko da huzursuzdular.

— Yarın ne olacak? diye sordu genç kadın.

— En küçük bir fikrim dahi yok, diye itiraf etti Malko.

— Yerel polisi uyarmalıyım.

Malko elini genç kadınınkinin üstüne koydu.

— Kesinlikle böyle bir şey yapmayın. Milton Brabeck bir sineği yüz metreden gözü kapalı ikiye bölebilecek kadar usta nişancıdır. Elko'ya gelince Kore'de, bir odanın duvarını kaplayacak kadar çok sayıda Çinli kulağı kesti.

94

— Zaten benim korkum da bu ya. Bir katliam çıkmasını istemiyorum.

— Katliam olmayacak. KGB benim, Oganyan ile görüşmemi engellemeye çalışacak.

Mathilda'nın mavi gözleri iri iri açıldı.

— Peki ama nasıl?

— Beni öldürerek, dedi rahatça Malko. Norveçli'nin yüz hatları bir anda kasıldı.

— Ciddi misiniz?

— Maalesef evet.

Kirkenes'te erken yatılıyordu. Salon şimdiden boşalmıştı. Malko ile Mathilda da kalktı. Milton ile Elko uyuyor olmalıydılar. Mathilda' nın kapısına gelince Malko kadının elini öptü. Mathilda odasına girerken durakladı.

— Şu Oganyan için neden kendinizi ölüme atıyorsunuz?

Malko içini çekti.

— Birkaç gün veya birkaç hafta sonra hiçbir değeri olmayacak birtakım bilgiler için. Kurallar böyle. Bizler Kralın soytarılarıyız.

Norveçli gülümseyerek ona baktı.

— Yarına.

Malko odasına girdi. Kuzey Ekspresi'nin gelişi hareket vaat ediyordu. Uyumalıydı.

95

X. BÖLÜM

Eski iskelenin metal levhalarının aralığından fiyordun karanlık ve buzlu suları görünüyordu. Doğmakta olan güneş, gece yağmış karda gümüşi parıltılarla yansıyordu.

Uzun bir siren sesi Kuzey Ekspresi'nin gelişini müjdeliyordu. Saat 8:50 idi: Vapur beş dakika rötar yapmıştı. Donald Famillton geveledi:

— işte, orada.

Elko ile Milton Audi'de bekliyorlardı. Mathilda Larsen şapkası ve botları ile Malko'nun yanında yaklaşan vapuru izliyordu.

Malko etrafındakileri gözden geçirdi. Birkaç liman işçisi, bir üniformalı polis, bir de zararsız görünüşlü bir avuç Norveçli'den başka kimsecikler yoktu.

Oysa KGB burada olmalıydı. Buraya kadar sar/ettikleri çabadan sonra Oganyan'ı yalnız bırakabileceklerini düşünmek imkânsızdı.

O da etrafına bakmıyordu.

— Bilmeyi çok isterdim, dedi Malko içini çekerek.

Gemiciler halatları bağlıyorlardı. Bir dakika sonra Oganyan güvertede belirecekti. Bu çok kolaydı. Aşırı kolay...

— Ne yapacaksınız? diye sordu Mathilda Larsen.

Malko hareket alanının çok dar olduğunu biliyordu. Önce Oganyan'Iarı İsrailliler ile ilişkisi olmadığına inandırmalıydı. Ardından

onu oyalayıp Hamilton'un evine götürebilirse CIA Grenze-Jakobselv'e bir denizaltı gönderebilirdi. Peki ya yanaşmazsa!.. O zaman, önce kanunbudalasıNorveçli'yi saf dışı bırakmalıydı. Vapur artık iskeleye bağlanmıştı.

Bir kamyon geri geri iskeleye yanaşıyordu. Malko belli etmeden Audi'ye bir sinyal gönderdi. Elko ve Milton elleri ceplerinde, onlara doğru yaklaştılar.

Mathilda Larsen korkuyla sordu:

— Ne yapacaklar?

— Bizi koruyacaklar, dedi Malko.

Malko güvertede inmek için kuyruk olmuş insanları izliyordu. Etrafına tekrar göz gezdirdi. KGB ile ilgili olabilecek kimse yoktu görünürde. İnanılmaz...

Yolcular inmeye başlamışlardı. Malko adamları bir bir inceliyordu.

Oganyan ortalarda yoktu. Malko gitgide sinirleniyordu. Mathilda Larsen'e gidip tayfalarla konuşmasını söyledi.

— Vapur çok büyüktür, önce herkesin inmesini bekleyin.

Ağır bulutlar fiyordun üzerinde yükselmeye başlamıştı. Yine kar yağacaktı. Malko çevresine bakındı. Geminin gelmesini bekleyenlerin hemen hepsi ya bir akrabayla, ya da bir dostla konuşuyordu.

Hamilton kıpkırmızı burnuyla yanına geldi.

— Eee, nerede bu adam?

Yolcuların inişi yavaşlamıştı. Milton aniden Malko'yu dirseğiyle dürttü.

— İşte! içerde! Kamaranın penceresinden paltosunu gördüm.

Malko içeriye baktıysa da bir şey göremedi. Hâlâ kahvaltısını yapan yolcular

97

vardı. KGB'nin piyasada görülmemesinin nedeni de bu olsa gerekti. Oganyan gelip kendisini almalarını bekliyor olmalıydı.

Birden Oganyan'ın kareli paltosu güvertede görüldü. Başında bir şapka, gözlerinde siyah gözlükleri vardı. Karısı yanında değildi. Herhalde Oganyan yolun açık olup olmadığını kontrola çıkmıştı. Karısı ona sonra katılacaktı.

Malko arkasına baktı. Çok eski model bir Volvo'nun yanında, ayakta bekleyen oldukça yaşlı, kötü giyimli bir ihtiyar gördü. Oganyan' in korunması bu emekliye verilmiş olamazdı.

Dar merdivenin önünde duraklamak zorunda kaldı. Çünkü iki denizci büyük bir sandığı aşağıya indirmeye çalışıyorlardı.

Malko tekrar etrafı bakışlarıyla kolaçan etmeye başladı. İskelede kimse yoktu, fiyortta kimse yoktu: Rusyadaymış gibi başını yukarılara kaldırdı. Çelik fabrikasının ön tarafı bomboştu. Sonra dev vinçlerin zincirleri gözüne ilişti. Zincirin ucundaki dev kepçede sanki bir şeyler kımıldıyormuş gibi geldi: Daha dikkatli bakmaya başladı. Sert rüzgâr gözlerini yaşartıyordu. Aniden boğulur gibi bir çığlık attı. Adamın biri yüz metre tepedeki kepçede gizleniyordu.

— Yukarıya bakın!

Milton Brabeck'in kolundan yakaladı. Goril yerinden sıçradı.

— Tanrı aşkına! israilliler.

Hiçbir şey yapamazdı. Mesafe bir 38'lik için bile çok fazlaydı. Malko biraz daha dikkatli bakınca iki kişi olduklarını gördü.

Bunlar KGB'nin adamlarıydı. Malko başını vapura çevirdiğinde Oganyan'ın adımını merdivene attığını gördü. Avazı çıktığınca

98

bağırdı:

— Oganyan dikkat! Sakın inmeyin!

Hâlâ iskelede kalmış olan az sayıdaki insan hayretle Malko'ya baktılar. Ama Oganyan onu duymuşa benzemiyordu.

— Oganyan inmeyin.

Adamda hâlâ bir tepki yoktu. Malko onun İngilizce anladığını bildiği için İngilizce

seslenmişti.

Aynı anda iki el silah patladı. Malko kendisinden başka kimsenin bir şey duymadığına emindi. Oganyan sanki ayağı burkulmuş gibi sendeledi ve aşağıya yuvarlandı. Susturuculu tüfekten çıkan üçüncü bir kurşun adamın şapkasını uçurdu.

Vapur tayfalarından biri adamın ayağının kaydığını sanarak ona yardım etmek için koşturdu.

Sağır edici birkaç patlama daha fiyortta yankılar yaptı. Milton Brabeck rıhtımda dizleri üzerine çökmüş iki eliyle kavradığı Magnum'u ile ateş ediyordu. îsrailliler'in iki metre yakınından tozlar havalandı. Bu mesafeden isabet kaydedebilmek için insanın peygamber olması gerekirdi. Civardaki hayat durmuştu, herkes gibi inanılmaz sahneyi izliyordu.

Malko vapura doğru koştu. Valeri Leonid Oganyan yüzüstü iskelede yatıyordu. Vapurdan inen birkaç tayfa daha Oganyan'in yanına geldiler. Adamın sarhoş olduğunu sanıyorlardı. Yavaşça sırtüstü çevirdiler, ama sarhoşların her yanından kan akmazdı. Üniformalı polis Milton'u katil zannederek yakaladı. Mathilda Larsen boş yere polise dert anlatmaya çalıştı. Kargaşa had safhadaydı.

— Tanrım onu öldürdüler, dedi Mathilda

99

Larsen.

— Ben gitsem iyi olur, diyordu Donald Hamilton.

Malko hırsından kudurmak üzereydi. Ogan-yan'ı göz göre göre öldürmüşlerdi ve o hiçbir şey yapamadan seyirci kalmıştı. Birden aklına Rika Oganyan geldi. O belki de kocasının öldürüldüğünü görmemişti. Milton şimdi düşman bir grup insan tarafından sarılmıştı. Krizantem'in Parabellum'u da bu mesafede etkili olamazdı, israilliler Rika Oganyan'ın çıkışını bekleyip onu da öldürecek kadar soğukkanlıydılar.

Malko Mathilda'nın yanına dönüp talimat verdi.

— Ben Rika Oganyan'ı aramaya gidiyorum. Polise neler döndüğünü ve kim olduğumu söyleyin. Fabrikaya derhal polis gönderip îsrailliler'i etkisiz hale getirsinler. Ben daha sonra Rika Oganyan'la çıkacağım.

Malko kalabalığı yararak gemiye çıktı. Kendisini engellemek isteyen bir tayfaya gülümseyince adam onu durdurmaktan vazgeçti. Arka salonu, ön salonu, iki yemeksalonunu, üst güverteyi, her yeri gözleri ile taradı. Koşarak tekrar aşağıya indi ve kamaraları tek tek kontrol etmeye başladı. Temizlikçi kadın işbaşı yapmıştı bile. Yoktu, kadın uçmuştu sanki.

Tekrar köprüye yöneldiğinde bir gemi subayının kendisine seslendiğini duydu:

Adam Malko'yu şüpheyle süzdü.

— Birini mi aramıştınız?

— Bir hanım arkadaş kendisi hamile ve sarışındır.

— Vapurda kimse kalmadı bayım. Ben unu-

tulan bir şey olup olmadığını anlamak için her yeri kontrol ettim. Dostunuz ya indi ya da vapurda yoktu.

Malko ısrar etmedi. Gemiyi terkettiğinde bir polis arabasının gelmiş olduğunu gördü. Oganyan'ın cesedi üzerine bir örtü atılmıştı. Peki ama karısı neredeydi? KGB neden müdahale etmemişti?

Tekrar Mathilda Larsen'in yanına geldi. Kadın hararetle polislerle konuşuyordu. Mil-ton'un bileklerine kelepçe takılmıştı. Elko iskelenin öbür ucuna kaçmıştı.

Mathilda Malko'ya döndü:

— Karakola gitmek zorundayız. Binbaşıyı çağırttım, o benim kim olduğumu biliyor.

Mathilda'nın telaşı Malko'yu daha da sinirlendirdi.

— Bizi kurşuna dizecek halleri yok ya! Şu anda başka bir sorun var. Rika Oganyan'ı bulamadım. Vapuru aratmak lazım, kadın ölüm tehlikesi altında.

İskeleye sırtüstü yatırılmış cesedin yanına yaklaştı. Büyük bir kan birikintisi yarı yarıya donmuştu bile. israilliler vücutta patlayan mermiler kullanmışlardı. Malko cesedin üzerine eğildi, örtüyü açtı.

Bir anda donakaldı.

Gri göğün soğuk ışığını yansıtan sabit gözler Valeri Leonid Oganyan'ınkiler değildi.

XI. BÖLÜM

Uzun boylu polis cesedin cebinden çıkardığı kağıtları inceleyerek doğruldu.

— Ama bu bir Rus!

Kimliği okumaya çalışan memur bölgede yaşıyanlann birçoğu gibi güçlü komşularının dilini az da olsa anlıyordu.

— Bir denizci galiba, dedi.

Malko ile Mathilda birbirlerine baktılar. Bu olsa olsa sahte hastaydı. Hakon Rasmussen'e Tokarev'ini veren KGB ajanı, iyi ama Valeri Leonid Oganyan veeşine neolmuştu?

Malko'nun küçücük bir umudu kalmıştı. Şayet Valeri Leonid Oganyan emniyetteyse, KGB

neden sahte bir Oganyan'a gerek duymuştu...?

Siyah beyaz polis Volvo'suna iki polis eşliğinde götürülen Milton çaresizlikle homurdanıyordu. Mathilda Larsen Malko'ya döndü:

— Onu tutuklamak zorundalar. Birkaç saat sonra Askeri Güvenlik sorumlusu binbaşı Kaas onu serbest bıraktıracaktır.

— Benimle gelin, kaptanı sorguya çekmeliyiz. Oganyan'lara ne olduğunu öğrenmek zorundayız.

Kaptanı kaptan köprüsünde buldular. Adam hâlâ olanların şokunu atlatamamıştı.' Mathilda Larsen kendini tanıtıp Oganyan'lar hakkında bilgi istedi. Kaptan Rika Oganyan'ı hatırlıyordu ama kocasını görmemişti, ikinci süvariye danışmak zorunda kaldılar, ikinci

süvari onların üç kişi olduklarını, Vadsöye kadar kamaralarından çıkmadıklarını ve Vadsö' de vapuru terkettiklerini söyledi. Bu mevsimde Vadsö'ye inen turistler onu bayağı şaşırtmıştı. Vadsö Kirkeneş'ten bir önceki duraktı.

Malko adama teşekkür etti ve gemiden indiler.

— Şayet Oganyan'lar vapurdan Kirkenes' ten önce inerlerse bunun bize bildirileceğini sanıyordum, dedi Malko. Sesi bıçak gibiydi.

Mathilda Larsen diklendi.

— Kuzey Ekspresi Vadsö'den ayrılalı henüz üç saat oldu. Bizi uyaracak zamanları olmamıştır.

— Derhal Vadsö'ye gitmeliyiz, dedi Malko. Esrarengiz Rus'un cesedi kaldırılmıştı. Ama

kanı hâlâ yerdeydi.

— Eğer görevlileri atlatabilmişlerse Vadsö' den nereye gidebilirler?

— Üç yöne gidebilirler: Ya batıya, Alta ve Lakselv'e, ya güneye Finlandiya sınırına, ama o yol bu mevsimde aşılması imkânsızdır, ya da Kirkenes'e karayolu ile geliyorlardır.

— Vadsö ile Kirkenes arasında kaç yol var?

— Sadece bir tane.

— Ne kadar zaman alır?

— Bu, karın yüksekliğine göre değişir: Üç veya beş saat. Ama eğer Oganyan'lar direkt olarak Rusya'ya gideceklerse, Kirkenes'e uğramalarına gerek yok. Havaalanı yakınında bir yol ayırımı var, oradan doğruca Rus sınırına varabilirler.

— Gidip Milton'u alalım. Umarım bölge polisinin işi bitmiştir.

— Buradan telefon açacağım. Bir de Turist Hotel'i arayıp bize bir kiralık araba ayarlama-

larını isteyeceğim dedi.

*

**

Malko yepyeni mavi Volvo'nun yanında, Mathilda Larsen'in araba kiralayıcısıyla bitmek bilmez konuşmasını izliyordu. Milton'un serbest bırakılması gereğinden fazla vakit kaybettirmişti zaten. Şimdi arabanın arka koltuğunda Elko Krizantem ile birlikte Mathilda'nın konuşmasını bitirmesini bekliyorlardı.

Malko dayanamadı.

— Ne istiyor bu adam?

Kadın mahcubiyetini gösteren bir gülümsemeyle:

— Karda araba kullanabileceğinize emin misiniz? diye sordu.

— Merak etmeyin daha önce kar gördüm. Şayet arabasına bir zarar verirsek bunu ona ödeyeceğimizi söyle.

Derhal hareket etmeleri gerekiyordu. Bu, Oganyan'ları yakalamak için son fırsattı. Kar yeniden yağmaya başlamıştı. Ve bir anda tipiye dönüşebilirdi. Arabanın sahibi sonunda razı oldu. Kirkenes'in çıkışına doğru gittikleri ilk birkaç yüz metrede Malko zikzak çizerek ilerledi. Kendini kızağa binmiş gibi hissediyordu. Mathilda Larsen Malko'ya tedirgin bir bakış fırlattı:

— Nasıl gidiyor?

— Tıpkı paten kayar gibi, dedi Malko. Kendine olan güveni biraz artınca hızlandı.

Karşıdan gelen araba bir kar bulutunu ön cama doğru savurup öyle bir geçti ki, bereket versin fazla araba yoktu. Zaten uygarlık izleri çok çabuk kaybolmuştu. Artık çevreye sadece amansız ve vahşi bir tabiat hakimdi. Bir

kavşağa vardılar. Sınır yolu buradan ayrılıyordu. Az ilerdeki havaalanı kavşağını da geçtiler. Karşıdan gelen birkaç kamyon dışında hiçbir hayat belirtisine rastlamamışlardı. Kar gitgide şiddetleniyordu. Virajın birinde fren yapmakta biraz geciken Malko arabanın şarampole doğru kaydığını hissetti.

Arabayı düzeltmeyi başardı. Yolu ortalayarak devam etti. Sol tarafta orman, sağda ise bir göl

vardı. Ani bir korna sesi ile irkilen Malko dikiz aynasına baktığında, arkasından bu yol şartları için aşırı denecek bir hızda yaklaşan bir kamyon gördü. Kamyonun direksiyonunda kendisine adi bir işaret yapan uzun saçlı bir genç gördü.

Malko'nun yavaş gitmesine çok sinirlendiği belliydi.

Uysalca sağa çekilip yol verdi. Kamyon ardından ayrılmamıştı. İçgüdüsel olarak biraz daha sağa kaçtı. Yol kenarındaki donmuş karlar ön tekerleğin fırlatmasıyla görüş, alanını kapatıyordu. Ama kamyon hız yapmaktan vazgeçmişti. Volvo'nun peşinden ayrılmıyordu.

Malko fren yaptı. Kamyon aynı anda Malko'nun yolunu kesmişti. Kamyonun tamponu Volvo'nun sol ön çamurluğuna takıldı. Darbenin etkisiyle araba yolun kenarına kaydı. Çaresizce direksiyona sarılmış olan Malko, Mathilda Larsen'in çığlığını duydu. Sonra bir şimşek hızıyla yüzeyi buz kaplı gölün üzerlerine doğru geldiğini gördü. Aynı anda kamyon şoförü kendini tekrar yolun ortasına atmak için ani bir direksiyon hamlesi yaptıysa da ağır araç buzla kaplı yolda kontrolden çıktı. Arka tekerlekleri şarampole düştü.

Volvo'nun ön tekerlekleri ise şarampolün

kenarına çarpınca sanki bir tramplendeymiş gibi havalandılar. Malko kafasını şiddetle sol kenara vurdu. Direksiyonu tutan ellerinin terleyip gevşediğini hissetti.

Bilincini kaybetmeden, gölün buzlu zırhını kırıp suya gömüleceklerini düşünebildi.

Araba dört teker üzerine buza düştü. Sinsi bir çatırtı olduysa da buzlu yüzey başeğmedi.

Volvo dev bir topaç gibi gölün ortasına doğru hızla dönerek ilerliyordu. Elko Krizantem kapısını açtı ve kendisini bıraktı.

**

Arne Jacobsen kontrolü kaybettiğini anladığında umutsuzca bir küfür savurdu. Ani bir sol yaptıysa da bir yararı olmadı. Ağır kamyon 180 derecelik bir dönüşle şarampolün üstünden füze gibi havalanıp göle yöneldi. Direksiyona yapışan Arne Jacobsen arabadan atlamayı düşünemedi. Koca kamyon buzlu zeminde bir çakıltaşı gibi kaymaya başladı. Zayıf bir çatırtı oldu: Sol ön tekerlek yarıya kadar gömüldü. Kamyon zorlandı ve bu kez ters döndü. Çatırdayan buz son darbeyi kaldırama-yarak kırıldı. Kamyon ağır ağır batmaya başladı. Sersemlemiş olan Arne Jacobsen şoför mahallini terk etti. Nefesini kesen soğuk suda büyük bir buza tırmanmaya çalıştıysa da beceremedi kaydı. Vücudunun alt tarafı buzlu suda kalmıştı.

Yardım istemek için umutsuzca bağırdı.

Yolun çok altında kaldığından görülebilmesi imkânsızdı. Gitgide şiddetlenen kar da sesini boğuyordu.

*

106

Milton Brabeck'de arabadan çıktıysa da kapıya asılı kaldı. Elko Krizantem arka tamponu yakalamış arabayı durdurmaya çalışıyordu.

Buz giderek inceliyordu.

Aniden bir çatırtı koptu. Araba buzlara sıkışmış bir tomruğa çarpmıştı. Volvo bu kez durmuştu. Aynı anda arka tekerleklerden biri dingile kadar gömüldü.

Mathilda Larsen doğrulmakta olan Milton ile Elko'ya bağırdı:

— Yetişin!

İkisi de verilen komuta uydular. Sürünerek Malko'nun kapısını açıp onu dışarı, buzun üstüne yatırdılar. Mathilda Larsen de büyük bir titizlikle sürünerek onların yanına geldi. Araba her an sulara gömülebilirdi.

O sırada bir çığlık duyuldu. Başını çeviren Elko, batmakta olan kamyonu gördü. Bir an tereddüt ettiyse de durdu. Malko henüz kendine gelmemişti...

Elko'nun tehditkâr bakışları altında Milton Malko'yu tokatladı.Mathilda kendini çok kötü hissetti: Altın rengi gözler bomboştular, duygusuz ve cansız.

— Üşüyorum, neredeyiz?

Üzerine eğilmiş Mathilda Larsen'i gördü.

— Siz kimsiniz? diye sordu.

Elko ve Milton ancak birkaç saniye sonra gerçeği anlayabildiler: Darbe Malko'nun hafızasını kaybetmesine neden olmuştu.

— Eyvah! Aklını kaybetti dedi Milton. Kendisini bu gerçekdışı buz gölünün ortasında panik içinde hissediyordu.

Malko sert bir sesle Elko'ya çıkıştı.

— Elko ne işiniz var burada? Sizin maran-

107

gozların başında olmanız gerekirdi. Yine laleleri kıracaklar...

Malko kendisini Avusturya'da sanıyordu.

Milton ve Elko Malko'nun bütün vücudunu yokladılar. Gözle görülür hiçbir yarası yoktu. Aynı anda kamyonun bulunduğu yönden bir çığlık daha duyuldu.

Malko tartışma kaldırmayan bir tonda:

— Sizi çağırıyorlar, Elko. Gidin! dedi. Elko yine tereddüt ettiyse de Malko'ya karşı çıkmamağa karar verdi. Çığlıkların geldiği tarafa doğru uzaklaştı. Eğer adam hâlâ sağsa

onunla halledecek bir hesabı vardı zaten.

*

**

Islak saçlarında neredeyse buzdan sarkıtlar oluşmuştu. Tek şansı buzun üzerine tırmanmaktı ama buzu tutan elleri gitgide güçsüzleşi-yordu. Kendisine doğru gelen iriyarı bir cüsse görünce bir sevinç çığlığı attı.

Elko Krizantem dişleri takırdayarak kamyon şoförüne mümkün olduğunca yanaştı. Şayet adamı dışarı çekmeyi denerse kendisinin de onunla beraber buzlu sulara gömülme ihtimali vardı. Gidip yardım getirmeye kalksa adam o zamana kadar çoktan ölmüş olurdu. Oysa bu kazaya sebep olmasının nedenini öğrenmek için can atıyordu... Buzun üzerine iyice uzanarak cebinden boğma telini çıkardı.

Adam daha korkmaya fırsat bulamadan tel boynuna sarılmıştı bile. Elko teli sertçe çekti. Soğuktan öylesine donmuştu ki sanki boynu kopuyormuş gibi geldi Arne Jacobsen'e. Krizantem teli daha fazla çekmeden öylece kaldı. Arne kurtulmaya çalışınca sulara gömüldü sonra mücadele etmekten vazgeçti.

Genç şoför boğuk bir çığlık atarak yalvaran bakışlarını Krizantem'e dikti. Elko yüzünde vahşi bir tebessümle İngilizce sordu.

— Oganyan nerede?

Arne Jacobsen İngilizce'yi çok az bilir ve konuşmaktan da, Amerikalılar'dan da nefret ederdi. Ama soruyu anlamıştı. Sanki anlamamış gibi:

— Lütfen bana yardım edin, diye yalvardı. Elko teli biraz daha çekerek bekledi. Ne de

olsa öbürü kadar üşümüyordu. Şoför bacaklarını artık hissetmediğini farketti. Göğsünde büyük bir ağırlık oluşmuştu. Ölmek üzere olduğunu anladı. Umutsuzca Krizantem'e baktı:

— Lütfen!

Elko nazikçe tekrar sordu:

— Oganyan nerede?

Sanki ısınmak için teli biraz daha çekti. Diğeri tekrar suya batıp çıktı. Norveççe bildiği bütün küfürleri sıraladı. Sonra buzu tutan ellerinden biri kaydı. Şimdi sadece tek eliyle tutunabiliyordu. Ölüm korkusu her şeyden üstün geldi.

İngilizce ile Norveççe karışımı çığlık çığlığa konuştu:

— Kırmızı bir Volvo ile yoldalar. Bu tarafa geliyorlar. Ben sizi öldürmek niyetinde değildim. Sadece engel olmaya...

Elko Norveççe pek bilmediğinden cümlenin büyük bir kısmını anlamamıştı. Ama kırmızı Volvo'yu anlamıştı. Adam morarmaya başlamıştı.

— Lütfen, diye yalvardı genç kamyoncu. Elko bu kadar üşüyen gence acımıştı. Sert

bir hareketle teli çekti."

109

Kendini kurtarmak için buzu bırakan Arne, nefes alamaz olmuştu. Zaten mücadele edecek takati de yoktu. Tükenmişti, ciğerlerine dolan suyla anında boğuldu. Krizantem alışkanlığın verdiği bir çabuklukla teli çıkardı.

Kar görüş açısını kapatıyordu. Sonunda arabaya ulaştı. Malko ayağa kalkmıştı.

— Tanrı aşkına nerede kaldınız? diye sordu Milton Brabeck.

— Kamyon şoförü ile meşguldüm. Prensin durumu nasıl?

— Pek parlak değil, dedi Brabeck.

Malko aniden inleyerek başını ellerinin arasına aldı. Elko onun gözlerinin eski parlaklığını kazandığını farketti. Hafıza kaybı çok kisa sürmüştü.

— Canım yanıyor. Başka yaralanan var mı?

— Biz iyiyiz. Yardım bulmak için yola çıkmalıyız, dedi Milton.

Milton'la beraber Malko'yu yürütmeğe çalışan Krizantem onun kulağına Türkçe uzun bir cümle söyledi. Mathilda Larsen endişelenmeye başlamıştı.

— Kamyon şoförüne ne oldu? Krizantem tedirgin olmuştu. Bakışlarını

eğdi, yarım ağızla:

— Boğuldu, dedi.

Malko'nun aklı başına gelmişti ama beyni müthiş zonkluyordu: Her şeye rağmen Krizantem'in ona söyledikleri hepsinden önemliydi.

— Oganyan'ları yakalamak için yol kenarında bekleyeceğiz, dedi.

Milton Brabeck zıpladı.

— Bu havada mı? Üstelik siz yaralısınız. Malko gülümsemeye çalıştı, beceremedi.

Canı öylesine yanıyordu ki içinden avaz avaz

110

bağırmak geliyordu.

Malko, Mathilda, Elko ve Milton bir ağacın gerisinde birbirlerine sarılmış soğuktan titriyorlardı. Şimdiye kadar beş araba durmuş, Mathilda saçma sapan gerekçelerle onları uzaklaştırmıştı. Kimse neden arabaya binmediklerini anlamıyordu ve onları haklı olarak deli sanıyorlardı.

Yavaş yavaş kar yerini buz gibi bir rüzgâra bırakmıştı.

— Öleceğiz! diyordu Milton.

Elko, bir köpeğin kemiği hayal ettiği gibi bir sobayı düşlüyordu. Yüzü yemyeşil olmuştu. Mathilda sordu:

— Ne kadar bekleyeceğiz?

Malko bayılmak üzereydi. Saatine baktı. 45 dakikadır bekliyorlardı. Belki de bir hiç uğruna.

Milton yaşaran gözlerini batı istikametinden ayırmıyordu. Aniden diklendi. Büyük ve koyu renk bir araba geliyordu.

— Dikkat! Bu araba olabilir.

Malko siperinden çıktı. Dikkatle arabaya bakınca Volvo olduğunu anladı. Sonra rengini seçti: Kırmızıydı.

— Onlar! diye bağırdı.

— Bırakın ben halledeyim, dedi Elko. Volvo iki yüz metre yakına gelince kendini

yolun ortasına attı ve arabaya durmasını işaret etmeye başladı. Araba önce yavaşlamadıysa da sonra şoförün yaptığı ani bir frenle kayarak Elko'ya bir metre kala durmayı başardı.

Aynı anda ağacın gerisinden elinde 38'ligiyle Milton fırladı.

Eğer bunlar normal vatandaşlarsa kalp krizinden gitmeleri işten bile değildi. Bu tarz

111

soygunlar Norveç'te yaygın değildi.

Buğulu camlardan içerisi görünmüyordu. Yanlızca arabanın önünde duran Elko ön camdan içeriyi görebiliyordu.

Malko da saklandığı yerden çıkmış, şoförün kapısını açmak için elini kapı koluna uzatmıştı.

Milton koşarak öbür kapıya dolandı.

— Dikkat Altesleri! diye bağırdı Krizantem.

XII. BOLUM

Kuru bir patlama ile sol ön kapı camında bir delik açıldı. Malko Elko'nun çığhğıyla zaten geriye sıçramış, sıçrarken de aynı zamanda kapıyı açmıştı. Mliton da aynı hareketi öbür kapıda gerçekleştirdi silahını içerdekilere doğrulttu.

Valeri Leonid Oganyan küçük otomatik tabancasını bir kez daha Malko'ya doğru ateşleyip kapıyı kapamaya çalıştı.

— Katiller! diye bağırdı.

Rika Oganyan, 38'ligin namlusu gırtlağına dayanınca, tiz bir çığlık attı. Çığlığa dönen Valeri Leonid'in eline sert bir kesme darbesi indiren Malko adamın silahını düşürdü. Buzda kayan silah yoldan çıkarak uçtu.

— Karım hamiledir, onu öldürmeyin, diye bağırdı.

Sonra aniden Malko'yu tanıdı.

— Siz!

Malko, Milton'a kesin bir işaret yapınca goril silahını geri çekti. Her şeyden önce Oganyan'ların güvenlerini kazanmalıydılar.

— Bizden korkmanıza gerek yok. Stok-holm'de İsrailliler beni de gafil avladılar. Bizi öldürmeye çalışan dostlarınız arabamızı tahrip ettikleri için burada bekliyorduk.

Bu tam Malko'nun stiliydi... Mathilda Larsen yaklaştı.

— Ben bu ülkenin hükümetini temsil ediyorum ve size hiçbir kötülük yapılmayaca-

ğını garanti ederim.

Malko fırsattan istifade nazikçe ekledi:

— Arkaya buyurun, daha rahat edersiniz. Oganyan kendisini Malko ile Elko arasında

buldu. Direksiyona geçen Milton yavaşça arabayı hareket ettirdi.

İşin en zor kısmı bundan sonra başlıyordu. Mathilda Larsen asla kendi rızaları dışında iki yabancının kaçırılmasına izin vermezdi. Ogan-yan'ı ikna etmeli ve KGB'nin onları bulmalarına engel olmalıydı.

O sırada Rika Oganyan gözlerini Malko'ya çevirdi. Acıklı bir ifadeyle yalvardı:

— Ne olur, bırakın Rusya'ya gidelim.

Başımızdan öyle korkunç felaketler geçti ki.

*

**

Rika Oganyan'in yalvarmasından bu yana kimse tek kelime bile konuşmamıştı. Malko öldürücü baş ağrısıyla meşguldü. Oganyan sabit bakışlarını önüne dikmiş, karısı da arada sırada burnunu çekiyordu.

Oganyan'ın geçici de olsa emniyette olacağı tek bir yer vardı: Donald Hamilton'un evi.

KGB tabiat şartlarından kaynaklanan bir gecikmeye inanırdı. Bu, onlara birkaç saat kazandırırdı. Nasıl olsa kamyoncudan bir şey öğrenemezlerdi...

Kirkenes'in çelik fabrikasının bacası görünmüştü bile. Mathilda Larsen Malko'ya döndü:

— Nereye gidiyoruz?

— Dostumuzun evine. Malko isim vermeyi sevmezdi. Norveçli tersleşti.

— Neden Turist Hotel'e gitmiyoruz? Daha iyi olmaz mı?..

Oganyan aniden gazaba gelmişti. Sinirli bir tonda lafa karıştı:

— Evet, neden? Bizi kaçırmaya hakkınız yok. Bu kanunsuz. Ben...

Adam cümlesini bitiremedi. Anlamsız konuşmalardan nefret eden Elko'nun eski model Astra'sı adamın azı dişlerinin arasına girmişti. Şoke olan Mathilda Larsen önüne döndü.

Malko durumu kurtarmaya çalıştı.

— Kendi güvenliğiniz açısından böylesi daha iyi olacak.

Kirkenes'in içinden geçip hastanenin yokuşunu tırmandılar. Nihayet Donald Hamil-ton'un bungalovuna gelmişlerdi. Malko inip zili çaldı.

Amerikalı kapıyı hemen açtı.

— Misafir getirdik.

Amerikalı zevkten uçacaktı. Ördek gözlüklerinin gerisindeki yuvarlak gözlerini arabaya dikti. Neşesi bir anda kaçmıştı. Yapmacık bir tavırla:

— Harika, dedi.

Gerçekten "kara" bir harekâta ilk kez karışıyordu. Ve bunun hiç hoşuna gitmediği aşikârdı. Milton ve Elko tarafından sevgiyle itilen Oganyan'lar eve girdiler.Mathilda Larsen vahşi bir yüzle kapının eşiğinde durdu. Malko sorunların başladığını hissediyordu.

— Siz girmeyecek misiniz? Norveçli başını salladı.

— Hayır, Binbaşı Kaas'a hemen rapor vermeliyim.

Malko en büyüleyici tebessümüyle genç kadına yaklaştı. Gözlerinden altın akıyordu.

— Bana güvenmiyor musunuz? Mathilda buz gibiydi.

— Bu konuda kesinlikle hayır. Size güvenmiyorum.

Malko ona biraz daha sokularak kolunu tuttu. Kadın ani bir hareketle kolunu kurtardı. Sanki Malko'nun onu zorla içeriye çekmesinden korkuyormuş gibiydi. Malko ricacı bir tavırla:

— Biraz zamana ihtiyacım var, dedi. Sizi temin ederim ki şiddet kullanmak söz konusu bile değil...

Buzlar birazcık çözüldü.

— Size inanıyorum. Ama üstlerimin bu konuda ne düşündüklerini önceden bilemem.

Kadın aniden arkasını dönüp uzaklaştı. Malko içeri girdiğinde Oganyan ile eşi, koltuklarda sopa gibi dimdik oturuyorlardı.

Malko, Hamilton'u büro olarak kullandığı odaya çekip kapıyı kapadı:

— KGB sizin kim olduğunuzu biliyor mu?

— Bilmem. Neden sordunuz?

— öldürücü bir saldırıyla karşılaşıp karşılaşmayacağımızı öğrenmek için.

Malko yan odaya geçip Oganyan'ların karşısına oturdu.

— Bay Oganyan size bir öneriyi iletmekle görevlendirildim! Biz sizin can güvenliğinizi sağlayacağız, siz de Norveç yetkililerine kendi rızanızla Amerika'ya gitmek istediğinizi söyleyeceksiniz. Biz sizi...

Oganyan sert bir şekilde Malko'nun sözünü kesti.

— Ne ölü ne de diri, asla Amerika'ya gitmeyeceğim. Eğer beni serbest bırakmazsanız açlık grevi yaparım. Ben karımla birlikte kendi ülkeme gitmek istiyorum.

Bu tam bir çıkmazdı.

116

Malko tekrar büroya girip John Gate'e telefon açtı.

CIA şefi sanki telefonu yastığının altında uyuyordu: Zil çalar çalmaz telefon açıldı. Oganyan'ların kontrol altına alındığını duyunca havalara uçtu.

— Harika! Bravo! Durumunuzu bozmayınız. Ben Norveçliler ile hemen bir anlaşma yolu bulacağım.

Malko lafı uzatmadı. Yorgunluktan ve baş ağrısından bayılmadan önce ancak kendini yatağa atacak kadar zaman buldu.

**

Donald Hamilton Malko'yu, bir incir ağacını sallarmış gibi sarsıyordu. Malko irkilerek uyandı.

— Polis! dedi Hamilton.

Malko yataktan fırladığı gibi pencerenin önüne gitti: Siyah, beyaz bir polis Volvo'su kapının önündeydi. Ciddi bir yüzle Mathilda Larsen arabadan indi. Malko, Donald Hamil-ton'u pencereden çekerek:

— Arka tarafta bir çıkış var mı? diye sordu.

— Hayır.

— O halde Oganyan'ları gümüş bir tepsi içinde onlara sunmaktan başka yapacak bir şey kalmadı...

Mathilda Larsen onları kötü kıstırmıştı. Bu

kadar zahmet boşa gitmişti. Öfke içinde kapıyı

açmaya gitti.

*

**

Malko ile Mathilda bir an göz göze geldiler. Genç kadın ifadesizdi.Oganyan'lar koltuklarında biraz daha diklendiler, gözlerinde bir zafer

117

havası vardı.

Donald Hamilton yerin altına girmeye çalışıyordu.

— Sizinle yalnız konuşmalıyım, dedi Norveçli.

Malko büroyu işaret etti.

— Emrinizdeyim.

Kadın kapıyı ardından dikkatlice kapattı. İlk karşılaştıkları Mathilda Larsen olmuştu yine!

— Hoşuna gideceğini sandığım bir önerim var.

Malko alayla güldü:

— Bu beni şaşırtır. Yanınızda polislerle Oganyan'ları almaya geldiniz, bir de size teşekkür etmemi bekliyorsunuz...

Norveçli kaçamak bir tebessümle:

— Pek de öyle değil. Yoksa şimdi sizinle konuşuyor olmazdım.

Malko biraz umutlandı.

— Sizi dinliyorum.

— Size bir öneri yapmakla görevlendirildim. Emir Gizli Servis'in sorumlusu tarafından verildi. Anlaşılacağı gibi hiçbir resmi niteliği yok. Şayet aksini iddia edecek olursanız inkâr edilecektir...

Malko gerçekten meraklanmaya başlamıştı:

— Sadede gelin! dedi.

Mathilda acımasız bir sakinlikle devam etti:

— Biz insan haklarına saygılıyızdır. Ama müttefiklerimizi destekliyoruz ve bizim de bazı sorunlarımız var. Servisimiz Oganyan olayının başından beri, ülkede sandığımızdan çok daha fazla Rus ajanı buluduğunu belirlediler. Bu kişilerin saptanmasında bize yardımcı olacağınızı umuyoruz.

Malko'nun iyice aklı karışmıştı.

— Benden ne bekliyorsunuz?

Mathilda şimdi dosdoğru Malko'nun gözlerine bakıyordu.

— Anlaşıldığına göre Kirkenes'teki bütün KGB personeli, Bay ve Bayan Oganyan'ı

karşılamak üzere harekete geçirilmiş. Onları belirlemenin tek yolu Oganyan'larm kimliğine bürünmemizdir. Polis akabinde onları tutuklayacaktır. Operasyon bittiğinde de...

Malko sanki dilini yutmuştu. Bu John Gate'nin "anlaşması" olmalıydı. Dürüst ve adil Norveçliler'den böyle "çarpık" bir teklif alacağını rüyasında görse inanmazdı. İkiyüzlülük madalyası için birkaç aday daha çıkmıştı... Şayet yolunda gitmeyen bir şey olursa, üzerine çiçek konulacak tabut kendisininki olacaktı. Aklına hemen bir itiraz nedeni geldi:

— Ya Rika Oganyan? Diyelim ki ben Valeri Leonid Oganyan'ın kimliğine büründüm. Ama Milton Brabeck bu genç ve sarışın kadının çekiciliğine asla bürünemez.

— Mathilda Larsen sakin bir sesle:

— Sizinle ben geleceğim... Demek sürprizler henüz bitmemişti.

— Siz! Ama sizin bu tür operasyonlarda hiç tecrübeniz yok... Bu sandığınızdan çok daha tehlikeli olabilir...

Norveçli tehditkâr bir tavırla gülümsedi.

— Gizli servisimizin bir CIA olmadığı kesin ama bizi hakir göremezsiniz.

Malko başını salladı.

— Teklifiniz çok aptalca. Kuzey Ekspresi' nin gelişinde bizi mutlaka gören olmuştur. Bizim Oganyanlar olmadığımızı hemen anlarlar.

Mathilda Larsen fikrinde ısrarlıydı:

— Bu olabileceklerin en kötüsü. Bu durumda bile hiç değilse birini yakalarız. Bu da bize, diğerlerine ulaşmak imkânı sağlar.

— Pekâlâ. Planınız nedir? diye sordu Malko.

— Onların planına uymak, mümkünse sınıra kadar. Sonra sınır polisi müdahale eder.

— Ya müdahalede gecikirlerse? En küçük bir hatada kendimizi Rusya'da buluruz. Sizin kurtulma şansınız olabilir. Fakat ben en iyi şartlarda bir tuz madenini boylarım.

CIA, birkaç ay önce bir ajanını Boris Gleb'e sokmayı başarmıştı. Adam içeriye kolayca girmiş ama bir daha çıkmamıştı: Üç hafta sonra Sovyet Hükümeti adamın Mourmansk hapishanesinde kendisini astığını duyurmuştu...

Mathilda Larsen'in tebessümü tahrik edici bir hal alıyordu:

— Sizin çok cesur olduğunuzu söylüyorlar. Hiçbir tehlikeden kaçınmadığınız gibi, çok da şanslıymışsınız. Üstelik ben de sizinle olacağım.

Malko acıyla karışık gülümsedi:

— Böylece ben de mutlu ölürüm, dedi. Konuşmanın başından beri ilk kez Mathilda

Larsen neşeyle güldü:

— Yok canım! Adamlarımız zamanında yetişeceklerdir. Tıpkı Western filmlerinde olduğu gibi.

Kadın gerçekten eğleniyordu. Ne kadar da saftı.

Başka bir deyişle Norveçliler,şayet Oganyan bir salın üzerinde bağlı götürülse dahi seslerini çıkarmayacaklardı: Bunun, adamın düşmesini engellemek için yapıldığını bile savunacaklardı.

Medeniyetin dünyanın bu ucuna kadar ulaşmış olması rahatlatıcıydı.

Operasyon çok tehlikeliydi. Ayrıca önemli bir sorun daha vardı.

— Oganyan'ların Kirkenes'te kiminle ve nerede buluşacaklarını bilmiyoruz. Ve bunu onlardan başka bize kimse söyleyemez... Onları ikna etmek gerekir.

Gözlerini Mathilda'nınkilere dikerek:

— Bunun zor ve tatsız bir deney olacağı kesin.

Mathilda Larsen bozuntuya vermedi.

— Sizin bu sorunu çözümleyecek kadar zeki olduğunuzdan eminim.

Malko işi Elko'ya veya Milton'a verirse Norveçli'nin duygularının zedeleneceğini biliyordu. Psikolojik bir yöntem kullanmalıydı. Aklına bir fikir geldi.

— Gelin ve ben ne dersem bütünüyle onaylayın.

Planını ona açtığında kadın ürkek bir sesle:

— Siz bir canavarsınız.

— Tanrı bizimle beraber, dedi Mathilda'yı

rahatlatmak için.

*

**

Valeri Leonid mermer gibi kalakalmıştı, gözlerini Mathilda Larsen'e çevirdi.

— Beni koruduğunuzu sanıyordum? Norveçli'nin yüz ifadesi değişmedi ama

çenesi titriyordu.

—Emirler değişti...

Oganyan cevap vermedi.Rika Oganyan ellerini karnının üstünde birleştirmiş, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Malko tekrarladı.

— Kirkenes'te kiminle buluşacaktınız?

Oganyan gözlerini Malko'ya dikti.

— Israr etmeniz anlamsız, bunu size söylemeyeceğim.

Malko buz gibi bir ifade ile gülümsedi.

— Çok güzel, ısrar etmeyeceğim. Serbestçe çıkıp gidebilirsiniz.

Oganyan'ın mutluluğu çok kısa sürdü. Bu gereğinden fazla bir iyilikti.

— Bunun anlamı nedir?

— Önce sizi uyarmamda yarar var. Vapurda paltolarınızı değiştirdiğiniz dostunuz daha iskeleye adımını bile atamadan öldürüldü. Ama ona ateş edenler hatalarını farkettiler. Şu anda hâlâ Kirkenes'teler. Sizi bekliyorlar. Norveç polisi müdahale etmeyecektir. Kimlerden bahsettiğimi biliyorsunuz. Onlar çok uzaktan geldiler ve vazgeçmeyeceklerdir.

Oganyan nefret dolu gözlerini Mathilda Larsen'e dikti.

— Bu denli alçalamazsımz.

Norveçli yutkundu. Cevap vermedi., Utan-, cından ölüyordu.

Malko, Norveçli'nin dayanamayacağını hissedince lafa karıştı.

— önce karınız çıksın. İyi bir deney olur... Rika yerinden zıpladı. Dehşet dolu gözleri

kocasına dikilmişti.

Yüz hatları bir anda erimeye başladı. Boğuk bir çığlıkla kendini kocasının kollarına attı. Tam anlamıyla bir isteri krizi geçiriyordu: Ağlıyor, bağırıyor, titriyordu.

— Beni bırakma, artık dayanamıyorum! Beni öldürecekler. Dönmek istiyorum!

Kadın elleriyle karnını tutarak ikiye katlandı.

— Karnım! Karnım ağrıyor.

122

Valeri Leonid Oganyan kalktı, karısının yanında diz çöküp onu kollarının arasına aldı. Bakışları Malko'nunkileri aradı.

— Anlaştık! Kabul ediyorum. Ama karımın başına herhangi bir şey gelirse benden tek kelime bile alamazsınız.

Malko bu acıklı zaferden hiçbir haz duymuyordu.

— Kiminle ve nerede buluşacaktınız?

— "Rus Şehitleri" anıtının önünde, ya saat 12'de ya da saat 18'de. Ama kiminle olduğunu bilmiyorum. Görüşeceğim şahıs bana "Yafa portakallarım var" diyecek.

Malko saatine baktı: Saat 17'ydi.

— Buluşacağınız kişilerden sizi şahsen tanıyan var mı?

Oganyan başını salladı. Olanları inlamıyor-du.

— Sanmıyorum.

— Buradan ayrılmayacaksınız. Eğer kaçmaya çalışırsanız hayatınızı tehlikeye atacağınız gibi, bizden de sert tepki görürsünüz.

— Anladım, dedi Oganyan.

Milton Brabeck ile Krizantem'in ellerinde, yani sağlam ellerdeydiler.

Malko Amerikalı gorile yaklaştı.

— Ben geri dönünceye kadar buradan ayrılmayacaksınız. Kimsenin Bay veya Bayan Oganyan'ı götürmesine izin vermeyeceksiniz. Donald, Bodo'daki dostumuzla gerekli bağlantıyı sağlayacaktır.

— Şayet kulaklarını oynatırlarsa ölürler, dedi Milton.

Krizantem ağzını bile açmadı ama Rika Oganyan'a öyle bir baktı ki kadının karnındaki bebek bile korkmuş olmalıydı...

123

Malko kapıyı açmış olan Mathilda Larsen' in yanına geldi.

— önce şu polisleri gönderin, sonra da dostunuz binbaşıya gidelim. Her şeyin aydınlığa kavuştuğundan emin olmalıyım.

*

**

Binbaşı Harald Kaas, donmuş bir orman kadar katıydı. Ağzında piposu komando yeşili üniforması, üç numara traşlı kır saçlarıyla tam bir kurmay subaydı.

— Bir tane burada, bir tane de burada iki barikat kuracağız. Bu noktalar aşılmadan sınıra varmak imkânsızdır...

Binbaşı Kaas haritada Kirkenes'in kuzey ve güney çıkışlarını gösteren iki noktayı işaret ediyordu.

Malko düşünceli bakışlarını haritaya dikti.

— Diyelimki barikatlardan birinin çevresinden dolanmayı veya onlardan birini zorlamayı denediler, o zaman ne yapacaksınız?

— Güneye yöneleceklerini sanmıyorum, çünkü nehir çok geniştir. Boris Gleb açık bir sınır kapısı, oradaki devriye sayısını artıracağım. Üstelik gerekirse müdahale için bir helikopter hazır bekleyecek. Ama bunlara hiç gerek kalmayacaktır...

Haritaya birkaç şaplak indirdikten sonra:

— Yolun dışına çıkabilmeleri imkânsız, dedi. Üstelik bir yol da yok. Yolun dışındaki arazi ise ulaşıma kesinlikle elverişli değildir.

Gerçekten tüm geçiş olanakları kapalı gibi gözüküyordu. Malko bir iç geçirdi.

— Umarım kötü sürprizlerle karşılaşmayız. Artık tamamen sizin ellerinizdeyiz. Hazırlıklı olun. Yanılmıyorsam bizi sınırdan bu gece

geçirecekler... Ve Ruslar'ı kesinlikle küçük görmeyin. Yoksa kendimizi Sibirya'da buluruz.

Aklına Aleksandra ve şatosu geldi. Sibirya tundrasında kafasında bir kurşunla ölmek çok aptalca olurdu. Ama artık geri çekilmek için çok geçti. Kartlar bir kez dağıtılmıştı...

Mathilda Larsen, Malko ile böyle bir maceraya atıldığı için çok memnun görünüyordu. Malko'nun tedirginliğini kesinlikle paylaşmıyordu.

**

Kar yağışı o denli yoğundu ki dev bronz asker on metre uzakta olmasına rağmen ancak siluet halinde görünebiliyordu. Malko arada bir, silecekleri çalıştırıyor, kalorifer ise motor gibi hiç durmadan homurdamyordu. Saat 18:30'du ve henüz kimse görünmemişti.

Mathilda Larsen huzursuzca kıpırdandı. İçine atıldıkları tehlikeyi daha yeni anlıyor gibiydi.

— Benim pekhamile bir görünümüm yok. Hem ben hangi dilleri bilmeliyim?

— Musevice ve ingilizce. Tanrıya şükür Musevice Kirkenes'te pek yaygın değildir.

Bazen bir yaya Volvo'nun yanından geçiyordu ama henüz kimse durmamıştı.

— Korkarım planınız suya düştü. Adamlar bir şeylerin farkına vardılar galiba.

Mathilda cevap vermeye fırsat bulamadan biri Malko'nun camına vurmaya başladı. Malko ellerinde bir uyuşma hissetti. Bu tehlike işaretiydi. Sol eliyle camı indirirken sağ eliyle yassı silahının kabzasını kavradı.

125

XIII. BÖLÜM

Masmavi gözler, derin yüz çizgileri,**atletik** bir vücut yapısı... Malko adamı**tanımıyordu.**

Kaçamak bir bakış**arabayı inceleyen** yabancı ingilizce konuştu.

— Yafa portakallarım var.

— Ben Valeri Leonid**Oganyan'ım, dedi** Malko.

Aynı anda adamın yüzü aydınlandı.

— Hemen gidelim, dedi.

Arabanın arkasına biner binmez**şapkasını** çıkardı ve hararetle Malko'nun elini**sıktı.**

— Yolculuğunuz iyi geçti mi?

— Zor. Yollar kar kaplı. Bu yüzden geciktik. Karım ve ben çok yorgunuz. Bu gece gideceğimizi ümit ediyorum.

Norveçli adamın neşesi kaçtı.

— Ne yazık ki bu imkânsız.**Bu gün öğlen** gelmediğinizi görünce adamları dağıttım.**Ama** yarın güvenlikte olacaksınız.

"Dertler başlıyor" dedi**Malko kendi** kendine.

— O halde nereye gidiyoruz?

— Emin bir yere, dedi Norveçli.

Adam Malko'ya hareket etmesini**söyledi.** Kirkenes'in merkezine doğru yavaşça**hareket** ettiler. Sonra polis karakolunun**önünden** geçerek kuzeybatı istikametinde sakin ve sessiz bir yola saptılar. Nihayet modern ve**büyük bir** yapının önünde durdular. Arabadan**ilk** olarak Norveçli adam indi. İşaret edince**Malko** ile

Mathilda da onu izledi.

Boş bir büroya girdiler. Koskoca binada kimseler yoktu sanki. "Ev sahibi" kapıyı ardından kilitledikten sonra yüzünü onlara döndü.

— Adım Kyrre Hansen. Size yardım edebildiğim için çok mutluyum.

Masanın altından bir likör şişesi çıkartıp üç bardak doldurdu. Kadeh tokuşturdular. Mathilda çok gergindi, Malko kadının açık vermemesini umdu.

— Neredeviz?diye sordu Norveçli'ye. Kyrre Hansen tilki gibi gülümsedi.

— Belediyenin yüzme havuzu ve saunasın-dayız. Ben buranın müdürüyüm. Saat 18'den sonra kimse gelmez. Burası benim bürom ve binanın bütün anahtarlarını ben muhafaza ederim. Normal şartlarda bir de bekçi vardır, ama adam hastanede yatıyor. Siz onun yatağında uyuyacaksınız.

Adam bir kapıyı açıp büyük bir yatak gösterdi Malko adamın kendilerinden şüphelenmediğine emin olunca rahatladı. Ama yine de bütün güvenlikleri alalade bir soruyla sarsılabilirdi. Mesela onlara kim kırmızı Volvo'yu vermişti? Bereket versin yassı tabancası yanındaydı.

—Bize yardım etmeniz gerçekten harika bir şey. Büyük risk altına giriyorsunuz...

Kyrre Hansen neşeyle güldü.

— Savaş sırasında Almanlara karşı çok daha kötü şartlarda mücadele ettim. Rusya'dan kalkıp, direniş hareketleri için buraya geliyordum. Alman işgalindeki bu şehirde çok yoldaşım öldürüldü, özgürlüğümüzü kazanmamızı sağlayanların Rus dostlarımız olduğunu asla

unutmadım. Şimdi onlara böylesi basit bir yardımda bulunmak benim için büyük büzevktir...

Ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyi olurdu.

— Biz uyumak istiyoruz, dedi Malko.

— Elbette yorgun olmalısınız. Ben gelişinizi haber verip arabayı saklayacağım. Sonra dönüp burada bir uyku tulumunda yatacağım. Böylesi daha emin olur.

Adam masasının çekmecesinden büyük ve yuvarlak, bir nesne çıkarıp elinde zıplattıktan sonra cebine indirdi.

Malko bunun bir el bombası olduğunu farketti... En az elli kişiyi havaya uçuracak cinsten.

— Bir savaş hatırası... Burada yanlızca dostlarımız yok, bir de şu berbat Amerikalılar var. Söylendiğine göre Sibirya gaz boru hattının buradan öteye gitmesine izin vermiyor-larmış: O

zaman göllerimizde bir tek balık bile sağ kalmaz...

Malko tedirgin bir tavırla adamın sözünü kesti.

—Sınırı nasıl geçeceğiz?

Kyrre Hansen'in gülümsemesi güven vericiydi.

— Onu kafanıza hiç takmayın. Bundan daha kolay bir şey düşünemiyorum.

—Peki ya devriyeler?

Tilki yüzü yeniden belirdi.

— Onların saatlerini biliyoruz. Bize bilgi veren biri var. Tıpkı Alman işgali sırasındaki gibi: Çok güçlüyüz!

— Bu harika bir şey, dedi Mathilda Larsen. Buz gibi bir tonda İngilizce konuşmuştu.

Kyrre Hansen'in eli kapının tokmadığında,

arkasını döndü:

— Nie skoutchayetie nu dielaytie gloupas-tiey na krovatie!*

Malko'nun beyni ani bir tepki ile adapte oldu. Şiveli bir Rusça ile adama cevap verdi. Adam o kadar mükemmel

konuşuyor sayılmazdı.

— Biz de zaten çok yorgunuz, dedi. Hansen gülümsedi.

— Rusça konuşabilmek bir zevk...

Adam kapıyı kapatıp çıktı. Malko, Mathil-da Larsen'e baktı. Acaba adam onları denemeye mi kalkmıştı? Yoksa gerçekten Rusça konuşmaktan hoşlandığı için mi yapmıştı bu konuşmayı?..

— Artık kontrol onların elinde. Yatmaktan başka yapacak bir işimiz kalmadı, dedi.

Kadın robot gibi onu izledi. Üzerinde sadece kazağı ve çoraplarıyla yatağa girip battaniyeyi üstüne çekti. Harika bacakları vardı, uzun ve dolgun.

Malko kendi kendine küçük bir rövanş hakkına sahip olduğunu söyledi. Tamamen soyunduktan sonra yatağa girdi. Mathilda

kendi köşesine biraz daha çekildi.

*

**

Macar piyanist Yanoş Gyarmathy akşamdan beri kimsenin farkına varmadığı bir sürü yanlış notaya basmıştı. Sinirliydi. Olaylar beklediği gibi gelişmemişti. Oganyan'lar Kir-kenes'te olacakları yerde, kayıptılar. CIA ajanlarını engellemesi için gönderilen genç Arne Jacobsen'den de bir haber çıkmamıştı.

(«) Canınızı sıkmayın ama yatakta da çılgınlık yapmaya kalkmayın!

Tek güzel haber, Piotr Sevchenko'nun israilli katillerinin polis tarafından yakalanmış olmasıydı. Yaşlı Jacobsen, Piotr Sevchenko'yu kurtaramamıştı ama hiç değilse rakiplerinin kim olduklarını teşhis edebilmişti. Yüzbaşı Kosarev bu işe müthiş kızacaktı.

Asıl garip olan yaşlı adamın oğlu Arne'nin kaybolmasıydı. Kamyonuyla hiç iz bırakmadan kaybolması mümkün değildi...

Tuşlarına basmayı ihmal etmeden tek gözüyle Donald Hamilton'u kolluyordu. Adam dans pistinin yanında, her zamanki gibi konyağını yudumlamakla meşguldü.

İriyarı garson kadın Sonia yanından geçerken durdu ve boş bir bardağı alırken fısıldadı.

— Geldiler. Ama sorun çıkmış. Sana ihtiyacımız olacak... Birazdan senin odanda.

Yanoş Gyarmathy bu kez yanlış tuşa basmadı. Öldürmek onun alışık olduğu işiydi. Kendi kendine sadece biraz geç yatacağını söyledi.

*** ****

Yaşlı Petter Jacobsen, sanki başka bir alemdeymiş gibi nasırlı ellerini birbirine sürtüyordu. O kadar uzun zaman kömür taşımıştı ki sırtı bir daha düzelmemişti. Gözleri her zamankinden daha mavi görünüyordu. Yüzündeki derin çizgiler ve kaba saba haliyle ağlamasını bilmeyen basit ve terbiyeli bir adamdı.

Oturduğu yatağın yanı başında duran Sonia ve Yanoş'a baktı.

— Bir tavşan gibi boğazlayıp öldürmüşler. Mosmor olmuştu... diye homur-

dandı.

— Onu nasıl bulabildin? diye yavaşça sordu Sonia.

Konuşmak adamı rahatlatıyordu.

—Yolu izledim ve kaza olabilecek her yeri kontrol ettim. Kamyon tamamen batmadan buz onu sıkıştırmıştı. Sonra Arne'nin cesedini buldum. Yirmi üç yaşına basacaktı... Annesinin

henüz haberi yok.

Sonia, yaşlı adamın acı dolu yüzünü inceliyordu. En sadık yoldaşlardan biriydi. 10 yıl önce Rusya lehine casusluk yapmaktan üç yıl içeri girmişti ama bu onu durdurmamıştı. Savaş zamanında o da Mourmansk'ta eğitilmişti. Amerikalı ajanları durdurmak için kendi oğlunu öneren de oydu.

— Arne'nin intikamı alınmalıdır, dedi Sonia. Sesi bıçak gibiydi.

— Tüfeğim yanımda. Diğerleri gittiler ama öbür Amerikalı burada. Çıkışta vuracağım onu.

— Bu tedbirsizlik olur, Yaşlı Jacobsen omuz silkti.

— Ben yaşlıyım. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Hapishaneye dönsem bile benim içinF arketmez.

Sonia aynı fikirde değildi...

— Sana yardım edeceğiz Petter.

* **

Henüz uyanık olan Malko büro kapısının açıldığını duyunca yatağın altındaki yassı tabancasının kabzasını kavradı. Odanın kapısı yavaşça aralandı, Kyrre Hansen'in fısıldayan sesi duyuldu.

— Uyuyor musunuz?

— Geliyorum, dedi Malko. .

Üstüne sadece pantolonunu geçirerek yan odaya geçti. Kyrre Hansen tedirgin görünüyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hisseden Malko sordu.

— Ne var? Norveçli kafa salladı.

— Bir yılan hikâyesi. Bize yardım öneren genç bir çocuk Amerikalılar tarafından öldürülmüş...

— Başına ne gelmiş?

— Amerikalıların size yetişmesini engelleyecekti. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama gölde boğulmuş olarak bulundu.

Malko genç kamyon şoförünü hatırladı. Elko acımasızdı...

Cebinden el bombasını çıkaran Kyrre Hansen havaya atıp tuttu.

— Savaş zamanında bunları SS'lerin pantolonuna sokardık...

— Siz ne yapacaksınız? Hansen buz gibi gülümsedi.

- Ben hiçbir şey yapmayacağım. Sizi kollamanın dışında. Geldiğinizi haber verdim. Ama arkadaşlarım yoldaşımızın intikamını alacaklar. Bunu Amerikalılar'ın şefine ödetecekler, çünkü diğerlerinin yeri bilinmiyor.

Adam gömleğinin düğmelerini çözmeğe başlayınca Malko yan odaya geçti. Yavaşça uyumakta olan Mathilda Larsen'i sarsınca kadın irkilerek uyandı.

— Ne var?

— Donald Hamilton'a saldıracaklar. Kadın korkuyla Malko'ya sarıldı.Vücudu

güçlü ve cehennem gibi sıcaktı.

— Bir şeyler yapıp onu uyarmak gerekir, diye mırıldandı.

—Yapılacak tek şey Kyrre Hansen'i tutuklayıp "Hamilton'u uyarmaya gitmektir. O da henüz iş işten geçmediyse, diye mırıldandı Malko.

**

Donald Hamilton üçüncü konyağını içmekteydi.

Bu gece Turist Hotel'e gelmemeyi düşünmüştü ama alışkanlıklarını değiştirirse düşmanlarının dikkatini çekebilirdi.

Saat 23: 30'a gelmişti. Artık ondan başka kimse kalmamıştı. Piyanist epey önce piyanosunu kapatıp ortadan kaybolmuştu. Harika garson Sonia bile görünürlerde yoktu. Gitme zamanının geldiğini düşündü. Masaya bir 100 kronluk banknot bırakıp kalktı. Kar yağmasına rağmen yürüyerek gelmişti. Salondan çıktı.

Buz gibi hava ona iyi geldi. Kar yeni dindiği için soğuk dayanılmaz değildi. Pasvik-veien Caddes'ni yürümeye koyuldu. Fiyort ay ışıkları ile pırıl pırıldı. Kendi kendine, bu gecenin sınırı geçmek için çok uygun olduğunu düşündü.

Arkasında ayak sesleri duyunca geri döndü. Kendisinden az sonra Turist Hotel'den iki kişi çıkmıştı. Barda oyalanmış iki müşteridir diye düşündüyse de hızla yaklaşan bu adamlar onu korkuttu.

Adamlar tam arkasına vardıklarında garip bir ses:

— İyi geceler Bay Hamilton dedi. Hamilton başını çevirince Turist Hotel'in

piyanistini tanıdı.

Adam suratına doğru siyah bir nesne kaldırdı.

Donald Hamilton silahlı değildi. Bağırmak için ağzını açtığı sırada yüzünün dondurucu bir soğukla felç olduğunu hissetti. Sonra çelik bir elin kalbini sıktığını sandı. Gözleri bulandı. Soluk almaya çalıştıysa da beceremedi, önce dizleri üstüne çöktü, sonra yüzükoyun yere

uzanıverdi.

*

**

Eski model gri Volvo, Hamilton'un cesedinin yanında durdu. îki adam hiç konuşmadan cesedi arka koltuğa uzatıp arabaya bindiler. Sonia Rusça sordu:

— Sizi gören oldu mu?

— Hayır, dedi Yanoş Gyarmathy.

Petter Jacobsen hiç konuşmuyordu. Her şey çok kolay olmuştu. Böyle intikam olmazdı...

— Onu nereye götüreceğiz? diye sordu Yanoş.

— Bir fikrim var. Geri dön! dedi Jacobsen.

*

**

Önce Malko uyandı. Yan odada hiç ses yoktu. Mathilda yastığa kollarıyla sarılmış, bacakları davetkâr bir şekilde açık yüzükoyun yatıyordu.

Donald Hamilton düşüncesi Malko'yu acı gerçeğe döndürmeye yetti.

Amerikalı ile kontak kurmalıydı. Çok geç değilse! Mathilda'yı uyandırmadan kalktı, giyindi. Yassı tabancasını kemerine kaydırdı. Son bir kez daha sessizliği dinledikten sonra kapının kolunu çevirdi. Büro boştu. Kyrre Hansen gitmişti. Ama telefon yoktu.

Büroyu boydan boya geçip kapıya gitti ama şöyle bir bakması yetmişti: Kapı kilitliydi. Norveçli ya çok tedbirliydi ya da onlara güvenmiyordu.

Malko hayal kırıklığı ve öfkeyle dolu olarak odasına döndü. Bu kaçak rolünü sonuna kadar

oynamak zorundaydılar...

*

**

Alta-Kirkenes otobüsünün şoförü fren yaptı. Yolun sağ tarafında sabahın yoğun sisine rağmen bir adamın el kaldırdığını görmüştü. Normal durakların haricinde, çiftçilerin onu sık sık böyle durdukları oluyordu. Şoför iyice yavaşlıyarak durdu. Adamı biraz geçmişti.

Dikiz aynasına bir göz atınca adamın yerinden kıpırdamadığını hayretle gördü. Bu ona çok garip gelmişti.

Hiç düşünmeden el frenini çekti. Yere atladı. Hareketsiz kişiye bir metre kala durdu ve içinden bir küfür savurdu.

Karda dimdik duran donmuş bir cesetti bu. Sol kolu vücuduna paralel duruyor sağ kolu işaret eder gibi gölü gösteriyordu. Açık ağzına kar dolmuştu.

Şoför gözlerini cesetten alamıyordu. Savaş sırasında Rus direnişçiler, yakaladıkları SS'Ieri tıpkı böyle yol levhası gibi kavşaklara dikerlerdi. Onları canlı canlı dondururlardı. Ama savaş biteli otuz yıl olmuştu...

Adam istavroz çıkardı... Kıyamet günü yakındaydı...

XIV. BÖLÜM

İngrid Lantz, kocası kapıdan berbat bir halde girdiğinde, makyajını tamamlamış, botlarını bağlıyordu.

Binbaşı Kaas, onu gecenin yarısında devriyeye çıkartmıştı. Buzda kayan kar motosikleti bir çukura yuvarlanmıştı. Jean Lantz -20 derecede motosikletini çukurdan çıkarabilmek için bir saat karla boğuşmak zorunda kalmıştı.

Bütün üstü kar ve buzlu kaplıydı. Karısının şahane görüntüsü onu bir anda bütün kötü düşüncelerden kurtarmaya yetmişti. Kadının hiçbir zaman heyecanlandığı vaki değildi. Seviştiklerinde bile bu tavrı değişmezdi. Yaklaşıp karısını öptü.

— Nereye gidiyorsun?

— Saunaya.

ilgisiz bir tebessümle doğruldu. Bağlarını çekmek için ayağını bir iskemlenin üzerine bastı. Onun bu hareketi nefis bacaklarını ta beyaz küloduna kadar ortaya çıkardı. Kanı beynine çıkan Teğmen Lantz karısına yaklaşıp onu okşamaya başladı.

* **

Kyrre Hansen keyifli görünüyordu. Kahvaltı için alışılagelmiş Norveç kahvaltılığı getirmişti: Soğuk etler ve balık.

— Amerikalı ödedi, dedi. Sesi çok alakasızdı.

Mathilda sarardı. Malko öfkesini zor

gizledi. En çok korktukları böylece başlarına gelmişti işte.

— Ona ne oldu? Norveçli omuz silkti.

— Arkadaşlar yoldaş Arne'nin öcünü aldılar. Sevinmeniz gerekir. Amerikalılar'in içinde en tehlikeli olanı oydu. Diğerleri yanlızca ayak işleri ile uğraşırlar...

— Ne zaman gidiyoruz? diye sordu Malko. Kyrre Hansen bir yudum süt içtikten sonra:

— Korkmanıza hiç gerek yok. Sizin açınızdan hiçbir şey değişmedi.

Malko emin olmak istedi.

— isveç'teyken hem Amerikalılar hem de İsrailliler tarafından kovalandık. Onlara ne oldu?

Kyrre Hansen'in güven verici gülümsemesi tekrar belirdi.

— İsrailliler için o sayfa kapandı. Dostunuz Piotr'u öldürdükten sonra polis tarafından tutuklandılar. Amerikalılar'a gelince, onlar sizi Vadsö civarında arıyor olmalılar. Bu taraflarda tekrar görülmediler.

— Norveçliler'in devriye sayısını artırmaları sizi tedirgin etmiyor mu?

— Bizim geçeceğimiz yerde devriye yok.

— Her şeyin yolunda gideceğini umarım, dedi yüksek sesle.

— Kesinlikle yoldaş. Bizzat meşgul olacağım, dedi Kyrre Hansen.

Elindeki iri el bombasıyla oynuyordu. Mavi gözlerinde hem neşeli, hem de tehlikeli bir

parıtlı vardı.

*

** Ingrid kendisini karmaşık duygularla ince-

13'

leyen Sonia'nın yanına uzandı. Dışarının nefes kesen soğuğundan sonra saunanın kuru sıcağı bir harikaydı. Bu buharsız sauna sistemi ile insan 125 veya. 135 derece sıcaklığa kadar dayanabilirdi.

Küçük saunada iki kadın yalnızdılar.

— Niye bu kadar geciktin? diye çıkıştı Sonia.

— Jens'in yüzünden. Tam çıkacakken eve geldi... (Birkaç saniye duraladıktan sonra) canımı çok acıttı. O kadar vahşi ki...

Sonia'nın yüz ifadesi anında yumuşadı. Genç kadını kollarının arasına alırken mırıldandı.

— Benim zavallı bebeğim.

Kendini Sonia'nın kollarına bırakan Ingrid tahta basamağın sertliğini artık duymuyordu. Sonia'nın elleri son derece usta ve şefkatliydiler. Tanıştıklarından beri aktif olan hep Sonia'ydı. Bir gün tesadüfen saunada karşılaşmışlar ve Sonia'nın erkeksi çekiciliği karşısında Ingrid hemen yenilmişti.

Kadın ona neredeyse tecavüz etmişti. Böyle bir olay genç kadının başına hiç gelmemişti. O kadar etkilenmişti ki haftada en az iki kez saunaya gelmeden edemez olmuştu.

— Kocan bu gece devriyeye çıkacak mı? Ingrid tereddütsüz cevapladı.

— Evet. Boris Gleb karakolunda nöbetçi. Sonia ayağa kalkarken Ingrid'i de kendine

çekti.

— İşe gitmek zorundayım.

Ingrid bunun çok güzel bir gün olduğunu düşünüyordu.

Sonia yavaşça sordu.

— Kocan bu gece yoksa neden bana gelmi-

yorsun? Sana anahtar bırakacağım.

— Nasıl istersen, dedi İngrid.

*

**

Zaman çok ağır ilerliyordu. Bütün gün boyunca Kyrre Hansen iki kez ortadan kaybolmuş, on dakikasonra geri dönmüştü. Binanın öbür tarafındaki havuzdan oynayan çocukların neşeli çığlıkları duyuluyordu.

— Karanlık bastırıyor, dedi Mathilda Larsen. Saat 16:00'ydı.

— Kyrre Hansen'in sabahleyin söylediklerini duydunuz. Binbaşı Kaas'a gerçekten güvenebiliyor musunuz?

— Evet. Ama o binbaşının tetikte beklediğini bilmiyor.

Kyrre Hansen'in yandaki büroya girmesi üzerine konuşmaları yarım kaldı. Norveçli yanlız değildi, biriyle konuşuyordu. Aniden bir kadın sesi duydu. Malko dikkatle dinleyince, sesin tanıdık olduğunu farketti. Eğilip gözünü anahtar deliğine uydurdu.

— Kyrre Hansen'in yanında kim var biliyor musunuz?

Mathilda Larsen başını salladı.

— Hayır.

— Turist Hotel'in kadın garsonu.

— Nee!

— O bizi gördü. Bizim Oganyanlar olmadığımızı biliyor.

Mathilda Larsen'in cevap verecek fırsatı kalmadan ara kapı açıldı.

XV. BÖLÜM

Kyrre Hansen neşeli bir tebessümle Sonia'ya yol verdi. Rusça olarak!

— İşte dostlarımız! dedi.

Bir vizon manto içine gömülmüş olan Sonia, Malko ile Mathilda Larsen'i görür görmez durdu. Yüzündeki hayret ifadesi yerini inanılmaz bir nefrete bıraktı.

— Amerikaner!

Kyrre Hansen'in gülücüğü bir anda dondu. Cebine daldırdığı elinde el bombası belirdi. Hızla emniyetini çekti. Malko tabancasına asılmıştı ama artık çok geçti.

— Tabancanızı bırakın, diye bağırdı Norveçli.

Malko tereddüt etti. Kyrre Hansen'in parmaklarının bombanın pimini gevşettiğini gördü. Eğer onu bırakırsa, onlar için kimse hiçbir şey yapamazdı. Adamın solukları sıklaş-mış', boynunda iri bir damar atıyordu. Adamın onları serbest bırakmaktansa beraber havaya uçmayı tercih ettiği kesindi.

Yassı tabancasını yatağa fırlattı. Gözleri nefretle parıldayan Sonia onu hemen alıp Mathilda'nın karşısına dikildi.

— Siz kimsiniz?

Mathilda durumunu bozmadı.

— Ben Gizli Servis hesabına çalışıyorum. Bizimle gelseniz iyi edersiniz, dedi. Ses tonu gayet sakindi.

Sonia cevap vermeden var gücüyle bir tokat

140

patlattı. Mathilda'nın gözlerinden yaş fışkırdı. Ona karşı bir hareket yapmaya kalkınca Sonia hemen geri çekilip silahını Mathilda'nın karnına doğrulttu ve ıslık gibi bir sesle!

— Haydi,sürtük! Kımılda da tetiğe basayım! diye haykırdı.

Mathilda kıpırdamadı. Malko onun dudaklarının titrediğini gördü. Sonra kendisine hakim oldu.

— Beni öldürecek olursanız hayatınızın geri kalanını hapiste geçirirsiniz.

Sonia omuz silk ti.

— Aptal! Bu gece hepimiz Rusya'da olacağız.

Mathilda Larsen kendisine hakim olamadı.

— Asla sınırı geçemeyeceksiniz. Adamlarımız sizi bekliyor, diye bağırdı.

Malko artık ona engel olamazdı, iş işten geçmişti. Sonia hemen sakinleşti. Pis bir gülüşle silahını indirdi.

— Bak hele, sen bizim çok işimize yarıyacağa benzersin!

Mathilda dudaklarını ısırdı. Sonia, Mathilda'nın burnunun dibine girip kötülük dolu bir sesle.

— Eğer konuşmamakta direnirsen meme uçlarını bizzat ben cımbızla kopartacağım.

Sanki yeterince konuşmuş gibi gelip Malko' nun karşısına dikildi. Silahı bu kez Malko'ya çevriliydi.

— Siz kimsiniz?

— Yakında öğreneceksiniz, dedi Malko. Kyrre Hansen onu tedirgin edebilmek

umuduyla elinde el bombası ile Malko'ya yaklaştı.

— Arne'yi siz mi öldürdünüz?

141

— Arne'nin kim olduğunu bilmiyorum, dedi Malko.

Her şeyden önce zaman kazanmalıydılar. Malko altın sarısı gözlerini Norveçli'nin mavi

gözlerinden çekmedi. Adam ağzının içinde bir şeyler geveleyip geri çekildi. Bekledikleri kişiler olmamalarının onların planını bozacağı kesindi.

Soğukkanlılığını ilk bulan Sonia oldu.

— Onları bağla ve git...

Kadın Rusça konuşuyordu. Hansen telaşla onun sözünü kesti.

— Dikkat, adam Rusça biliyor! Sonia, Malko'ya zehirli bir bakış fırlattı. Sonra Mathilda'ya dönerek Norveççe devam etti.

— Kaçmaya kalkışmayın.

Odadan çıkan Hansen elinde beyaz naylon iplerle geri döndü ve ikisini de sıkıca bağladı.

Sonia elleri kürk mantosunun cebinde onları seyrediyordu.

— Oganyan nerede?

Bu, Malko'nun başından beri beklediği soruydu.

— Menziliniz dışında. Bodo'daki NATO tesislerinde.

Sonia başını salladı.

— Yalan söylüyorsunuz! Bunun için yeterince zamanınız olmadı. Ama nerede olduğunu hemen söyleyeceksiniz. Siz veya arkadaşınız.

Sonia'nın ses tonu Malko'nun kanını dondurdu. Kadın Hansen'e döndü.

— Bir fikrim var. Sauna bugün halka kapalı.

— Evet pazartesiye kadar.

— Harika. Bunları oraya götürelim.

Kyrre Hansen, Malko'yu bir çuvalmış gibi sırtlayıp götürdü. Soğuk koridorlardan geçtikten sonra küçük bir ahşap odaya girdiler. Norveçli, Malko'yu sertçe yere attı. Üç dakika sonra Mathilda da aynı şekilde yanına getirildi.

— Saunayı çalıştır, en yüksek derecede.

— Isı 150 dereceye çıkar. Eğer kalpleri zayıfsa imkânsız dayanamazlar. Veya boğulurlar. En fazla yarım saat kalabilirler.

Sonia kıkırdadı.

— Bunun için çok gençler. Ben dönene kadar piş sinler...

Dışarı çıktılar. Ve ağır kapı arkalarından kapandı. Malko Mathilda'ya döndü:

— Binbaşınızın bizi kurtaracağını sanıyor musunuz?

Mathilda gülümsemeye çalıştı.

— Mutlaka.

Sesi, kendi istediği gibi güçlü değildi. Kimse onların yerini bilmiyordu ve birkaç saat sonra Rusya yolcusu olabilirlerdi.

Kuru sıcaklık tahtaların arasından sızmaya başlamıştı. Onları kaynatmak için gerekli ısının varlığı kesindi. Malko, Karaibler'de geçen benzeri bir olayı hatırladı. Az kalsın diri diri yanıyordu... Odun kömürüne dönmeden önce Milton ile Krizantem'in bir şeyler yapacağını umdu.

— Bizi öldürmek istemiyorlar. Bu sadece bir blöf, dedi.

Yine de söylediğinden emin değildi: Çok şey

biliyorlardı.

*

**

Yanoş Gyarmathy sinirliydi. Boris Gleb'in barmeni Yüzbaşı Mişa Kosarev yokken emir

yetkisi Sonia'daydı.

— Her şeyden önce yoldaş Mişa'ya haber vermeliyiz. Bu işi Petter halleder. En fazla iki saat içinde olup bitenden haberdar olur.

Kadın çok sert bir tonda konuşmuştu. Yanoş araya girdi.

— Eğer kadın, dediği gibi Gizli Servis'tense çok dikkatli olmalıyız. Belki de bizi izliyorlar-dır bile...

Sonia fikrinden vazgeçecek biri değildi. Sert bir sesle:

— Oganyanlar'ın Kirkenes'te olduğuna eminim. Onları bulmalıyız!

— Esirler konuşturulmalı, dedi Macar piyanist.

Hansen yumuşak bir tonda fikrini açıkladı:

— Kolay olmayacak... Adam bir profesyonel... Ve kadıa(durakladı) O bir kadın.

— Ne yani? diye havladı Sonia. Hansen istifini bozmadı.

—Yani, ben hayatımda hiçbir kadına işkence yapmadım. Savaş zamanında bile. Bundan sonra da başlayacak değilim.

Sonia çok ileri gittiğini o zaman anladı. Norveçli ile aynı yöntemle eğitilmişlerdi. Ama Kyrre Hansen onlar için çok faydalı bir adamdı.

— İşkence etmekten bahsetmedim ben. Onlarla ben konuşacağım. Yanoş'la beraber.

Yanoş usulca başını eğdi. İşkence ha bir 4anaya, ha bir kadına yapılmış veya bir çocuğa onun için hiç farketmezdi. O bu tarz duygusallıkları çoktan aşmıştı.

Sonia'nın, Ritz Kaffe'nin üstündeki daire-sindeydiler. Odadaki tek lüks, dar yatağın üzerinden taşan beyaz bir ayı postuydu. Bir

süre sessizlikten sonra ayağa kalkan Sonia elini Kyrre Hansen'e uzattı.

— Biz oraya dönüyoruz. Anahtarları ver bana.

Kyrre Hansen tereddüt etti, sonra hayatında**ilk** kez bir hain olduğunu hissederek anahtarı

uzattı.

¦ *

**

Oganyan'ların nefret dolu bakışları altında Milton odayı arşınlıyordu. Bir köşede Krizantem dizlerinin üzerine yatırdığı Astra'sıyla Oganyan'ları izliyordu.

Bir saat önce polis gelip Hamilton'un muhtemel akrabalarına onun öldüğünü belirtmesinden az önce, karı kocayı merdiven aralığına zor tıkmışlardı. Elko her an gırtlaklarını kesmeye hazır bir halde onların yanında beklerken, kendisini Hamilton'un bir dostu olarak tanıtan Milton Brabeck adamın başına gelen felaketi polislerden dinlemişti.

Polisler gider gitmez Milton telefona saldırıp John Gate'yi aramıştı.

— İlk uçağa atlıyorum, demişti CIA bölge sorumlusu.

O zamandan beri Milton Elko'yu Oganyan' lan parçalara ayırıp kızartmak için ikna etmeye çalışıyordu.

Valeri Leonid Milton'un öfkesiyle dalga geçiyordu.

— Birazdan bizi özür dileyerek serbest bırakacaksınız...

Krizantem'in bir bakışı Oganyan'ı susturmaya yetmişti.

— Lütfen onları tahrik etme diye mırıldandı Rika.

— Eğer çenenizi kapamazsanız karınızın gözleri önünde başınızı sobaya sokup sizden nefis bir hamburger yaparım...

Oganyan hoşnutluğunubelli etmemeyi tercih etti. Amerikalı boşuna sinirleniyor olamazdı. Onların açısından yolunda gitmeyen bir şeyler

olmalıydı.

*

**

Petter Jacobsen etrafı karlı tepelerle çevrili daracık yolda arabayı çok yavaş sürüyordu. Kirkenes'ten ayrıldığından bu yana bir tek kar temizleme aracına rastlamıştı. Kirkenes çıkışında alışılagelmişin dışında çok sınır devriyesi tarafından durdurulmuştu. Kar yağışı dinmişti. Otuz kilometre yolu ancak iki saatte katedebil-mişti. Şimdi yolun Rus sınırı boyunca uzadığı bölgeye gelmişti.

Viraj çıkışında bir Norveç sınır karakolunun binası görüldü. Duvarın dışına kayaklar yaslanmıştı. Petter Jacobsen nereye gittiğini sormamalarını diledi. Bu mevsimde Grenze-Jacobselv'de birkaç balıkçıdan başka kimse bulunmazdı. Oysa yazın deniz kıyısı sevişen çiftlerden geçilmezdi.

Birkaç çiftliği geride bıraktıktan sonra yol kıyısında park etti. Karşı tarafta, yaklaşık elli metre ötede Sovyet sınır polisinin ahşap karakol binası ve nöbet tutan iki sınır polisi görülüyordu. Petter elektrik fenerini binaya doğrultu ve mors alfabesi ile sinyalleri göndermeye başladı. Karakol binası bir telefon ile Boris Gleb'e bağlıydı. Bu yöntem telsizden çok daha emindi.

Birkaç dakika bekledi, sonra karşı karakoldan ışık sinyalleri yağmaya başladı. Petter

mesajı kafasına yazdı. Sonra küçük kilisenin yanından geri döndü ve Kirkenes'e doğru yola

çıktı.

*

**

Malko yakıcı havayı mümkün olduğunca az teneffüs etmeye çalışıyordu. Kalbi göğüs kafesini zorluyor, ciğerleri yanıyordu. Üzerindekiler sırılsıklam olmuştu. Zaten kendini bilen

biri, saunaya elbiseyle girmezdi.

Mathilda Larsen yanında inliyordu. Malko zaman kavramını yitirmişti. Organizmasının bu ısıyı daha ne kadar zaman kaldırabileceğini merak ediyordu. Susuzluk en büyük işkencelerden biriydi.

Can havliyle ağır kapıya kadar sürüklenip, sesini duyurabilmek amacıyla kapıya tekmeler yağdırmaya başladı. Ama hemen vazgeçmek zorunda kaldı. Nefesi tükenmişti. Biraz sonra kapının açıldığını duydu. Bağırmayı başardı.

— Bizi hemen çıkarın buradan! Sonia'nın kötülük dolu sesi yanıtladı.

— Acelemiz yok!

Malko kara bir perdenin gözlerini örttüğünü hissetti. Kendini kaybetmişti.

Tekrar kendine geldiğinde müthiş bir serinlik hissetti. Mathilda Larsen, şişmiş yüzü, kapalı gözleri ile yanında yatmaktaydı.

Sonia'nın yanında Turist Hotel'in piyanistini görünce bitkinliğinden dolayı şaşıramadı bile.

— Oganyanlar'ın nerede olduklarını öğrenmek istiyoruz. Hem de çabuk, dedi Sonia.

— Bodo'da olduğunu size söylemiştim, dedi Malko.

Sonia bacaklarının arasına bir tekme indi-

rince bağırmamak için kendini zor tuttu. Yüreği ağzına geldi, sarardı.

— Yalan söylüyorsunuz!

Piyanist, Sonia'ya yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonia'nın kötülük dolu yüzü hemen aydınlandı.

— Haklı. Şu sürtük senden daha çabuk konuşacak. Hem ona bir sürprizim var.

Kadın eğildi Mathilda'nın ayak bileklerini çözdü onu zorla ayağa kaldırdı. Mathilda ayakta zorlukla durabiliyordu. Sonia onu yan odaya sürüklemeye başladı.

Malko doğruldu.

— Onu rahat bırakın. Hiçbir şey bilmiyor! diye bağırdı.

Piyanist cebinden bir cop çıkarıp Malko' nun burun kemiğine vurdu. Duyduğu acıdan Malko'nun midesi bulandı.

— Sizde konuşacaksınız! Oganyan'lar nerede?

Adam düzenli aralıklarla copunu indirmeye devam ediyordu. Malko'nun hiçbir yanını kayırmıyor, her tarafına keskin darbeler indiriyordu.

insanlık dışı bir çığlık duvarlarda yankılandı. Piyanistin gözleri parladı:

— Konuşmakla isabet edersin, yoksa kadın çok ıstırap çekecek... dedi Rusça.

Mathilda Larsen önce bir şey anlamadı. Kyrre Hansen'in masasına yatırılmış, ayak bileklerinden masanın ayaklarına bağlanmıştı. Sonia iç çamaşırını çıkarınca doğruldu. Çok korkmuştu.

Kadın büyük çantasını açıp, içinden bir

nesne çıkardı. Nesnenin alışılagelmiş görüntüsü Mathilda Larsen'i bir an rahatlattı. Bu, saç kıvırmak için kullanılan bir saç maşasıydı. Mathilda' nın da bir tane vardı.

Sonia çömelip aletin fişini prize soktu, sonra yumruğunu Mathilda'nın karnına bastırıp onu hareketsiz kıldıktan sonra aleti tahta sapına kadar Mathilda'nın içine soktu.

Soğuk çeliğin nazik etine teması, Mathilda' nın boğazından bir yaralı hayvan çığlığı koparttı.

Sonia ince dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle Mathilda'nın üzerine eğildi.

— Şimdilik soğuk, ama hiç tasalanma çok çabuk ısınacaktır. Bu Yanoş'un fikriydi. Çok etkili bir yöntemmiş.

Mathilda Larsen bağırmamak için dudaklarını ısırdı. Maşa çok çabuk ısınıyordu. Hayat boyu sakat kalabilir veya ölebilirdi.

— Beni bırakın lütfen. Siz bir canavarsınız. Sonia cevap vermeden onu izliyordu.

Mathilda önce harika bir sıcaklık duydu, ardından ısı dayanılmaz bir hale geldi, içinin cayır cayır yandığını hissediyordu.

Mathilda kıvrandı, aleti içinden çıkarmak için kaslarını zorladı. Ama Sonia aletin sapını sıkıca tutuyordu.

— Konuş bebeğim, yoksa bir daha hiçbir erkekle yatamazsın.

Aniden acı, aşırı bir seviyeye geldi. Mathilda Larsen bütün bedenini kastı gözleri kaydı, insanlık dışı bir çığlık attı. Sonia aleti içinden çekti. Bu Mathilda'yı az da olsa rahatlattı.

— Konuşacak mısın?

Mathilda sesini çıkarmadı. Sonia bunun

üzerine elindeki kızgın demir boruyu tekrar Mathilda'ya daldırdı. Alet uterusa dayanarak durdu.

Artık Mathilda'nın çığlıkları korkunç bir hal almıştı. Alnında iri ter damlaları birikmiş, ağzı şuursuzca açılıp kapanıyordu. Sonia, Mathilda'nın kulağına eğildi:

— Bu tarafını bitirdiğimde sıra arkana gelecek;.. Denildiğine göre öbür taraf daha da

acıtıyormuş...

*

**

Malko, copun darbelerine aldırmadan doğruldu. Mathilda'nın yan taraftan gelen çığlıkları başını döndürüyordu.

— Durdurun şu kadını! diye bağırdı Rusça.

— Konuşacak mısınız?

Malko bağlarına rağmen kendini adamın üstüne attı.

— Bunu ödeyeceksiniz. Piyanist omuz silkti.

— Konuşmak zorundasınız. Yoksa kadın ölecektir.

Malko kararını hemen verdi.

— Hemen dursun. Konuşacağım. Pivanist yan odaya gidip Sonia ile döndü.

— Evet? dedi Sonia.

— Donald Hamilton'unevindeler.Başlarında iki arkadaşım muhafızlık ediyor.

— Harika. Gidip onları alacağız. Buraya getirdiğimizde beraber yola çıkacağız.

Malko'nun bakışları o kadar donuktu ki Sonia gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. — Onu tedavi edin, diye seslendi Malko. Bu kez gerçekten kötü durumdaydılar.

i

XVI. BOLUM

Elko Krizantem lapa lapa yağan karı melankoliyle izliyordu. Milton eline geçirdiği bir "New Yorker" gazetesini okumaya çalışıyordu. Sabahtan beri hiçbir şey yememişlerdi. Malko'dan da haber yoktu. John Gate gelecekti,ama akşamdan önce varması mümkün değildi. Oganyan'lar uyukluyorlardı.

— Ben açım, dedi Elko.

— Bende. Yiyecek bir şeyler almalıyız, dedi Milton.

Milton, Malko için endişeleniyordu. Bu karlarla kaplı ülkede kendisini kaybolmuş hissediyordu. Krizantem kesin bir dille:

— Ben gidip yiyecek bir şeyler alacağım, dedi.

— Peki. Ben esirlerle ilgilenirim, Krizantem hiç acele etmeden parkasını

giydi. Soğuğa çıkmadan önce Astra'sının kemerinde olup olmadığını kontrol etti. Tanrıya şükürler olsun Kirkenes kaybolmayacağı kadar küçük bir yerdi.

Milton pencereden karın yağışını seyrediyordu. Kapının önünde büyük bir otomobil durdu. Milton bir sıçrayışta kapıya yöneldi.

Gelen ya Malko'ydu ya da John Gate.

*

**

Malko uyuşmuş kaslarını biraz oynatınca Sonia hemen ondan tarafa döndü. Kadın silahlı onlar ise bağlıydılar. Piyanist gittiğinden beri

kadın sigara üstüne sigara yakıyordu. Malko' nun tabancası dizlerinin üstündeydi.

Boş binada çıt bile çıkmıyordu. Malko kendi kendine Norveçliler'in ne yaptıklarını sordu. Donald Hamilton öldürülmüş, onlar ise kaçırılmışlardı. Ama Norveçliler'de hiçbir hareket yoktu. Durum endişe vericiydi. Ogan-yan'larla birlikte soluğu Mourmansk'ta almaları işten bile değildi. Mathilda yeniden inlemeğe başladı. Sonia,kadının külotunu giydirmiş ama yarasını pansuman etmemişti. Yaralarının korkunç acı verdiği kesindi. Sonia kötülük dolu bakışlarını Mathilda'dan ayırmıyordu. Onu işkence ile öldüremediğinden hayal kırıklığına uğramıştı. Mathilda gözlerini açtı.

— Çok yanıyor.

Malko başını Sonia'ya çevirdi.

— Bir şeyler yapın. Onu bu durumda bırakamazsınız. Çok acı çekiyor.

— Fazla uzun sürmeyecek...

— Ne demek istiyorsunuz?

Garson kadının şeytani yüzü aydınlandı.

— Sınırı bir Norveç vatandaşıyla beraber geçeceğimizi düşünmüyorsunuz ya!?

— Onu öldüremezsiniz?

— Hayır. Geceleyin onu ormanda bir yere bırakacağız. Isı -10 veya -20 arasında değişir. Kar yağışı dinmeyeceğinden onu ancak ilkbaharda bulurlar.

— Bunu yapamazsınız! Sonia alayla güldü.

— Engel ol da göreyim bebeğim! Kim mani olacak?

— Ben, dedi Malko.

Sonia, Malko'ya döndü. Son derece neşeli bir tonda:

— Nasıl? dedi.

— Göreceksiniz,

Garson kadın bir sigara daha yaktı.

— Ben hiçbir şey görmeyeceğim. Yarın siz Mourmansk hapishanesini boyladığınızda, sürtük çoktan donmuş olacak.

*

**

Milton kanının donduğunu hissetti. Sarışın iki yabancı ağır paltoları ile kapının eşiğindeydiler. Biri diğerinden oldukça yaşlıydı. Genç olan bozuk bir ingilizce ile.

— Norveç polisi, dedi.

Adam konuşurken içeriye girmişti bile. Milton karşı koymaya yeltenmedi. Herhalde Donald Hamilton'un ölümü üzerine yürütülen soruşturmayla ilgili olmalı, diye düşündü.

Yaşlı olan, genç olanı izleyerek kapıyı kapatınca Milton'un içgüdüleri harekete geçti. 38'ligini kavramak için elini kemerine kaydır-dıysada, çekmeğe fırsat bulamadan iriyarı olanı onu kucakladı, diğeri ise karnına bir 38'lik dayadı. Tabancasını aldıklarında, arkasında Valeri Leonid Oganyan'ın neşe dolu çığlığını duydu.

— Nihayet!

Yaşlı Norveçli kötü bir İngilizce ile.

— Kımıldamayın, size bir kötülük yapmayacağız dedi.

Rika Oganyan, Milton'un üzerine saldırıp var gücü ile tokatlamaya girişti. Sonra tırnakları ile gözlerini çıkarmaya çalıştıysa da kocası onu geri çekti.

— Alçak! diye bağırıyordu.

— Gel, gidelim. Diğeri her an gelebilir, iriyarı Norveçli onları kapıya doğru sürük-

ledi.

Milton kaslarını gererek bir fırsat kollamaya başladı. Kendisini tutan eller aniden gevşedi. Cop darbesinin nereden geldiğini bile farkede-medi. Bir ışık gözlerini köreltti, dizleri büküldü. Kapanan kapının gürültüsünü dahi duyamadan kendinden geçti.

**

Malko bir motor sesiyle irkildi. Sonia pis pis sırıtıyordu.

— İşte geldiler!

Açılan kapıdan önce Kyrre Hansen girdi, ardından Oganyan'ın siyah ve kuru bedeni içeri süzüldü. Malko ile Mathilda'nın bağlı olduğunu gören Oganyan'ın gözleri mutlulukla parladı.

Sonia, Rika Oganyan'ı kollarına almaya çalıştıysa da hamile kadın kendisini itip bir koltuğa çöktü.

— Uyumak istiyorum. Artık dayanamıyorum.

Karnı çekiliyor ve kımıldayan çocuğunu hissediyordu. Sonia şefkatle:

— Seninle ilgileneceğim bebeğim, dedi. Kyrre Hansen Malko'ya döndü.

— Bu gece hepimiz gidiyoruz. Sizi de götüreceğiz.

— Ya Bayan Larsen? diye sordu Malko.

— Onu da götürüyoruz.

— Bu doğru değil, diye sözünü kesti Malko. Onun yaşamasına izin veremeyecek kadar işkence ettiniz. Onu donmaya terkedeceksiniz.

— İşkence mi?

Kyrre Hansen gerçekten şaşırmışa benziyordu. Mathilda'nın görünüşte hiçbir yarası

yoktu.

Malko eski direnişçiye, kadına yapılan işkenceyi açıklamaya girişti. Adamın yumruklarının sıkılıp gözlerinin donduğunu hissetti. Adam öfkeyle Sonia'ya döndü.

Beriki diklendi. Kupkuru bir sesle:

— Ben sadece yoldaş Yüzbaşı Kosarev'in emirlerine uydum. Geceden önce Oganyan'la-rın yerini öğrenmem emredildi...

Kyrre Hansen bir an tereddüt etti, sonra Malko'ya döndü.

— Bu şartlar altında Bayan Larsen Rusya'da tedavi edilecektir. Harika doktorlarımız vardır.

Sonia ona kötü bir bakış fırlattı. Mişa Kosarev bir Norveç Gizli Servis ajanını asla sınırdan geçirme riskini göze alamazdı. Bunu Kyrre'nin yanına bırakmayacaktı.

Kyrre Hansen ve Oganyan'lar bitişik odaya geçtiler.

Kyrre Hansen kapıda belirir belirmez Malko sordu:

— Dostlarımı öldürdünüz mü?

Norveçli gerçekten şaşırmıştı. Buz gibi bir sesle:

— Onlara hiçbir şey yapmadık. Biz faşist ajanları değiliz.

Malko mutluluğunu saklamaya çalıştı. Elko yaşıyorsa bir avcı gibi Malko'nun izini sürecekti.

**

Elko Krizantem elindeki kocaman paketi fırlatıp, doğrulmaya çalışan Milton Brabeck'e yardıma koştu. Onu bir koltuğa oturttu.

— Kim yaptı bunu? Neler oldu? Neredeler? Milton'un kafası arı kovanı gibi uğulduyor-

du.

— Kendilerini bana polis diye yutturan tipler, dedi boğuk bir sesle.

— Bütün evleri tek tek arayalım, dedi Elkö. Milton ona bunun mümkün olmadığını

açıkladı sonra ensesini ovalayarak:

— Ben John Gate'i karşılamaya havaalanına gidiyorum, siz de Turist Hotel'e gidin, dedi.

*

**

John Gate parazitleri bastırabilmek için var gücüyle bağırıyordu. Çift motorlu küçük uçak, ölü bir yaprak gibi tipinin etkisiyle Kirkenes'e doğru yalpalayarak ilerlemeye çalışıyordu.

— Binbaşı, bu adamlar sınırın öbür tarafına geçmemeliler. Bu ABD için bir ölüm kalım meselesidir.

— Ben mucize yaratamam. Bir helikopterim var, onun da bu fırtınada havalanabilmesi olanaksız. Bütün adamlarımı alarma geçirdim. Kar motosikletleri ve kayaklarla devriye sayısını artırdım. Adamlarım imkânsızı gerçekleştireceklerdir. Normal olarak sorun çıkmaması gerekir. Bütün sınır yolları kontrol altında.

John Gate biraz rahatladıysa da devam etti:

— Ben bu durumdan kişisel olarak sizi sorumlu tutuyorum. En iyi ajanlarımın KGB' nin eline geçmesinin nedeni Norveç yöneticilerinin kaprislerinden kaynaklanmaktadır. îki saat sonra Kirkenes'te olacağım. Varır varmaz sizinle irtibat kuracağım.

XVII. BÖLÜM

Sonia vizon kürkünü giyiyordu. Kyrre Hansen'e bağırdı.

— Ben gidiyorum. Saat yedide otelde olmak zorundayım.

Malko'nun kafasında fikirler uçuşuyordu. Milton Brabeck ile Elko Krizantem şehrin altını üstüne getiriyor olmalıydılar. Onlara yerini nasıl belli edebilirdi?

Kürkünü düğmeleyen. Sonia kötülük dolu gözlerini Malko'dan ayırmıyordu. Kyrre Han-sen ara kapıyı açık bırakarak yan odaya geçmişti. Malko'nun aklına aniden bir fikir geldi. Gerçekleşme ihtimali binde birdi ama yine de denemeye değerdi.

Bileklerini bağlayan ipler parmaklarını oynatmasına mani değildi. Soğuktan kasılmış orta parmağından şövalye yüzüğünü çıkartıp parke zeminde kendisinden otuz santim uzağa yuvarlamak güç olmadı.

Soluğunu düzenlemek için birkaç saniye bekledikten sonra Sonia tam çıkarken ona seslendi:

— Gitmeden önce bana bir iyilik yapar mısınız?

Turist Hotel'in garsonu, inanılmaz bakışlarını Malko'ya dikti.

— Bir iyilik mi?

Malko çenesiyle yüzüğünü gösterdi.

— Yüzüğüm parmağımdan kaydı. Onu alıp tekrar parmağıma takar mısınız, lütfen?

Sonia yavaşça yaklaştı, yerdeki yüzüğü avucuna aldı. Malko'ya döndü:

— Bu nedir? diye sordu, buz gibi bir sesle.

— Ailemin arması, bir yüz üzerinde üç tane çekiç...

Kadın sözünü kesti.

— Altın mı bu?

Sonia yüzüğü parmağına taktı ve hayranlıkla baktı..

— Bana çok yakıştı, dedi.

— Onu bana iade edin! dedi Malko sertçe. Sonia yavaşça başını salladı.

— Hayır.

— Ama buna hakkınız yok. O yüzyıllardır benim aileme ait.

Kadın kıkırdadı.

— Gittiğiniz yerde buna ihtiyacınız olmayacak. Hem bu bir gardiyandan çok benim parmağıma yakışır.

— Siz bir hırsızsınız! dedi Malko. Sonia gülmekten katılıyordu.

— Hep bir altın yüzüğüm olsun istemişimdir... Böylece sizi de anarım.

Kadın eldivenlerini giymeden önce yüzüğü tekrar inceledi. Kyrre duyduğu gürültülere gelmişti. Malko'nun sesinin çıkmadığını, Sonia'nın da gitmeye hazır olduğunu görünce:

— Kapıyı kilitle, demekle yetindi. Sonia'nın anahtarı döndürdüğünü duydu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Sonia onun son umudunu taşıyordu.

**

Elko Krizantem önündeki çorbaya elini bile sürmemişti. Sıkıntısını Macar piyanistin müziği ile dağıtmaya çalışıyordu. Milton Brabeck,

John Gate ile havaalanından henüz dönmemişti.

Elko'nun içi içini yiyordu. Patronu bundan çok daha zor durumlardan bile yakasını sıyırmayı başarmıştı. Ama bu kez Rus sınırı çok yakındı. En küçük bir hata onu ebediyen kaybetmesine neden olabilirdi. Bir zamanlar İstanbul'da öldürmeye kalkıştığı bu adama çok bağlanmıştı.

Masada oturmaktansa bara gitmeye karar vererek iriyarı kadın garsonu çağırdı. Yemek

salonundaki son müşterilerden biriydi.

Norveçliler yemeklerim 5.30'da yerlerdi. Garson kadın bir fincan tabağına koyduğu hesap pusulasını masaya bıraktı. Elko para çıkarmak için elini cebine daldırdığında bakışları dondu. Bu inanılmaz bir şeydi! Garson kadının parmağında prensin şövalye yüzüğü vardı.

Felç geçiren Elko gözlerini kırmızı ve kaim elden ayıramıyordu. îlk düşüncesi, kadının üzerine atlayıp dişleri ile gırtlağındaki atar damarı parçalamak oldu... Krizantem'in rengi griye dönmüştü. İnsanüstü bir güçle kendini kontrol etmeye çalıştı. Zoraki bir gülümsemeyle bir tomar para bırakıp, kalkmayı başardı. Kadının, gözlerindeki karanlık ifadeyi görmesine engel olmak için başını hiç kaldırmamıştı.

Yemek salonundan bir robot gibi çıktı. Yanılmasına imkân yoktu. Bu düzenli aralıklarla temizlediği patronunun yüzüğüydü.

Bütün bedeni nefret doluydu. Eğer bu kadın prensin yüzüğünü taşıyorsa, bunun bir tek anlamı olabilirdi: Patronu ölmüştü.

O halde intikamını almak gerekiyordu.

Eli cebindeki boğma teline gitti. Kafasında

tek bir düşünce vardı: Kadını öldürmek. Ve önce konuşturmak. Milton hâlâ gelmemişti. Ama hiç önemi yoktu. Boğma teli ve eski Astra'sı ile orduya bile karşı koyabileceğine inanıyordu.

Bardaki taburelerden birine tüneyip çıkış kapısını kontrole aldı. Kadın otelde yatmıyordu. Servisi bitince evine gidecekti.

*

**

— Gidiyoruz.

Kyrre Hansen, Malko'nun bağlarını çözmeden kalkmasna yardımcı oldu. Malko kendi kendine planının başarılı olmadığını düşündü. Binbaşı Kaas'ın devriyeleri ve barikatlardan başka bir umut kalmamıştı. Oganyanlar sessizce yan odadan çıktılar.

— Ya Bayan Larsen? diye sordu Malko. Mathilda Larsen baygın olarak yerde

yatmaktaydı.

— Onu da götürüyoruz.

— Eğer ölürse sorumlusu siz olacaksınız. Kyrre Hansen cevap vermedi. Mathilda

Larsen'in ayaklarından başlayarak onu büyük bir çuvala koydu. Kadının başı çuvalın içinde kaybolduğunda, Malko kusmak istedi.

Dev yapılı Norveçli çuvalı sırtladığı gibi kapıya yöneldi. Dış kapının önünde küçük bir kamyonet vardı. Mathilda Larsen aynı tip çuvallarla dolu kamyonete bindirildi. Yan tarafta kamburu çıkmış ihtiyar, elleri parkasının cebinde sırtını eski model Volvo'suna yaslamış ti.

Kyrre Hansen Oganyan'lara işaret etti.

— öne binin.

Malko onların kamyonetin önüne tıkışmala-

rını izledi. Sonra Kyrre Hansen'in kendisi için açtığı un çuvalına baktı.

Gözlerini kapatarak güzel bir hayal görmeğe çalıştı. Aleksandra ve onun doyumsuz çekiciliği. Sonra şatosunda geçirdiği harika geceler...

Çuval başına geçince un tozları onu öksürttü. Her şey bitmişti. Kyrre Hansen onu bir oduncu rahatlığı ile kaldırarak diğer çuvalların üstüne koydu. Kamyonetin arkalığı kapandı. Norveççe bir tartışma duydu. Kam yonet sallanarak harekete geçti.

İstikamet Mourmansk. * **

Elko Krizantem alçak sesle hiç durmadan küfür ediyordu. Garson kadın her an çıkabilirdi. Aklına Milton geldi. Büroya dalarak ona bir mesaj yazdı. Mesajında, garson kadının Malko'nun yüzüğünü taşıdığını, kendisinin de onu takip ettiğini belirtti.

Mesajını bitirmişti ki garson kadının kendisine sürtünerek çıktığını farketti. Bir süre bekledikten sonra o da çıktı.

Elko hızlı adımlarla yolun karanlıkta kalan kısmında yürüyerek Norveçli'yi izlemeye koyuldu. Şehrin merkezine doğru yürüyorlardı. Solmedovveien Caddesi'nden sağa döndüler.

Vakit henüz erken sayılırdı. Ama sessiz ve öldürücü hayalet için zaman kavramı önemli değildi...

Kent merkezine geldiklerinde Sonia, Wessel Gate Caddesi'ne saptı. Daha uzağa gitmeden, Kaffe Ritz'in binasına girdi. Elko birkaç dakika bir fotoğrafçı vitrininin önünde oyalandı. Sonra binanın girişine yöneldi. Kötü aydınlatılmış merdiven bomboştu. İkinci kata

vardığında iki kapı gördü. Müzik sesi gelenin kapısına bir kartvizit raptiyelenmişti: SONIA WOLD. Elko Krizantem tereddüt etti. Alt kattaki kahveden gürültüler geliyordu. Diğer kapıya yanaştı,gözünü anahtar deliğine uydurdu: Karanlıktı... Daire boştu.

Hız almak için geriye çekildikten sonra var gücüyle üzerinde Sonia Wold yazan kapıya

yüklendi.

*

**

Petter Jakobsen buzlanmış yolda kamyoneti yavaş kullanıyordu. Boris Gleb'den önceki son köprüyü geçmişlerdi. İhtiyar direnişçi, Ogan-yan'lara seslendi:

— Dikkat, şimdi en tehlikeli yerdeyiz.

Beş yüz metre ilerde Boris Gleb yol ayrımı vardı. Oganyan'lar doğrulup gözlerini ormanlığa diktiler. Aniden ışıklar yandı. Yol ayrımında iki askeri araç durmuştu. Etrafında da bir sürü asker vardı.

Işıklar tarafından aydınlatıldılar ama kimse onları durdurmadı. Petter Jacobsen durumu açıkladı:

— Onlar sadece Boris Gleb yolunu kontrol ediyorlar. Ama tehlike henüz geçmiş sayılmaz. Bir kontrol noktası daha var.

Bir kilometre daha yol aldıktan sonra Valeri Leonid bir yol ayrımı daha gördü: Sovietsam-veldet. Orada da karanlığın içinde bir askeri araç bekliyordu. Bir sorunla karşılaşmadan yüz geçtiler. Yüz metre sonra kayaklı iki sınır polisini daha solladılar.

— Bütün gece soğuktan donacaklar, dedi yaşlı direnişçi.

Az ileride yol, sınırdan uzaklaşarak sola

doğru kıvrılıyordu. Grenze-Jacomselv'e varmadan önce yol tekrar sınırla birleşiyordu. Ama onlar o kadar uzağa gitmeyeceklerdi.

— Burada beklemek zorundayız. Arabanın içi şimdiden soğumuştu bile.

Oganyan arka tarafta Malko ile Mathilda'nın şimdiden donmuş olduğunu düşünüyordu...

**

— Sana bir sürprizim var!

Neşeyle bağıran Sonia çantasından küçük bir paket çıkarıp yatakta çırılçıplak yatan İngrid'e uzattı.

İngrid heyecanla paketi açmaya çalışırken, Sonia'nın elleri kalçalarında geziniyordu.

—Ne kadar güzelsin, dedi.

Paketin içinde bir çift sarımtırak eldiven bulan İngrid çok sevinmişti. Sonia açıklamakta yarar gördü.

— Bu eldivenler köpek derisinden yapılmış. Senin için Finlandiya'dan getirttim.

Geriye doğru kaykılan İngrid'i kollarına alan Sonia, genç kadının teslimiyeti karşısında kendinden geçmişti ki gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü oldu.

Sonia gürültüye doğrulduğu sırada bir omuz darbesiyle kapıyı kırıp yerde yuvarlanan bir adamın siluetini farkedebildi. İngrid dehşetle bağırdı.

Sonia'nın beyninde bir şimşek çaktı. Krizantem'i tanır tanımaz durumu kavramıştı.

İngrid beyaz ayı postunun altına saklanmaya çalışırken Sonia doğrulmakta olan siluetin üzerine atıldı. Çapraz bir bacak hareketiyle Elko'nun boynunu yakaladı ve var gücüyle sıkmaya başladı.

16.1

Elko Krizantem boğulduğunu sandı. Birkaç saniye kımıldayamadı. Sonia sanki bir portakalı sıkıyormuş gibiydi. Elko bir kadının bu denli güçlü olabileceğine ihtimal vermezdi.

Elko yaralı bir hayvan gibi kükreyerek doğrulmayı başardı. Ama Sonia hâlâ onu bırakmamıştı. Elko bayılacağını sandı. Son bir gayretle Sonia'nın ağzına doğru bir tekme patlatıp onu geriye savurdu.

Krizantem duyduğu acıyla sarhoş gibi yalpalayarak kadına doğru ilerlerken, beriki yatağın altına daldı ve ustura gibi keskinleş-tirilmiş bir süngü ile tekrar doğruldu.

Süngüyü iki eliyle kavramış olan Sonia Elko'nun midesine doğru hamle yaptı. Karnını çekerek bacaklarını ayırdı ve bileklerini çapraz olarak üzerine gelen süngüye uzatarak rakibinin hedefini bozdu. Sonra Sonia'nın sağ bileğini kuvvetle büktü. Kadın vahşi bir çığlıkla süngüyü bırakmak zorunda kaldı.

Elko'nun boğma teli bir yıldırım hızıyla kadının boynuna dolandı.

Beraberce yatağa yuvarlandılar.

Sonia boynundaki telden kurtulmak için umutsuzca mücadele ediyordu. Tekmeliyor, tırmalıyor, Elko'nun gözlerini oymaya çalışıyordu. Boğuk bir sesle:

— Yardım et bana! Vur onu! diye bağırdı.

Ama İngrid dehşetten adeta felç olmuştu.

Krizantem nihayet dengesini sağlayıp sağlam bir tutuş sağladı. Bir çekişte teli iyice sıkıştırdı.

Gözleri bir yengeç gibi kafasının üst tarafına fırlayan Sonia kasıldı, dili dışarı çıktı, boğazından bir hırıltı yükseldi. İngrid, deli gibi

bağırarak Elko'nun üzerine atıldı. Elko boğma telini birkaç milim gevşetti. Sonia'nın hemen ölmesini istemiyordu. Üzerine saldıran tngrid' in karnına bir dirsek geçirince kadın yere yuvarlandı. Sakin bir tonda:

— Kaçmava çalışırsan seni öldürürüm, dedi.

Elko kadının üzerine eğilip kabaca Malko' nun yüzüğünü çıkardı. Sonia kendinde bağıracak gücü bulabildi. Sanki parmağı koparılıyor-muş gibi bir acı duymuştu.

Elko tatlı tatlı sordu:

— Bunu nereden çıkardın, köpek?

Sonia cevap vermedi. Dayanmalıydı. Elko' tek eliyle boğma telini tutarken diğeriyle süngüyü aldı ve Sonia'nın döşemeye yapıştırdığı başının sağ kulağına süngünün ucunu soktu.

— Prensi öldürdün, bunu ödeyeceksin, dedi Krizantem.

Süngüye biraz daha abanınca Sonia korkunç bir çığlık attı. tngrid bir iç geçirerek bayıldı.

— Doğru değil, o ölmedi diye haykırdı Sonia.

Artık panik içindeydi.

— Nerede o halde?

— Hepsi birlikte sınıra hareket ettiler. Krizantem süngüyü birkaç milim daha itti.

Sonia yeni bir çığlık attı.

— Yalan söylüyorsun. Sınır polisi alarmda. Sonia'nın yüzü kana bulanmıştı. Bütün kanı

boşalıyor gibiydi.

— Hayır, yalan söylemiyorum. Kontrol altında tutulmayan eski Mourmansk yolundan sınırı geçecekler.

Elko şüpheyle sordu:

— Yolun bitiminde Norveç sınır polisi yok mu?

Sonia inledi.

— Evet... Hayır bu konu ayarlandı. Elko kadına inanmaya başlamıştı.

— Gideli çok oldu mu?

- İki saat oldu. Onları asla yakalayamayacaksınız.

Kadın bunu asla söylememesi gerektiğini çabuk anladı. Elko'nun gözlerinde vahşi bir alev yandı söndü.

Çenesiyle yarı baygın îngrid'i gösterdi.

— Ya o? Kim o?

— Bir dost.

— Daha başka?

— Sınırda görevli bir subayın karısı.

— Bak hele, dedi Krizantem.

Sonia kesilmiş bir solucan gibi kıvranıyordu. Krizantem yeterince öğrenmişti. Sonia yalvardı.

— Lütfen beni bırakın. Artık size her şeyi söyledim.

— Mutlaka, dedi Krizantem.

Bütün ağırlığını süngünün üstüne verdi. Bu kadar kolay kayacağını asla düşünmemişti. Sonia'nın ölüm çığlığı îngrid'i uyandırdı.

Krizantem boğma telini aldı. îngrid'i kolundan yakalayıp ayağa kaldırdı. Ingrid Elko'nun kendisini de öldüreceğine emindi.

— Kocan nerede? Ingrid dudaklarını ısırdı.

— Bilmiyorum. Elko kadını tokatladı.

— Boris Gleb karakolunda görevde, diye mırıldandı.

Elko'nun planı hazırdı bile. Malko'nun

yanında, yaratıcı olmayı öğrenmişti.

— Giyin, dedi. İngrid ir kildi.

— Beni onun yanına götüremezsiniz. Elko'nun yüzünde şeytani bir gülümseme

belirdi.

— Seni hemen boğmamı mı tercih edersin? Bir yaprak gibi titreyen ingrid ağır ağır

giyinmeye başladı. Elko kadını sarstı.

— Daha çabuk!

İngrid'i merdivenlere sürükleyen Elko, kapıyı arkasından çekti. Her saniyenin önemi vardı. Eğer yasal yollara başvurup polisleri uyarmaya kalkarsa patronunun Vorkuta'yı boylaması işten bile olmazdı.

— Araban var mı?

Kadın olumlu anlamda başını sallamakla etindi.

Valeri Leonid'e sanki bacakları buz kalıbına dönüşmüş gibi geliyordu. Bir saatten daha uzun bir zamandan beri park etmiş oldukları karanlıkta bekliyorlardı.

— Neler oluyor? diye sıkıntıyla sordu.

Petter Jacobsen uzakta parıldayan iki sigaranın ateşini işaret etti. On beş dakika önce iki kayakçı karşılarındaki büyük binanın saçağının altına girmiş bekliyorlardı.

— Şu karşıdakiler Mourmansk yolunun bitiminde görev yapan sınır polisleridir. Her pazar olduğu gibi bu pazar da Kirkenes hastanesinin hemşireleriyle randevuları var. Kadınları bekliyorlar.

Umarım gelirler , diye düşündü Oganyan. Adamlar bu randevu için buz gibi soğukta

tam yirmi beş kilometre yolu kayakla katetmiş-lerdi... Aynı mesafeyi tekrar dönmek zorundaydılar... Eğlence Kirkenes'te çok zor bulunan bir lükstü. Bu kıymetli bilgi îngrid tarafından Sonia'ya iletilmişti.

Bir motor gürültüsü duyuldu ve Kirkenes istikametinden gelen eski model bir Saab polislerin önünde durdu. Arabadan iki kız inip polislere sarıldılar. Adamlar kayaklarını duvara yasladıktan sonra hep beraber arabaya doluştular. Araba geldiği yöne geri döndü.

Adamlar büyük bir hata yaptıklarının bilincinde değillerdi. Savaş zamanında Almanlar tarafından inşa edilen bu eski yol sivil trafiğe kapalıydı. Bu yolda o güne kadar hiçbir olay olmamıştı.

Kar makineleri bu yolu hiç temizlemediklerinden araç trafiğine elverişli değildi. Ruslar nehrin üzerindeki köprüyü imha etmişlerdi. Genellikle kıyıdaki karakollarında nöbetçi bile bulundurmazlardı.

* **

Kamyonetin motoru öksürerek harekete geçti. Valeri Leonid'in sinirleri son derece gergindi. Petter, güven veren bir tavırla gülümsedi:

— Artık çok kalmadı.

Ormanlıkla kaplı bir tepeye tırmanıyorlardı. Üzerinde hiçbir tekerlek izi bulunmayan yolda

kaymamak için Petter arabayı gayet ağır kullanıyordu.

Yıkılmış köprüye ancak bir buçuk saat içinde varabilirlerdi. Ama tehlike yoktu.

Mişa Kosarev onları karşı kıyıda bekliyordu.

168

XVIII. BOLUM

Teğmen Lantz'ın gözlüklerinin gerisindeki gözleri yuvalarından uğradı. Karısının yüzündeki ifade ve yanındaki canavar gözlü adamın varlığı soluğunu kesmişti.

Karisinin buraya gelmesi için çok önemli bir şey olması gerekiyordu. Onlara kapıyı açan nöbetçiyi gönderdi.

— Sana ihtiyacım yok, gidebilirsin.

Beriki, yan odada kağıt oynayan arkadaşlarına katıldı. Karakol Boris Gleb yolunun sağına kurulmuş ahşap bir yapıydı.

Karısı ve yanındaki adamı yatma yeri olarak kullanılan tank resimleri ile kaplı dar, uzun bir odaya aldı.

— Buraya gelmemen gerektiğini biliyorsun. Binbaşı beni cezalandırabilir.

Krizantem İngilizce araya girdi.

— Onu ben getirdim.

Teğmen bir felaketle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Düşmanca bir sesle sordu.

— Siz kimsiniz? Karımla ne işiniz var? Elko'nun sorguya çekilecek hali yoktu.

— İngilizce biliyor musunuz?

— Evet, dedi teğmen.

İngrid hıçkırıklarla kendini yatağa bıraktı. Teğmen o an odaya kimsenin gelmemesi için dua ediyordu. Kendisine korkunç şeyler anlatan yabancıyı dinliyordu. Elko kelimelerini sakınmıyordu.

— Karınızla cinsel ilişkisi bulunan kadın bir

169

KGB ajanıdır. En az bir cinayete Prens Malko'nun kaçırılma olayına karıştı. Ve karınız tarafından kendisine verilen bilgileri Ruslar'a iletti.

— Doğru mu?

Kadın zor duyulan bir sesle:

— Evet, dedi.

— Ama neden? îngrid başını salladı.

— Bilmiyorum. Canım sıkılıyordu. Bu kadar önemli olacağını sanmamıştım.

Elko subayları severdi. Elini perişan haldeki teğmenin omzuna koydu. Ona acımıştı.

— Bakın, bütün bunlar aramızda kalabilir... Ama bana yardımcı olmalısınız.

Teğmen başını kaldırdı.

— Ne istiyorsunuz?

— Binbaşı Kaas'ın koruması altındayız. Ama ben onu harekete geçirene kadar prens Rusya'yı boylar. Ben, Malko'nun sınırdan geçirilmesine engel olurken, siz de binbaşıyı uyarın.

Teğmen kafasını toparlamaya çalışıyordu.

— Mourmansk yolu... Hızlı gidemezler. Vedda yolundan kestirmeden çıkabilirsiniz. Bir kar motosikletiyle onları yakalarsınız.

— O da nedir?

— Kauçuk zinciri olan, her yol koşulunda gidebilecek bir araç.

Elko'nun gözleri parladı.

— Üzerine bir silah yerleştirilebilir mi?

— Evet.

— Çok güzel. Ben giriş kapısının yanında uygun bir silah görmüştüm. Bir MG 42.

Teğmen Lantz tepki gösterdi.

— Ama bunun için binbaşının izni gerekir.

Size Norveç ordusuna ait bir makineli tüfek vermeye yetkim yok.

Krizantem'in bakışları karardı.

— Ya bana istediğimi verirsiniz ya da karınızı polise teslim ederim.

Teğmen fazla düşünmedi.

— Anlaştık. Umarım bir felaket çıkmaz...

Beraberce girişe yöneldiler. Teğmen cebinden çıkardığı bir anahtarla silahlan bağlayan zincirin kilidini çözüp makineli tüfeği Elko'ya verdi.

— Cephane.

Teğmen sesini çıkarmadan başka bir dolabı açtı ve beş yüz mermilik iki kutu uzattı. Adamları bir yabancıya silah verdiğini görseler, hapı yutardı.

— Kar motosikleti diğer binada, dedi. Krizantem ağır makineliyi omzuna atıp

teğmeni izledi. Kar yağışı dinmişti. Bir müddet yürüdükten sonra bir hangarın önüne geldiler. Teğmen kapıyı açmak için durduğunda Krizantem eğildi, beş yüzlük kutularından birini açtı ve şeritlerden birini tüfeğe yerleştirdi. Silah çalışmaya hazırdı.

Hangardan bir motor gürültüsü yükseldi. Teğmen Lantz Elko'nun yanında durdu. Motora asılı bir elektrik fenerini alan teğmen aleti aydınlattı.

Bu, kocaman tekerlekleri ile dev bir motosikletti.

— Kullanabilecek misiniz?

— Gösterin.

Norveçli çabucak nasıl kullanıldığını anlattı. Oldukça basitti. Gidona bir pusula yerleştirilmişti, pusulanın hemen yanında ise plastikle

kaplanmış bir sınır haritası vardı. Elko aletin üzerindeki silah koyma yerine ağır makineliyi yerleştirirken sordu:

— Nasıl gideceğim? Teğmen haritayı aydınlattı.

— Biz buradayız.Eski Mourmansk yoluna kadar ağaçlıkların arasından gideceksiniz. Şaşırmanız mümkün değil çünkü başka bir yol yok. Bu aletle bütün araçlardan daha hızlı gidersiniz.

— Hemen binbaşıyı arayın. Belki bir şeyler yapabilir. Yolun durumu nedir?

Teğmen gülümsemeye çalıştı.

— Rezalet. Çok zorlanacaksınız. Böyle oturmalısınız.

Motorun üzerine çıktı yarı çömelik durarak dengesini nasıl sağlayacağını Elko'ya açıkladı.

— Anlaştık, dedi Elko. Gidiyorum.

* **

Kamyonet saatte yirmi kilometrenin üstüne çıkmıyordu. Yolun kıyısındaki kar duvarlarının yüksekliği bir metreden az değildi. En küçük bir direksiyon hatası yolun sonu demekti.

— Daha çok var mı? diye sordu Oganyan.

— On kilometre.

Valeri Leonid karısına gülümsedi.

— Neredeyse geldik sayılır. Kadın inledi.

— Karnım ağrıyor.

XIX. BÖLÜM

Helikopter beyaz bir sisin içinde mümkün olduğunca yavaş uçarken John Gate gözlerini dört açmış boş yere bir şeylef görmeye çalışıyordu. Pilotu uçuşa ikna etmek için binbaşının gelmesi kendisinin de bir hayli ısrar etmesi gerekmişti.

— Şayet Mourmansk yolundan giderlerse yolun bitimindeki adamlarımız onları durduracaktır, demişti Binbaşı Kaas.

Lakin adı geçen bölge karakolunun telsizi bir türlü cevap vermiyordu.

Helikopter yarım saatten beri Grenze-Ja-cobselv'den Boris Gleb'e kadar olan sınırı taramaktaydı. Arka tarafta oturan Milton Brabeck'in yanında altı adet komando vardı. Helikopter telsizle ana karargâhtaki Binbaşı Kaas'a bağlıydı.

— Dönelim, diye önerdi pilot.

Kutup denizinin üzerinde uçuyorlardı. Bir şey görebilmek mümkün değildi. John Gate hırsından ağlamak üzereydi. Görev başarısızlıkla sonuçlanmakla kalmamış, aynı zamanda en değerli ajanlarından birini de yitirmekteydiler. Hesap çok tuzluydu...

— Bir tur daha atalım, dedi.

Bir mucizeye inanmak istiyordu. Sis birazcık açılsaydı...

** Elko içinden sunturlu bir küfür savurdu.

Umutsuzca bir gidon hareketi denediyse de arka tekerleğin kara gömülmesini engelleyemedi.

Yan yatan araç, Elko'yu fırlattıktan sonra tek başına yola devam etti.

Hemen doğrulan Elko yirmi metre kadar uzakta stop etmiş aracın yanına gidebilmek için diz boyu karların içine daldı. Ter içinde kalmıştı. Hayatında böyle zorlu bir yolculuk yaptığını hatırlamıyordu. Doğa o denli geçit vermezdi ki, yoluna devam edebilmek için en az yüz kere önüne çıkan gölcük, sık fındalık ve benzeri engellerin etrafından dolaşması gerekmişti. Ama Elko bir karınca sabrıyla yola devam etmekteydi... Her yer derin bir sessizliğe gömülmüştü. Nerede olduğunu, ne kadar yol aldığını bilmesi imkânsızdı. Ağır aracı kaldırmayı başardı. Bir ayak darbesi ile motoru çalıştırdıktan sonra tam binecekken korkunç bir küfür patlattı.

MG 42 kaybolmuştu.

Onsuz yola devam etmesinin hiçbir anlamı yoktu. Elektrik fenerinin ışığında, dört ayak üstünde, umutsuzluk içinde küfür yağdırarak MG 42'yi aradı. Yoktu. Nihayet onu bir çukurun dibinde buldu. Ağır makineliyi motosiklete bağlayana kadar aradan beş dakika daha geçmişti.

Hızlandı. Bu alet gerçekten karda gitmek için yapılmıştı... Aniden karşısına bir metre yüksekliğinde bir kar duvarı çıktı.

Kurtulabilmek için hiçbir şey yapacak zamanı olmadan gidona kadar kara gömüldü. Motor stop etti. Krizantem ağzına dolan karları tükürerek kendini geriye çekti. Geri dönüp başka bir geçiş araması gerekiyordu.

Duvarın kalınlığını öğrenebilmek için boğa-

zina kadar kara gömülüp ilerledi. Bu vaziyette birkaç metre ilerledikten sonra duvar açıldı.

Sağında ve solunda kar duvarları yer alan bir pistin ortasındaydı: Eski Mourmansk yolu.

* **

Kamyonetin hafifçe kayması sol arka tekerlerin kara gömülüp patinaj yapmaya başlamasına neden oldu. Petter Jacobsen birinci vitesi denediyse de motorun stop etmesine engel olmak için debriyaja basmak zorunda kaldı. Oganyan'a döndü!

— İnip itmek zorundayız.

— Asla başaramayacağız, dedi Oganyan. Yere inip tekerleğin durumuna baktılar.

Arka teker bütünüyle kara gömülmüştü. Kurtarmaya çalıştılar ama başaramadılar. Oganyan paniğe kapılmaya başladı.

— Yalnız asla başaramayız,dedi alnını silen eski direnişçi.

— Boşaltalım, diye önerdi Oganyan.

Arka kapıyı indirip önce esirleri çıkardılar, sonra diğer çuvalları boşaltmaya giriştiler. On dakika sonra yorgunluktan sesi soluğu kesilmiş Rika Oganyan'ı direksiyona geçirip arabanın

arkasını sarsmağa başladılar.

Kamyonet nihayet kurtuldu.

Esirleri tekrar arkaya attıktan sonra kamyonete bindiler. Eski direnişçinin bile hali kalmamıştı. Sırtının ağrısından bağıracak gibi oluyordu.

Oganyan aniden doğruldu.

—Bir gürültü duymadınız mı?

Petter Jacobsen kulak kabarttı.

— Ne var?

— Bir motor gürültüsü.

Norveçli sıkıntı ve korkuyla karışık tekrar dinlemeye çalıştı.

Ama eski Mourmansk yolu, ay yüzeyi kadar sessizdi.

— Kendi arabamızın motor gürültüsü bu, dedi.

Rika Oganyan ağlamaya başladı.

— Asla varamayacağız, diyordu.

**

Elko Krizantem motoru stop ettirip burun üstü kara pike yaptı. Bereket versin kedi gözleri ona önündeki büyük karaltıyı görme olanağı vermişti. Sis, sert bir rüzgârın tesiriyle bir anda dağılmıştı.

Elko kulak kabartınca birtakım sesler duydu.Bu kez yakalamıştı.Bu onlardan başkası olamazdı!

Karşısındaki rakiplerinin sayısını bilmediği gibi, neden durduklarına da bir anlam verememişti. Açıktan bir saldırı çok tehiikeli olabilirdi. Kafasını patlatarak bir çözüm bulmaya çalıştı. Kulağına bir motor gürültüsü gelince hemen motosikletini çalıştırdı. Tek bir çözüm vardı: Onları geçip bir tuzak kurmak.

**

— Geldik!

Petter Jacobsen'in kırış kırış yüzü duyduğu tatmin hissiyle aydınlanmıştı. Yol bir hilal şeklinde genişlemişti. Az ötede Norveç sınır karakolu görünüyordu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Valeri Leonid gözleriyle karanlığı delmeye çalışarak Norveç sınır karakoluna bakıyordu.

176

— Norveçliler konusundan emin misiniz? Yaşlı direnişçi neşeyle güldü.

— Onlar Kirkenes'teler. Oganyan kapısını açtı.

— O halde çabuk gidelim.

— Bekleyin, böyle geçemeyiz. Ben geldiğimizi işaretle haber verdikten sonra gelip botla bizi alacaklar,

* **

Yüzbaşı Mişa Kosarev bir saatten uzun bir süredir sigara içemiyordu. Üniformasının üzerine yine ordu malı kalın bir kürk geçirmişti. Sigarasızlık ve soğuk, sinirlerini müthiş germişti. Yanında kalın giysileri içinde bir sınır muhafaza takımı, buz kalıpları gibi hiç kıpırdamadan duruyordu.

Petter Jacobsen iki saate yakın gecikmişti. Mişa bundan hiç hoşlanmamıştı.

Doğrulup sınırın öbür tarafına baktı. Nehrin karşı kıyısında yalnızca karanlık hüküm sürüyordu. Yıkık köprünün kalıntıları karanlıkta hayalete benziyordu. Birden yaklaşan bir motor gürültüsü duydu. Sonra aniden kamyonetin farları göründü.

Onlardı..

Kamyonet nehirden yüz metre kadar uzakta durdu. Farlarını söndürdü. Muhafızlardan biri harekete geçmişti, bile. Nehirin balçığında küçük tekneye doğru ilerledi. Diğerleri de silahlarını kurdular. Ama Ingrid Lantz'ın verdiği bilgi doğruysa, bunları kullanmalarına gerek olmayacaktı. Yüzbaşı Mişa Kosarev keyfinin yerine geldiğini hissetti.

Kendisi de nehre doğru yürümeye başladı. Buz denizinden esen dondurucu rüzgârlar son

177

bulutlan da dağıtmıştı. Mişa Kosarev başını yıldızlarla kaplı göğe kaldırıp Büyük Kuzey'in bu ani hava değişimlerinin bir kez daha tadına vardı.

Aniden bir elektrik feneri üç kez yanıp söndü. Bu her şeyin yolunda gittiğinin işaretiydi. Alçak sesle kesin bir emir verdi.

— Tekneye! Çabuk!

Yüzbaşı Kosarev çizmelerine dolan buzlu suya aldırmadan bataklıkla mücadele ederek tekneye bindi. Karşı tarafa geçip birini getirmek kendisi için bile çok zevkli bir olaydı. Üstelik hiçbir riski yoksa. Motor çalıştı ve

akıntıyı keserek karşı tarafa ilerlemeye başladı.

*

**

Petter Jacobsen hızla aracın yanına döndü.

— İnin! diye bağırdı.

Valeri Leonid dışarı atlayıp karısına elini uzattı.

— Gel.

Kadın zor duyulan bir sesle:

— Yapamam. Çok sancım var, dedi. Adam nehrin karşı kıyısına, ülkesine baktı.

Karısına yalvardı.

—Gayret etmelisin.

Petter Jacobsen arabanın arkasına dolaşıp kapağı açtı.

Malko'nun içinde olduğu çuvalı dışarıya attı. Sonra ağzını çözdü ve onu çıkardı.

— Neredeyiz? dedi Malko,

Petter Jacobsen eliyle nehri göstererek:

— Sovyetler Birliği, dedi.

Petter Jacobsen Mathilda'nın içinde olduğu çuvalı çıkardı ve kadını oradan kurtardı. Kadının dudakları kilitli, yüz hatları ifadesizdi.

—Ölmüş mü? diye sordu Malko.

Petter genç kadının üzerine eğilip yanaklarını tokatladı: Kadın hafif hafif soluyordu.

Bir motor gürültüsü duyuldu. Petter Jacobsen koşarak yıkık köprüye doğru uzaklaştı. Ardından Malko hemen harekete geçti. Birbirine bağlı ayakları ile tıpkı seksek oynayan çocuklar gibi sıçraya sıçraya uzaklaşmaya başladı.

Nehrin kıyısında sevinç çığlıkları, neşeli bağırtılar duyunca başını o yöne çevirdi. Petter Jacobsen'in etrafını neşeli bir grup çevirmişti.

Malko gözden kaybolmadan önce en az kırk metre daha sekmesi gerektiğini düşünüyordu.

Canını dişine takmış, milim milim ilerlemeye çalışıyordu. Kulağına Ruslar'ın sesinden başka bir şey gelmiyordu. Norveçliler'den iz bile yoktu.

Gerektiğinden daha büyük bir sıçrama yapınca yüz üstü buzlu zemine düştü. Doğrulmayı başardığında kulağına gelen bir çığlıkla irkildi.

— Esir kaçıyor!

Bu Valeri Leonid'in sesiydi. Diğer konuşmalar hemen kesildi. Buna başka bir çığlık cevap verdi.

— Yakalayın onu!

Köprü yıkıntısının yanından üç siluet gruptan koptu ve ona doğru koşmaya başladılar. Malko, Rus sınır muhafızlarının giysilerini tanıdı.

XX. BOLUM

Silah sesleri o denli yakındı ki Malko'ya sanki beyninin içinde patlıyorlarmış gibi geldi. Kendisine doğru koşmakta olan üç Rus muhafızından ikisi yere yuvarlandı. Üçüncüsü kısa bir duraklamadan sonra kendisini balıklama yere attı.

Birkaç saniye süren derin bir sessizlik oldu.

Malko bir sevinç çığlığı attı. Bu mutlaka Elko ile Milton'un marifetiydi. Bulunduğu yerde yuvarlanarak sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Bir top takozunun arkasına gelince kıpırdamadan beklemeyi tercih etti.

Sessizliği birdizi Rusça emirler böldü. Bunu uzun bir hafif makineli takırtısı izledi. Ama hedef Malko değildi. Oganyan hemen kamyonete, karısının yanına bindi.

Yerde yatan Rus muhafızı makinelisini kalçasına dayayarak kalktı. Fakat ağır makinelinin mermileri adamı anında ikiye biçti. Bu kez karşılık olarak köprünün yanından birçok makineli tüfek kurşun yağdırmaya başladılar. Malko sağ bacağında şiddetli bir darbe hissetti: Bir mermi ayakkabısının topuğunu koparmıştı.Bu sefer hedef ayrımı yapılmamış, kendisine de ateş edilmişti. O sırada Rusça bir emir yankılandı.

— Ateş!

Ağır makinelinin bulunduğu yönde bir el bombası patladı. Sonra tekrar sessizlik. Malko'nun sevinci kursağında kalmıştı. Onu

kurtarmaya gelenler belki de parçalanmışlardı. Ama tam bu sırada köprünün yanındakilerin üzerine yoğun bir makinelinin ateşi başladı. Malko'nun kalbi yeniden çarpmaya başlamıştı. Her şeye rağmen berbat bir durumdaydı. Eğer kımıldayacak olursa Rus makinelileri onu zemine çivileyeceklerdi...

Öbür taraftan Ruslar da kendisine yaklaşa-mıyorlardı.

Kamyonetin yanında yatan Mathilda Lar-sen'i düşündü. Bir kaza kurşununa kurban gitmeyeceğini umuyordu...

Taraflar birbirlerini kolluyorlardı. Gelenlerin Norveçli olmadıkları kesindi. Aksi halde şimdiye kadar çoktan ortaya çıkarlardı.

Nehrin kıyısından bir ses yükseldi.

— Oganyan!

Oganyan kamyonetin dışına kayarken karısını da beraber sürüklemeye çalıştı. Kadın isterik bir sesle bağırdı:

— Gitme, seni öldürecekler!

Ona tekrar seslendiler ama adam gitmemekte ısrar eden karısını bırakamazdı. Ruslar, Norveç yakasında ebediyyen kalamazlardı. Harekete geçmek zorundaydılar. Malko Rus-lar'ın imkânsızı başarmaya çalışacaklarını anladı...

Köprünün ayağının yanında bir projektör yandı. Tundranın karlarla kaplı tepeciklerini aydınlatan projektör çılgın gibi mermi kusan ağır makinelinin kurşunlarına hedef oldu. Kırılan cam sesi ve çığlıklar duyuldu.

Rusça emirler yeniden yükseldi. Bir makineli yaylım ateşi açarken gölge nehir kıyısından ilerleyerek arkadan dolaşmaya başladılar, iki el bombası patladı.

Oganyan'lar kamyonetten kımıldamamış-lardı. Malko işlerin sarpa sardığını düşünmeye başladı. Ruslar'ın sayısı fazlaydı ve adamlar

kararlıydılar.

*

**

Helikopter Boris Gleb'in üzerindeydi. Biraz ilerideki hidroelektrik santralinin ışıkları görünüyordu. Telsizin kırmızı ışığı yandı. Pilot dinledikten sonra John Gate'e döndü.

— Altı numaralı karakoldakiler güneyden gelen makineli sesleri duyuyorlarmış.

— Tanrı aşkına, çabuk! diye bağırdı John Gate.

Dizinin üzerindeki sınır haritasında bir bölgeyi işaret eden pilot:

— Sözü edilen yer burası, dedi. John Gate haritanın üzerine eğildi.

— Bu olsa olsa eski Mourmansk yoludur.

— öyle olmalı, dedi pilot.

Şimdi bütün sınır karakolları alarm halindeydiler. Binbaşı Kaas "kırmızı" telefonla Rus meslektaşını arıyordu.

Hava şimdi tamamen açılmış, helikopterin altındaki karlarla kaplı tundra parıldıyordu. Milton Brabeck ve Norveç komandoları silahlarını kontrol ediyorlardı.

On dakika sonra olay mahallinde olacaklar-.

di.

* **

Elko Krizantem doğal bir siper olan donmuş iki kayanın arasında dişlerini takırdatmakla meşguldü.

Namlusu kıpkırmızı kesilen MG 42'nin yedek namlusu da yoktu. Gözlerini alacakaran-

lığa dikmiş bir şeyler görmeye çalışıyordu. Kamyonetin varmasından hemen önce bulunduğu sipere yerleşebilmişti. Kar motosikletinin zinciri kopup kullanılmaz hale gelmesi yüzünden son birkaç yüz metreyi ağır makinelisini sırtlayıp koşmak zorunda kalmıştı... Tedirgindi. Ruslar etrafını sarmaya çalışacaklardı. Elko durumu nasıl lehine çevirebileceğini bilmiyordu. Hiç değilse Malko'ya nasıl yardımcı olabilirdi.

Fişekliğini kontrol etti. En fazla altmış kadar mermisi kalmıştı... MG 42'ye mermi dayanmazdı zaten. Geriye eski Astra'sı ile boğma teli kalıyordu. Bir Rus birliğine karşı biraz hafif kalırdı...

Birden Malko'nun bulunduğu yere doğru sürünen birçok gölge farketti. Ruslar iki taraftan saldırıya geçmişlerdi. Tereddütle MG 42'sinin tetiğini okşadı. Eğer ateş ederse hem son mermilerini harcamış olacak hem de yerini belli edecekti. Ateş etmezse Ruslar Malko'yu ele geçireceklerdi. Karar vermek için bir saniyesi vardı.

MG 42'nin tetiğine asılınca ilerleyen gölgeler durdu. Ama bu çok kısa sürdü. Malko on metre kadar gerisinde Rusça bir fısıltı duydu.

— Burada.

*

**

Valeri Leonid kriz geçiren karısıyla meşguldü. Kadın silahlar sustuğunda duaya başlıyor, tekrar başladığında ise susuyordu. Oysa kamyonete tek bir mermi dahi isabet etmemişti.

Oganyan kendilerini özgürlükten ayıran birkaç metreyi koşabilmeleri için fırsat kolluyordu.

Makineli tüfeğin başındaki adamın kendile-

183

rini öldürmek için emir alıp almadığını bilmiyordu. Bu bilhassa Rika yüzünden göze alamayacağı bir riskti. Dostlarının bir çevirme hareketine giriştiğini anlamıştı. Eğer başarılı olurlarsa birkaç saniye sonra kurtulabilirlerdi. Karısına fısıldadı:

— Hazır ol, koşmamız gerekecek. Kadın hıçkırıklarla sarsılarak!

— Yapamam! Beni bırak. Sen git dedi. Karısının saçlarını okşamaya çalıştı ama

kadının hiçbir şeye tahammülü kalmamıştı.

Makineli tüfek susmuştu. Mişa Kosarev'in sesi duyuldu.

— Oganyan iyi misiniz?

— Evet. Burdayım, diye bağırdı. Valeri Leonid.

— Sakın kımıldamayın, biz geliyoruz. Dostları onu terketmiyorlardı. Makineli

tüfekli adamın bulunduğu yerden silah sesleri duyuldu. Adam çembere alınmıştı...

Bir el bombası patladı. Ağır makineli susmuştu. Oganyan, Rika'nın elini tutup çekti.

— Gel!

— Hayır.

Rus ajanı sinirlendi.

— Tanrı aşkına yürü, yoksa hiç gidemeyeceğiz.

— Umurumda değil. Çocuğum ölsün istemiyorum, diye bağırdı.

Kadın artık kocasını duymuyor gibiydi.

Bir motor homurtusu dikkatlerini yukarıya çekti. Üzerlerine doğru yanıp sönen kırmızı bir ışık yaklaşıyordu.

Bir helikopter!

Geldiği istikamete bakılırsa Norveçli olduğu kesindi. Her yandan Rusça bağırtılar yükseldi.

184

Oganyan, Mişa Kosarev'in çığlığını duydu.

— Tekneye, çabuk. Cesetleri de getirin!

Rus sın'ır muhafızları, ölen üç arkadaşlarının yanlarına koşup onları tekneye doğru sürüklemeye başladılar. Helikopter şimdi tam tepeler indeydi. Oganyan pervanenin yarattığı hava akımını hissedebiliyordu.

— Oganyan çabuk! diye bağırdı Mişa Kosarev.

Oganyan arabadan dışarı fırladı. Ağır makineli mücadele dışı kalmışa benziyordu. Mişa Kosarev Oganyan'ı yolda karşıladı.

— Bravo yoldaş Oganyan, çabuk gel.

— Karım!

— Git getir.

Helikopter alçalmaya devam ediyordu. Sanki tepelerine inecekmiş gibiydi. Güçlü bir projektör ortalığı kolaçan etmeye başladı. Projektör tekneye binmekte olan sınır muhafızlarının üzerinde sabitleşti.

İçlerinden biri makinelisini doğrulttu. Bu mesafeden kuyruk pervanesini rahatlıkla koparabilirdi. Mişa Kosarev var gücüyle bağırdı.

— Niet!

Bir Norveç askeri helikopterini düşürmek! Mişa soğuk soğuk terlemişti. Rus silahını indirdi. Ama şimdi projektör altındaydılar. Helikopterde mutlaka asker vardı. Çatışma kesinlikle olmamalıydı... Kosarev Oganyan'ın kolunu tuttu.

— Gel.

Oganyan aniden kolunu çekip kamyonete doğru koşmaya başladı. Mişa Kosarev şaşırıp kalmıştı.

Helikopter buzun üzerine sert bir iniş yaptı. Aralarında sadece otuz metrelik bir mesafe

vardı.

*

, **

Elko Krizantem Astra'sı ile göz kararı iki ateş ettikten sonra yan tarafa doğru yuvarlandı. Hemen ardından Rus makinelisi az önce bulunduğu yeri taradı. İki Rus neşeyle MG 42'yi buldular. Aslında bu boşuna bir zahmetti: Şeritte kala kala dört mermi kalmıştı.

Elko iki büklüm olmuş postunu mümkün olduğunca pahalıya satmaya karar vermişti ki helikopterin homurtusunu duydu. Ruslar da bunu duymuş ve nehire doğru koşmaya başlamışlardı. Elko doğruldu ve Malko'nun bulunduğu yere doğru koşmaya başladı.

Çok koşması gerekmemişti. Hemen Malko' nun yanına yatıp bağlarını çözmeye koyuldu. Saygılı bir sesle:

— Sayın Altes çok üşümüş olmalı, dedi.

En kötü anlarda bile Elko stilinden bir şey kaybetmiyordu.

—Ellerimi çöz, dedi Malko.

Elko derhal emre uydu.

Şimdi helikopter tepelerindeydi. Ruslar kaçışıyorlardı. Malko bileklerini ovuşturdu.

— Oganyan nerede? diye sordu Elko'ya. Elko başıyla kamyoneti işaret etti.

— Tabancanı ver bana, dedi Malko. Ruslar'in ateşine maruz kalmamak için

tundraya dalıp hafif bir daire çizdi. Astra'nın sıcak kabzası içini ısıtmıştı. Bir dal yüzüne çarparak canını fena yaktı, az kalsın düşüyordu. Ama devam etti. Ortaya çıktığında tam köprü ile kamyonette karısıyla boğuşmakta olan Oganyan'in arasında olduğunu farketti. Mişa Kosarev onu gördü ve bağırdı.

— Gebertin şunu.

Yanındaki adamlarından birinin makinelisini kapıp kendisi ateş açtı, ama teknenin sallantısından dolayı tutturamadı. Malko kamyonete doğru koşarken Oganyan onu gördü.

Helikopter inmişti. Mişa Kosarev sert bir ayak darbesi ile tekneyi kıyıdan ayırdı. Norveç toprağında ele geçirilmeyi göze alamazdı.

— Oganyan! diye bağırdı.

Tekne kıyıdan bir metre açılmıştı bile. Ve tekne ile Oganyan'nın arasında Malko vardı.

**

Valeri Leonid var gücüyle karısını çekiştiriyordu ama kadını yerinden çıkaramıyordu. Oysa her şey artık an meselesiydi. Mişa Kosarev'in Norveçliler'le çatışmaya giremeyeceğini biliyordu. Kendisi için olsa bile. Ama o da Rika' sız gidemezdi...

Kadın çıldırmış gibiydi. Kocasını duymuyor, hiç durmadan salyalar saçıyor ve yaralı bir hayvan gibi kendisini savunuyordu.

Oganyan arkasında bağrışmaları, makineli tüfek sesleri duydu. Döndü ve Malko'yu gördü.

Büyük bir nefret gözlerini kör etti. Kaybetmişti! Boş yere Rika'yı son bir kez daha çekmeye çalıştı.

Kadını bıraktı ve nehre doğru koşmaya başladı. Malko silahını doğrultup bağırdı.

— Oganyan! Durun yoksa ateş edeceğim. Oganyan bulunduğu yerden tekneyi kıyıdan

on metre kadar uzakta görüyordu. Onu asla yakalayamazdı. Üzerine ateş açılınca Malko yere yatmak zorunda kaldı.

Oganyan deli gibi koşmaya devam ediyordu. Malko da ardından koşmaya başladı.

187

— Oganyan, durun! Geri dönün! Helikopterden inen askerler ve Milton,

kamyonetin etrafını çevirdiler. Rika yaralı hayvan gibi bağırdı.

— Leonid!

Ama Leonid yalnızca arkasından gelen Malko'nun ayak seslerini duyuyordu. Tekne yolun yarısını katetmişti bile.

Oganyan hiç duraklamadan bataklığın uzun otları arasına girdi ve Malko'nun onu yakalamasına fırsat bırakmadan bir olimpiyat şampiyonu gibi karanlık ve buzlu sulara balıklama atladı. Tekneden bir bağırtı yükseldi.

Kıyıdan birkaç metre uzakta Oganyan'in başı sudan çıktıysa da hemen tekrar kayboldu. Malko gözlerini boş yere karanlık sularda dolaştırdı. Kimse bu buzlu suda birkaç dakikadan fazla yaşayamazdı. Norveçli komandolar ve John Gate nefes nefese yanına vardılar.

— Nerede?

Malko nehri gösterdi.

Projektör hemen nehre çevrildi. Oganyan' dan hiçbir iz yoktu. Malko gözlerini karanlık sulardan ayıramıyordu. John Gate yavaşça:

— Boğuldu... Ama karısı burada, dedi. Rus teknesi nehrin karşı kıyısında gözden

kaybolmuştu.

Malko kamyonete yaklaşırken Rika Ogan-yan'ın tiz çığlıklarını duydu. Üç Norveç komandosu kadını kamyonetten çıkarmayı başarabilmişlerdi. Ama kadın saldırıya uğramış bir dişi kaplan gibi kendisini savunuyordu. Rika bir keskin çığlık daha atarak iki eliyle karnını tuttu.

188

— Tanrı aşkına kadın doğuracak, çabuk helikoptere bindirin dedi John Gate.

İki Norveçli kadını bir sedyeye yatırarak helikoptere koşturdular. Malko hemen Mathil-da Larsen'in yanına gitti. Sakallı bir Norveçli ona likör içiriyordu. Mathilda, Malko'yu tanıyarak göz kırptı. Ardından güzel ama solgun yüzü acıyla kasıldı.

— Her şeye rağmen süvariler zamanında yetiştiler, diye güçlükle fısıldadı.

Sonra gözleri kapandı, anlaşılmaz şeyler mırıldanmaya başladı. Norveçli onu kucakladı ve helikoptere doğru yürüdü. Malko'nun yanında duran John Gate tiksintiyle başını salladı.

— Ne pislik..!

— Bu yapılabilecek en terbiyeli yorum, dedi Malko.

Tüfek sesleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

— Sıcak bir banyo ve iyi bir uyku istiyorum... Dayanacak halim kalmadı.

John Gate elini Malko'nun omzuna koydu.

— Bu sizin suçunuz değil. Harika bir iş başardınız. Önemli olan Oganyan'ın öbür tarafa geçmemiş olmasıdır... Ve karısı elimizde.

Malko cevap vermedi, bu onun düşünce

tarzına uymuyordu.

*

**

Kirkenes'in batısındaki bir tepenin yamacına inşa edilmiş olan küçük hastane ahşap sütunlarıyla bir şaleyi andırıyordu. Malko dönüp son bir kez daha hastaneye baktı. Tam Mathilda Larsen son nefesini verirken yetişe-

bilmişti.

Mathilda Larsen'i hastaneye getirdiklerinde tansiyonu 5, nabzı kontrol altına alınamaz bir durumdaydı. Şok onu öldürmüştü.

Norveçli hekimler onu kurtaramamışlardı. Yaralan, anında müdahale gerektiren bir kan zehirlenmesine yol açmış ve genç kadın korkunç acılar içinde ölmüştü.

— Acele edelim yoksa Bodo uçağını kaçıracağız, dedi John Gate.

Malko arabaya bindi.

— Ya Rika Oganyan? John Gate başını salladı.

— Yapılacak hiçbir şey yok. Düşük yaptıktan sonra bir daha konuşmadı. Kadın sanki şizofrenik bir hasta gibi davranmaya başladı. Norveçliler onu görmemize bile izin vermediler. Bu aylar, hatta yıllar alabilir...

Kirkenes operasyonu pahalıya mal olmuştu. Ruslar'in madalya taktığı üç sınır muhafızı hariç... Elko Krizantem'in marifetlerinin üzerine oybirliğiyle bir terbiye süngeri çekilmişti.

Yanoş Gyarmathy kaçmaya çalışırken Lak-selv Havaalanı'nda tutuklanmıştı. Binbaşı Kaas, Lantz'ın "ödünç"ü üzerine bir sünger çekmişti. Ve hâlâ adamın karısı ile Sonia arasındaki ilişkiyi bilmiyordu.

Malko John Gate'e döndü:

— Oganyan'in Rusya'ya dönmek için neden o kadar acele ettiğini öğrenebildiniz mi?

— Hayır.

Garip." Malko Aleksandra'nın doğum gününde Liezen'de olmak için sabırsızlanıyordu. CIA'nın hiç değilse parası bir şeye yarıyacaktı.

XXI. BÖLÜM

— Yemek hazır Sayın Altes, diye haber verdi Elko Krizantem.

Tavanı yeni yapılmış dev yemek salonunu, üç mumlu şamdanlar aydınlatıyordu. Ahşap işlemeler iki yaşlı Avusturyalı usta tarafından yenilenmişti. Kristal aynalar yerlerini almakta olan davetlileri yansıtıyorlardı.

Malko masanın öbür başındaki Aleksandra' ya baktı. Doğum günü için ona d'Azzaro'dan bir tuvalet ısmarlamıştı. Paris'ten gelen simli dekolte tuvalet bir eldiven gibi vücudunu sarıyor, önünü göğüs çukuruna kadar, sırtını ise kalçalarının hizasına kadar açıkta bırakıyordu...

. Dom Perignon'un servisi tamamlanınca Aleksandra kadehini kaldırdı.

— Ev sahibimize içelim, dedi.

Sonra sohbetler başladı. Eski Polonya 'soylularından olan esmer güzeli Ninoçka Parlinki, hoppaca bir tavırla Malko'ya döndü:

— Sizi Kont Tarnowsky'nin av partisinde göremedim sevgili Malko nerelerdeydiniz?

— Norveç sibiryasında, dedi Malko. Ninoçka şuh bir kahkaha patlattı.

— Ne kadar eğlenceli. Peki orada ne avlanır?

Malko, Aleksandra ile bir an bakıştıktan sonra altın sarısı gözlerini Ninoçka'ya çevirdi:

— Bu yeterince açık değil mi? Ama çok tehlikeli bir avdı!

|***S>1***

— Mesela?

Malko'nun ayrıntılara girmesine fırsat kalmadan, Elko ciddi bir yüzle salona girdi. Elko bir felaket habercisi gibi yürüyordu. Eğilerek Malko'nun kulağına bir şeyler fısıldadığında bütün konuşmalar kesilmiş, herkes büyük bir dikkatle Malko'ya bakıyordu. Krizantem dışarı çıkınca Malko soğuk bir sesle açıkladı.

—Uşağım bana Suriye ile Mısır'ın israil'e saldırdıklarını haber verdi.

Savaşın gölgesi yemek salonunda dolaşırken kısa bir sessizlik oldu. Sonra büyükannelerinden biri Yahudi olan Baron Dieter kadehini kaldırarak bağırdı:

— Davut Golyat'ı yenecektir!

Malko düşünceli olduğunu sezdirmeden kadehini kaldırdı. Döneli sadece iki gün olmuştu. Valeri Leonid Oganyan'ın o denli acele etmesinin nedeni şimdi anlaşılmıştı. Ruslar'a neler iletmeye çalıştığını asla öğrenemeyeceklerdi.

Malko bilmeyerek belki de savaşın akışını değiştirmişti.

Bazen kuş beyinli olan Kontes Ninoçka, Malko'ya eğildi:

— Ama sizin Iskandinayya'daki avınızla şu saçma savaş arasında ne gibi bir ilgi olabilir ki?

Malko'nun altın sarısı gözlerinin içi gülüyordu.

— Hiç, tatlı Ninoçka. Hiçbir ilgisi yok, dedi.